

การพัฒนาความยืดหยุ่นของผู้เรียนและความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์
ภาษาจีนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

ลลนา เดิศิระวงศ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ. 2563

**The Development of Learners' Engagement and Chinese Vocabularies Ability
of Mathayomsuksa 4 Students through Creative Activities**

Lalana Lertjirawong

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Educational
Department of Curriculum and Instructional
College of Education Sciences, Dhurakij Pundit University**

2020

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การพัฒนาความเชื่อมั่นผูกพันของผู้เรียนและความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์
ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

เสนอโดย นางสาวลลนา เลิศจิระวงศ์

สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.ไพทยา มีสัจย์

ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แล้ว

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี ทองแถม)

..... กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(อาจารย์ ดร.ไพทยา มีสัจย์)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.พจมาลย์ สกลเกียรติ)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิภารัตน์ แสงจันทร์)

วิทยาลัยครุศาสตร์รับรองแล้ว

..... คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์
(อาจารย์ ดร.พงษ์ภิญโญ แม้นโกศล)

วันที่ ..27.. เดือน ..พฤษภาคม.. พ.ศ. 2563...

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนและความสามารถในการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิง สร้างสรรค์
ชื่อผู้เขียน	ลลนา เลิศจิระวงศ์
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.ไพทยา มีสัจย์
สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1)พัฒนาความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนต่อการเรียน
ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ 2) พัฒนาความสามารถใน
การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ 3)
เพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิง
สร้างสรรค์ 4)ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ผ่าน
กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2562
จำนวน 1 ห้องเรียนจำนวน 19 คน โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี จังหวัดนนทบุรี โดย
การเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แผนจัดการการเรียนรู้
ภาษาจีน โดยใช้กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ 2)แบบประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียน
3) แบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ 4)แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาภาษาจีน 5)แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียน

ภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการศึกษารูปได้ดังนี้

1) ผลการพัฒนาความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อ
การเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ พบว่าภาพรวมนักเรียนมีความยึดมั่นผูกพันอยู่ใน
ระดับมาก ($\bar{X} = 4.18$, S.D = 0.71)

2) ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่าน
กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 19 คน พบว่า การวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน
ครั้งที่ 1 มีนักเรียนผ่านเกณฑ์จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 63.16 การวัดความสามารถในการ
เรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนครั้งที่ 2 มีนักเรียนผ่านเกณฑ์จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 94.74 เมื่อ
พิจารณาคะแนนเฉลี่ยพบว่า การวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนครั้งที่ 1 นักเรียนมี
คะแนนเฉลี่ย 16.68 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 83.42 การวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์
ภาษาจีนครั้งที่ 2 นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 18.89 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 94.47

3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรม
เชิงสร้างสรรค์ พบว่า มีนักเรียนสามารถได้คะแนนผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 80 จำนวน 17 คน คิด
เป็นร้อยละ 89.47

4) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์นักเรียนมี
ความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.46$, S.D. = 0.65)

คำสำคัญ: ความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียน, ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์, ภาษาจีน, กิจกรรมเชิง
สร้างสรรค์

Thesis Title	The Development of Learners' Engagement and Chinese Vocabularies Ability of Mathayomsuksa 4 Students through Creative Activities
Author	Lalana Lertjirawong
Thesis Advisor	Dr. Paitaya Meesat
Department	Curriculum & Instruction
Academic Year	2019

ABSTRACT

This experimental research aimed to 1) develop learners' engagement and Chinese vocabulary - ability of Mathayomsuksa 4 students through creative activities; 2) enhance students' learning ability on vocabulary in Chinese; 3) study the students' satisfaction towards creative activities. Samples were Mathayomsuksa 4 students of Nawamintharachinuthit Horwang Nonthaburi School studying in the second semester of Academic Year 2019. Samples which were 19 students from one classroom were purposively selected. Instruments used in this research were 1) Lesson plans using creative activities; 2) Students' engagement evaluation; 3) Paper-based test for vocabulary-ability evaluation; 4) Chinese learning achievement; 5) Questionnaire on students' satisfaction towards creative activities. Data were analyzed using percentage, mean (\bar{x}), standard deviation (S.D.)

The results were as follows:

1) Learners' engagement of Mathayomsuksa 4 students through creative activities were generally at the high level ($\bar{x} = 4.18$, S.D = 0.71)

2) From the paper-based vocabulary test 1, Chinese vocabulary - ability of all 19 students, accounting for 12 students (63.16%) passed the criterion score at 80%. From the paper-based vocabulary test 2, 18 students (94.74%) passed the criterion score at 80%. Compared the scores of the paper-based vocabulary tests, students could gain score of the test 1 at 16.68 out of 20 (83.42%), whereas the score of the test 2 was at 18.89 (94.47%). That means the students' vocabulary ability could gain improvement.

3) The result of learning achievement test revealed that 17 students (89.47%) could reach the Test criteria which was 80%

4) the students' satisfaction towards creative activities were generally at the highest level ($\bar{X} = 4.46$, S.D. = 0.65).

Keywords: Learners' engagement, Learning vocabularies ability, Chinese language, Creative activities

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้เป็นอย่างดี เพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาเป็นอย่างยิ่งจากดร.ไพทยา มีสัตรู อาจารย์ที่ปรึกษา ที่ให้คำแนะนำและชี้แนะข้อคิดเห็นต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งมาโดยตลอด อีกทั้งได้ให้ความช่วยเหลือในกระบวนการดำเนินการวิจัย ตลอดจนตรวจสอบและแก้ไขข้อบกพร่องของงานวิทยานิพนธ์ให้งานมีคุณภาพ และสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นจนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีคุณค่า ผู้วิจัยขอขอบพระคุณด้วยความเคารพอย่างสูง

ขอขอบพระคุณอาจารย์ ดร.พจนมาลย์ สกกลเกียรติ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัญชลี ทองเอม และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิภารัตน์ แสงจันทร์ ที่เมตตาเป็นคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์และได้ให้คำปรึกษาพร้อมทั้งชี้แนะแนวทางที่เป็นประโยชน์ ส่งผลให้วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จเรียบร้อยผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วยความเคารพยิ่ง

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัญชลี ทองเอม อาจารย์จริยา วาณิชวิริยะ และอาจารย์ Wang Dao Ming ที่ตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย ในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ คณาจารย์สาขาหลักสูตรและการสอนทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้ โดยเฉพาะผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี ทองเอม ผู้อำนวยการสาขาหลักสูตรและการสอน ที่ให้กำลังใจและอำนวยความสะดวกตั้งแต่ต้นและเสมอมา ตลอดทั้งเจ้าหน้าที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่มีได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ คณะผู้บริหารสถานศึกษาและคุณครู โรงเรียนนวมินทราชูทิศ หอวัง นนทบุรี ที่อนุญาตให้ผู้วิจัยดำเนินการวิจัย ให้คำแนะนำในการจัดทำวิจัย ตลอดจนอำนวยความสะดวกและให้ความช่วยเหลือในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ให้เสร็จสิ้นในเวลาอันจำกัด

ขอขอบพระคุณบิดา มารดา ครอบครัวซึ่งเป็นที่รักยิ่ง และเพื่อน ๆ ที่คอยสนับสนุนและเป็นกำลังใจที่สำคัญแก่ผู้วิจัยจนทำให้งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบเป็นเครื่องสักการะแก่คุณบิดา มารดา ครูอาจารย์ทุกท่านที่กรุณาวางรากฐานการศึกษาให้แก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

ลลนา เลิศจิระวงศ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	๗
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	๖
กิตติกรรมประกาศ.....	๗
สารบัญตาราง.....	๘
สารบัญภาพ.....	๘
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	3
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
2. แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.....	6
2.2 การจัดการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรม.....	17
2.3 กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์.....	24
2.4 แนวความคิดที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้คำศัพท์.....	25
2.5 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียน.....	27
2.6 ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้.....	33
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	35
3. ระเบียบวิธีวิจัย.....	40
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	41
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	41
3.3 การสร้างเครื่องมือในการวิจัย.....	41

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	54
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
4. ผลการศึกษา.....	58
4.1 ตอนที่ 1 ผลการศึกษาความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาจีน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์.....	59
4.2 ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์.....	67
4.3 ตอนที่ 3 แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาภาษาจีนภาษาจีน ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์.....	67
4.4 ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์.....	70
5. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	73
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	76
5.2 อภิปรายผล.....	76
5.3 ข้อค้นพบจากการวิจัย.....	78
5.4 ข้อเสนอแนะ.....	79
บรรณานุกรม.....	81
ภาคผนวก.....	91
ก ตัวอย่างแผนจัดการการเรียนรู้.....	92
ข แบบประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียน.....	98
ค แบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน.....	105
ง แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน.....	112
จ แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิง สร้างสรรค์.....	117
ประวัติผู้เขียน.....	121

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
4.1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 19 คนที่ประเมินโดยตัวผู้เรียน.....	59
4.2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียน ต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 19 คน ที่ประเมิน โดยผู้สอน.....	61
4.3 ผลค่าเฉลี่ยรวมของการประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียน ที่มีต่อการเรียนภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนจำนวน 19 คนที่ประเมินโดยทั้งตัวผู้เรียน และผู้สอน.....	64
4.4 ผลคะแนนความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนจำนวน 19 คน..	67
4.5 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาภาษาจีนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนจำนวน 19 คน.....	69
4.6 ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนรู้วิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนจำนวน 19 คน..	70

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 พีระมิดการเรียนรู้.....	17
2.2 โครงสร้างของความผูกพันของผู้เรียน.....	30

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นประเทศที่มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจโลก และเป็นประเทศสำคัญที่เข้ามาลงทุนการค้า และอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในประเทศไทย ด้วยเหตุนี้ภาษาจีนจึงถือเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญอีกภาษาหนึ่ง ที่ชาวไทยต้องการจะศึกษา เพื่อผลประโยชน์ในการทำงาน การค้า และการลงทุน ด้วยความสำคัญของภาษาจีน ทำให้โรงเรียนและมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในประเทศไทยให้ความสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาให้แก่ นักเรียนชาวไทย อย่างไรก็ตามการจะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศไม่ใช่เรื่องง่าย อาจด้วยเพราะอักษรจีนเป็นอักษรภาพ ดังนั้นการจะเรียนรู้จดจำคำศัพท์ภาษาจีนเพื่อเป็นพื้นฐานของทักษะการสื่อสารจึงเป็นสิ่งที่ซับซ้อนและยากสำหรับผู้เรียน นอกจากนี้จากการศึกษารายงานการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยของ วิภาวรรณ สุนทรจามร (2559) พบว่า การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยมีปัญหาและอุปสรรคหลายด้าน ได้แก่ ด้านการบริหารและการจัดการ ด้านหลักสูตร ด้านการสื่อสารสอน ด้านสถานที่ ด้านผู้สอน ด้านผู้เรียน และด้านความร่วมมือ อันส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน

เนื่องจากปัจจุบันการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นหลัก ปัญหาด้านผู้เรียนจึงเป็นปัญหาที่ผู้สอนจำเป็นต้องเร่งแก้ไข ปัญหาด้านผู้เรียนที่พบมากในชั้นมัธยมศึกษา คือการที่นักเรียนขาดแรงจูงใจ และมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาจีนและการเรียนภาษาจีน แม้ว่าการเรียนภาษาจีนจะได้ประโยชน์แต่ก็ยากกว่าที่จะเรียนได้ผล และเมื่อคิดว่ายากแล้ว ก็จะหมดแรงจูงใจและขาดความกระตือรือร้นในการเรียน ดังนั้นการจะทำให้ผู้เรียนปรับทัศนคติที่มีต่อการเรียนภาษาจีน จึงเป็นการแก้ปัญหาการเรียนอย่างตรงจุด การแก้ปัญหานี้จำเป็นต้องพัฒนาความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนก่อนเป็นสำคัญ จากการศึกษาของ Lutz & Culver (2010) บทความเรื่อง The National Survey of Student Engagement พบว่า ถ้าอาจารย์มีการเรียนการสอนที่เน้นการทำกิจกรรมที่หลากหลาย นักศึกษาก็จะสนใจเข้าร่วมกิจกรรม และมีแรงจูงใจที่จะเรียนการสอน ทำให้นักเรียนมีพัฒนาความยึดมั่นผูกพันเพิ่มมากขึ้น

แนวความคิดการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมของ McGrath & MacEwan (2011) ได้เสนอแนะประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมไว้ว่า ผู้เรียนจะมีความกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมและเรียนรู้ผ่านการลงมือทำ อันช่วยพัฒนาความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ เช่นเดียวกับ Bonwell & Eison, (1991) ได้อธิบายแนวคิดของการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมไว้ว่า เป็นการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือกระทำและได้ใช้กระบวนการคิด ผู้เรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากยิ่งขึ้นอันทำให้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนด้วยกัน และผู้เรียนกับผู้สอนเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย การจัดการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมมีหลายแบบ แต่ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยเลือกที่จะทดลองการจัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ เป็นกิจกรรมที่นำความรู้เกี่ยวกับการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์และห้องเรียนสร้างสรรค์มาใช้ โดยนำรูปแบบ The Four P's of Creative Learning ของ Mitchel Resnick (2007) ซึ่งประกอบด้วย Project , Peers, Passion , และ Play

ผู้วิจัยได้นำกิจกรรมกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ในรูปแบบ The Four P's of Creative Learning (4 Ps) มาใช้กับการจัดการเรียนวิชาภาษาจีน เพื่อพัฒนาความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนและความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนด้วยแนวคิดที่ว่า การจะเพิ่มความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนและความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนได้นั้น ควรเริ่มจากการจัดการเรียนการสอนที่สามารถจูงใจผู้เรียน นอกจากนี้กิจกรรมที่เลือกใช้ต้องเปิดโอกาสผู้เรียนสามารถฝึกฝนควบคู่กับการเรียนรู้ ที่นำไปสู่การเรียนรู้ที่พึ่งตัวเองได้(Learner-independence) และยังช่วยให้สามารถเกิดการเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (Lifelong learning) กรมวิชาการ(2544) อันนำไปสู่การใช้ทักษะทางภาษาให้ถูกต้อง คล่องแคล่ว เหมาะสม และใช้ได้จริง

วิธีการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมในการเพิ่มความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียน และเพิ่มความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ เป็นวิธีการเรียนที่เหมาะสม เนื่องจากเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ ที่นักเรียนได้เรียนรู้ผ่านกิจกรรม ที่ครูออกแบบด้วยจุดมุ่งหมายที่จะให้มีความน่าสนใจ เกิดความสนุกสนาน และไม่น่าเบื่อหน่าย ซึ่งเป็นการเพิ่มความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนให้มีความสนใจต่อการเรียนภาษาจีนในห้องเรียน รวมทั้งยังเป็นวิธีการสอนที่สนับสนุน ส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ร่วมกิจกรรม ซึ่งถือเป็นการเรียนด้วยการลงมือปฏิบัติ ได้ฝึกทักษะการฟัง พูด อ่านเขียน และสามารถนำคำศัพท์ที่เรียนไปใช้เพื่อการสื่อสาร

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์
2. เพื่อพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์
3. เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนมีความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนในการเรียนภาษาจีนอยู่ในระดับมาก
 2. นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม
 3. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม
 4. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ อยู่ในระดับมาก
- ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นแผนการเรียนอักษรศาสตร-นิเทศศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศหอวังนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี จำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 89 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2562 ที่เรียนวิชาภาษาจีน จำนวน 1 ห้องเรียนจำนวน 19 คน โรงเรียนนวมินทราชินูทิศหอวังนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปรต้น กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

ตัวแปรตาม

- 1.ความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
- 2.ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

3.ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 4

4.ความพึงพอใจของผู้เรียนของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ต่อการเรียน
ภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

1.4 ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าพิจารณาจากคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาในหน่วยการเรียนรู้ในจากหนังสือเรียนภาษาจีน 发展汉语 3 หน่วยการเรียนรู้ หน่วยละ 6 ชั่วโมง รวมเวลา 18 ชั่วโมง ดังนี้ 1) บทที่ 19 暖气还没有修好 The Central Heating Has Not Been Fixed Yet 2) บทที่ 20 快餐可以送到家里 Fast Food Can Be Delivered Home 3) บทที่ 21 我把袋子放在桌子上了 I Put the Bag on the Table

ระยะเวลาในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ทดลอง อยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ดำเนินการสอนทั้งสิ้นจำนวน 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 6 ชั่วโมง รวมเป็นระยะเวลา 18 ชั่วโมง

1.5 นิยามศัพท์

ความยึดมั่นผูกพัน หมายถึง อารมณ์ความรู้สึก และพฤติกรรมของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนรู้และกิจกรรมในทางบวก คือมีความสนใจ กระตือรือร้น และมีความพยายามที่จะเข้าร่วมกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง และมุ่งไปสู่เป้าหมาย อันส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถทางการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาจีน

ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการจดจำ สะกด บอก ความหมายของคำศัพท์ และสามารถนำไปใช้ได้ถูกต้อง เหมาะสมกับบริบท โดยคำศัพท์เป็นคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาในหน่วยการเรียนรู้ภายใต้ขอบเขตคำศัพท์ในหนังสือเรียนภาษาจีน 发展汉语3 หน่วยการเรียนรู้ คือ 1)บทที่ 19 暖气还没有修好 The Central Heating Has Not Been Fixed Yet 2)บทที่ 20 快餐可以送到家里 Fast Food Can Be Delivered Home 3)บทที่ 21 我把袋子放在桌子上了 I Put the Bag on the Table)

กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง กิจกรรมที่แปลกใหม่ สนุกสนาน และกระตุ้นความสนใจ จูงใจให้ผู้เรียนยึดมั่น พร้อมทั้งจะสำรวจหาคำตอบอย่างต่อเนื่องและเสริมสร้างจินตนาการของผู้เรียนได้ประกอบ ด้วย 4Ps คือ Project การสร้างผลงานหรือชิ้นงาน Peers การทำกิจกรรม

ร่วมกับเพื่อน Passion แรงปรารถนาอันแรงกล้าในการทำสิ่งที่รักให้ประสบความสำเร็จ Play การเล่นอันจะช่วยพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ได้

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึก ความชอบของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ แบ่งออกเป็นด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนรู้ และด้านกิจกรรมที่ได้รับ ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสำเร็จและสมรรถภาพด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนที่ได้จากการเรียนรู้อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน การฝึกฝนหรือประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ซึ่งสามารถวัดได้จากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียน หมายถึง แบบประเมินความคิดเห็น หรือทัศนคติ และพฤติกรรมของนักเรียนซึ่งเป็นตัวทำนายคุณภาพของประสบการณ์ทางการศึกษา มีโครงสร้างที่เกี่ยวข้องกันสองมิติ คือ ด้านพฤติกรรม และด้านอารมณ์ความรู้สึก สามารถวัดได้จาก (1) แบบประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียน ที่ประเมินโดยตัวผู้เรียน (Self-evaluation on learner's engagement) (2) แบบประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียน โดยผู้สอน (Teacher's evaluation on learner's engagement)

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับ

1. นักเรียนมีความยึดมั่นผูกพันในการเรียนภาษาจีนสูงขึ้น
2. นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนสูงขึ้น
3. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนสูงขึ้น
4. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาจีนเพิ่มมากขึ้น

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนและความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

- 2.1 หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
- 2.2 การจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรม
- 2.3 กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ (Creative activities)
- 2.4 แนวความคิดที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้คำศัพท์ (Learning vocabulary)
- 2.5 ความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียน (Learners' engagement)
- 2.6 ความพึงพอใจ
- 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2.1.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

วิสัยทัศน์

กรมวิชาการ (2544) กล่าวว่า หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคนซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ บนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาค และมีคุณภาพ
3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา ให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลาและการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐานดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนา ที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2. มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยีและมีทักษะชีวิต
3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย
4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่น ในวิถีชีวิต และการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนา สิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคม อย่างมีความสุข

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรม ในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อ แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูล ข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม
2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้าง องค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม
3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรค ต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึง ผลกระทบที่เกิดขึ้น ต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม
4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และ การอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและ

ความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือกใช้เทคโนโลยีด้านต่างๆและมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสารการทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้ สถานศึกษาสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมให้สอดคล้องตามบริบทและจุดเน้นของตนเอง

มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

1. ภาษาไทย
2. คณิตศาสตร์
3. วิทยาศาสตร์
4. สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
5. สุขศึกษาและพลศึกษา
6. ศิลปะ
7. การงานอาชีพและเทคโนโลยี

8. ภาษาต่างประเทศ

ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้ปฏิบัติได้ มีคุณธรรมจริยธรรม และค่านิยม ที่พึงประสงค์เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน นอกจากนี้มาตรฐานการเรียนรู้ยังเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนพัฒนาการศึกษา ทั้งระบบ เพราะมาตรฐานการเรียนรู้จะสะท้อนให้ทราบว่า ต้องการอะไร จะสอนอย่างไร และประเมินอย่างไร รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพการศึกษาโดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก ซึ่งรวมถึงการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษา และการทดสอบระดับชาติ ระบบการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสะท้อนภาพการจัดการศึกษาว่าสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่มาตรฐานการเรียนรู้กำหนดเพียงใด

2.1.2 หลักสูตรภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้กำหนดมาตรฐานสาระการเรียนรู้ภาษาจีนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานจัดทำเป็น 3 หลักสูตร คือ 1) หลักสูตร 12 ปี (ป.1 - ม.6) 2) หลักสูตร 6 ปี (ม.1 - ม.6) และ 3) หลักสูตร 3 ปี (ม.4 - 6) แต่ละหลักสูตรเริ่มตั้งแต่ระดับพื้นฐาน ซึ่งผู้เรียนยังไม่มีประสบการณ์เรียนภาษาจีนมาก่อน และค่อยๆ เพิ่มความยากขึ้นตามระดับพัฒนาการและประสบการณ์อย่างต่อเนื่อง เมื่อผู้เรียนเรียนจบแต่ละหลักสูตรจะมีความรู้และทักษะทางภาษาจีนเท่าเทียมกัน ที่ออกแบบเช่นนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพจริงที่สถานศึกษาเปิดสอนตามความพร้อมของสถานศึกษา และตามความสนใจของผู้เรียนบางแห่งมีความพร้อมจะเปิดสอนในระดับประถมศึกษา บางแห่งมีความพร้อมระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และบางแห่งมีความพร้อมระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทั้งสามหลักสูตรมีตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนเป็นรายชั้นปี ตามสาระการเรียนรู้ทั้ง 4 กลุ่ม และมาตรฐานการเรียนรู้ทั้ง 8 มาตรฐานของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งกำหนดไว้เป็นมาตรฐานแกนกลาง สถานศึกษาแต่ละแห่งอาจกำหนดโครงสร้างเวลาเรียนและเป้าหมายความสำเร็จไม่เหมือนกัน ดังนั้นจึงต้องประยุกต์หรือปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับสภาพที่สถานศึกษากำหนด ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนในแต่ละระดับชั้น ถือเป็นแกนหลักรวมของการเรียนรู้และอาจซ้ำกันได้ในแต่ละระดับชั้น ครูผู้สอนจะต้องกำหนดจุดประสงค์หรือผลการเรียนรู้พร้อมทั้งเพิ่มความเข้มข้นและความซับซ้อนของเนื้อหา รวมทั้งความยากง่ายของ โครงสร้างทางภาษา ตามระดับความรู้และทักษะของผู้เรียน

จุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

หลักสูตรแกนกลาง พุทธศักราช 2551 คือ พัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสามารถสื่อสารภาษาจีนขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการฟัง - พูด - อ่าน -

เขียน - และแสดงออก สามารถใช้ภาษาจีนในการแสวงหาความรู้ ศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ มีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมจีนเพื่อเข้าถึงปรัชญา วิถีคิด และวิถีชีวิตของชาวจีน สามารถเปรียบเทียบและถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทย-จีนด้วยภาษาจีนอย่างสร้างสรรค์ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน ดังนั้นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว สาระสำคัญของการเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 จึงประกอบด้วยการใช้ภาษาจีนในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน-แสดงออก แลกเปลี่ยน ข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ สรุปความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม การใช้ภาษาจีนตามแบบแผนและวัฒนธรรมจีน รู้และเข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของจีนกับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม การใช้ภาษาจีนในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตนการใช้ภาษาจีนในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และ สังคม โลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลกทั้งนี้เป้าหมายการเรียนรู้ดังกล่าวกำหนดขึ้นตามมาตรฐานการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ดังนี้

มาตรฐาน 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

มาตรฐาน 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสมตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน 4 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

มาตรฐาน 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

มาตรฐาน 4.1 ใช้ภาษาจีนในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน 4.2 ใช้ภาษาจีนเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ภาษาจีนจัดเป็นภาษาต่างประเทศในจำนวนหลายภาษาที่หลักสูตรกำหนดให้ผู้เรียนเลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ ซึ่งแต่ละโรงเรียนมีระดับความพร้อมและจุดเน้นการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนแตกต่างกัน จำนวนผู้เรียนและจำนวนคาบเรียนในแต่ละระดับชั้นและในแต่ละโรงเรียนก็แตกต่างกัน บางแห่งอาจมาก บางแห่งอาจน้อย ขึ้นอยู่กับความพร้อมและจุดเน้นของโรงเรียน จากสภาพการณ์ดังกล่าว สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงออกแบบหลักสูตรภาษาจีนให้สอดคล้องและเอื้ออำนวยต่อสถานการณ์ดังกล่าว รวม 3 หลักสูตรได้แก่

1. หลักสูตรภาษาจีนต่อเนื่อง 12 ปี เรียนต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่6
2. หลักสูตรภาษาจีน 6 ปี เริ่มเรียนตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ ต่อเนื่องจนถึงชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6
3. หลักสูตรภาษาจีน 3 ปีสำหรับการเริ่มเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือมัธยมศึกษาปีที่ 4-6

สรุปหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานทั้งสามหลักสูตรนั้นจัดขึ้นเพื่อให้สถานศึกษาสามารถเลือกดำเนินการสอนได้ตามความเหมาะสม โดยเมื่อนักเรียนจบการศึกษาทั้งสามหลักสูตรมีระดับความรู้อยู่ในระดับเดียวกัน

จุดประสงค์การเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

การเรียนรู้ในแต่ละหลักสูตรเริ่มจากระดับพื้นฐานตามสภาพที่เป็นจริงของนักเรียนไทยแล้วทวีความซับซ้อนขึ้นทั้งแนวคิดและกว้างตามระดับวัยของผู้เรียน ตั้งแต่เริ่มเรียนรู้และทำความเข้าใจเนื้อหาภาษาต่างๆ ที่เป็นเรื่องใกล้ตัว แล้วค่อยๆ ขยายออกในลักษณะซ้ำแล้วซ้ำ ผู้เรียนจะเข้าใจกลวิธีการเรียนรู้แต่ละเนื้อหา การเชื่อมโยงข้ามเนื้อหา จนถึงขั้นพัฒนาวิธีการเรียนรู้ที่เป็นของตนเองสามารถสื่อสารด้วยภาษาจีน มีความสนุกสนานและความมั่นใจในการเรียนและการใช้ภาษาจีนเมื่อเรียนรู้ด้วยระยะเวลาที่เพียงพอและครบถ้วนตามมาตรฐานในหลักสูตร เมื่อจบหลักสูตรผู้เรียนทั้งสามหลักสูตรจะมีความรู้ ความสามารถ และทักษะการสื่อสารภาษาจีนในระดับที่เท่าเทียมกันครูต้องทำ ความเข้าใจหลักสูตรและออกแบบบทเรียนโดยบูรณาการกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียน ได้พัฒนาทั้งด้านความรู้ ทักษะ และค่านิยมทางวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับระดับวัยและความสามารถของผู้เรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ที่เรามุ่งหวังเพื่อการพัฒนาจะเกิดผลลัพธ์ใน 3 ลักษณะได้แก่ ความรู้ทางภาษา ทักษะและสมรรถนะ และความเข้าใจในวัฒนธรรมจีน ซึ่งขยายความโดยสังเขปได้ดังนี้

ความรู้ทางภาษา

1. รู้และเข้าใจการออกเสียง – รู้พยัญชนะและสระในรูปสัทอักษรพินอิน พร้อมเปรียบเทียบอักษรจีนสามารถประสมพยัญชนะกับสระได้ รู้และเข้าใจการออกเสียงต่อเนื่อง และการเปลี่ยนเสียง การแยกแยะเสียง สามารถสร้างความเชื่อมโยงระหว่างเสียง ตัวอักษร และความหมายได้ รู้ว่าภาษาจีนมีเสียงวรรณยุกต์ 4 เสียง และเสียงเบา 1 เสียง เมื่อเข้าใจหลักการเบื้องต้น เช่นนี้จึงสามารถใช้เป็นฐานในการพัฒนาการเรียนรู้ของตนในขั้นสูงขึ้นไปลำดับได้ จนสามารถออกเสียงได้อย่างคล่องแคล่ว และเป็นธรรมชาติ รวมทั้งออกเสียงด้วยตนเองเสียงและน้ำหนักรเสียง เพื่อสื่อสารความหมายพิเศษได้

2. รู้ตัวอักษรและคำศัพท์ โดยเริ่มจากส่วนที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน สามารถจำ และอ่านตัวอักษรจีนและคำศัพท์ สามารถแยกแยะเสียงอ่าน รูป และความหมายของตัวอักษรจีน รู้เส้นขีดและลำดับขีดของตัวอักษรจีน รู้เส้นขีดพื้นฐานและเส้นขีดพิเศษที่ใช้บ่อยของตัวอักษรจีน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรกับคำศัพท์ รู้ตัวอักษรเดี่ยวและอักษรประสมรู้หมวดคำ และส่วนประกอบของตัวอักษรจีน รู้วิธีประกอบตัวอักษรและโครงสร้างของตัวอักษร เข้าใจความหมายของคำศัพท์ในบริบทต่าง ๆ เรียนรู้และเพิ่มพูนคำศัพท์ใหม่ๆ จากเรื่องใกล้ตัวและเรื่องราวในชีวิตประจำวันจนถึงเรื่องในสังคมกว้างและข้ามสาระวิชา สามารถเลือกใช้คำศัพท์เพื่อสื่อสารและสื่อความหมายในหัวข้อต่าง ๆ ในระดับประถมศึกษาควรรู้จักตัวอักษรประมาณ 200 ตัว คำศัพท์พื้นฐานที่เกี่ยวข้องประมาณ 500-600 คำ ส่วนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ควรรู้และใช้คำศัพท์ไม่ต่ำกว่า 1,000 คำ และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ควรรู้และใช้คำศัพท์ไม่ต่ำกว่า 1,500 คำ ตัวชีวิตและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน 7 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

3. รู้และสามารถใช้ไวยากรณ์ - รู้และเข้าใจหน้าที่ของคำ ที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน เพราะคำศัพท์แต่ละคำจะสื่อความหมาย และทำหน้าที่ต่างกัน เมื่อนำมาเรียงกันตามหลักไวยากรณ์ จึงจะสื่อความหมายได้ครบถ้วนและกว้างขึ้น ผู้เรียนจึงต้องรู้และเข้าใจหน้าที่ของคำ ได้แก่ คำนาม ลักษณะนาม สรรพนาม บุพบท สันธาน คุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำกริยา กริยาช่วย การซ้ำคำกริยาและรู้ลำดับของคำ โครงสร้างและรูปประโยคที่ใช้บ่อย ได้แก่ ประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม ประโยคอุทาน ประโยคเปรียบเทียบ ประโยคความรวมประเภทต่าง ๆ ที่ซับซ้อนขึ้นเป็นลำดับในบริบทต่าง ๆ รวมทั้งไวยากรณ์อื่น ๆ ที่เป็นแบบแผนสำหรับการสื่อสารที่ถูกต้องตามระเบียบวิธีทางภาษา เพราะเมื่อผู้เรียนรู้คำศัพท์และความหมายของคำเหล่านั้นแล้ว ไวยากรณ์จะเป็นส่วนที่จัดเรียงคำลงในลำดับตามหน้าที่ที่ถูกต้องของคำนั้น ๆ เพื่อสื่อความหมาย

ทักษะทางภาษา

1. มีสมรรถนะทางภาษา - เข้าใจและสามารถใช้ทักษะการสื่อสารที่คล่องแคล่วขึ้น เป็นลำดับตามวัยและประสบการณ์ที่สั่งสม ได้แก่ การทักทาย อำลา ขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย อวยพร เชื้อเชิญ แนะนำ สอบถาม เตือน เล่าเรื่อง อธิบาย บรรยาย แสดงอารมณ์ความรู้สึก ทำที่ ความคิดเห็น สนทนาโต้ตอบพูดคุยเกี่ยวกับการใช้ชีวิต - การเรียน - สถานการณ์ - ประเด็นทางสังคม และวัฒนธรรม

2. เข้าใจและสามารถใช้ประเด็นสนทนาจากเรื่องใกล้ตัวในชีวิตประจำวัน ผู้เรื่องใกล้ตัว เช่น ข้อมูลส่วนตัว งานอดิเรก ครอบครัว โรงเรียน ชีวิตการเรียน การดำเนินชีวิตในสังคม สภาพแวดล้อม ขนบธรรมเนียมประเพณี ประเด็นเกี่ยวกับสังคม ศิลปวัฒนธรรม วิทยาศาสตร์ สิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ การเมือง ทั้งในระดับชาติและนานาชาติ เรื่องในอดีต - ปัจจุบัน - อนาคต

3. เข้าใจและสามารถสื่อความหมายตรงตัวและความหมายแฝง จับใจความสำคัญใช้ภาษาทักหรือสิ่งของเพื่อช่วยในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เขียนความเรียงและจัดกลาภาษาได้อย่างเหมาะสม

ความรู้และเข้าใจทางวัฒนธรรม

1. รู้และเข้าใจวัฒนธรรมจีน และสามารถเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่างกับวัฒนธรรมไทย เช่น ชนชาติ บุคคลสำคัญ เทศกาล ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อ ศรัทธา มารยาท อาหาร การละเล่น สิ่งประดิษฐ์ วิถีชีวิตในอดีตและปัจจุบัน ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ระบอบการปกครอง และความเป็นไปต่าง ๆ ที่สะท้อนถึงความเป็นชนชาติและวัฒนธรรมจีน

สรุปว่าหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานวิชาภาษาจีนมีจุดประสงค์ที่เน้นการพัฒนาผู้เรียนในสามด้านคือความรู้ภาษา ด้านทักษะภาษา และด้านความรู้และเข้าใจทางวัฒนธรรม ทั้งนี้เพื่อพัฒนาความรู้ ทักษะประสบการณ์ให้ผู้เรียนเข้าใจ ยอมรับ และนำความรู้เกี่ยวกับภาษาจีนไปใช้ได้

2.1.3 ตัวชี้วัดขั้นปีและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนหลักสูตรภาษาจีนพื้นฐาน 3 ปี ระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

สาระที่ 1: ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตัวชี้วัดชั้นปี
1.ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำชี้แจง คำแนะนำ และคำอธิบายที่ฟังและอ่านง่ายๆ
2. ระบุนักอักษรพินอิน(拼音)อ่านออกเสียงและประสมเสียงตามหลักการออกเสียง
3. บอกความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค หรือข้อความสั้นๆ ตามที่ฟังหรืออ่านจากสื่อที่เป็นความเรียงและไม่ใช่ความเรียงในรูปแบบต่างๆ
4. ตอบคำถาม จับใจความสำคัญ สรุป และแสดงความคิดเห็นจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนา หรือนิทานง่ายๆ ทั้งที่มีภาพและไม่มีภาพ ประกอบ
5. สนทนาหรือเขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล
6. ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และคำแนะนำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
7. พูดและเขียนแสดงความต้องการขอ และให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธในสถานการณ์ต่าง ๆ
8. พูดและเขียน เพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่าน

ตัวชี้วัดชั้นปี
9. บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว และกิจกรรมต่าง ๆ พร้อมให้เหตุผลสั้น ๆ
10. พูดหรือเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน สิ่งแวดล้อม และเรื่องใกล้ตัว
11. พูดหรือเขียนสรุปใจความสำคัญ สาระ หรือหัวข้อเรื่องที่ ได้จากการวิเคราะห์เรื่องหรือเหตุการณ์ และสถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ
12. พูดและเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว พร้อมให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ

สาระที่ 2: ภาษาและวัฒนธรรม

ตัวชี้วัดชั้นปี
1. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางให้เหมาะสมกับบุคคล โอกาส และสถานที่ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของจีน
2. บอกชื่อ/คำศัพท์ และตอบคำถามเกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของจีน
3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ
4. บอกความแตกต่างระหว่างการออกเสียงตัวอักษร คำ วลี การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาจีนกับภาษาไทย
5. บอกความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลอง และประเพณีของจีนกับของไทย

สาระที่ 3: ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

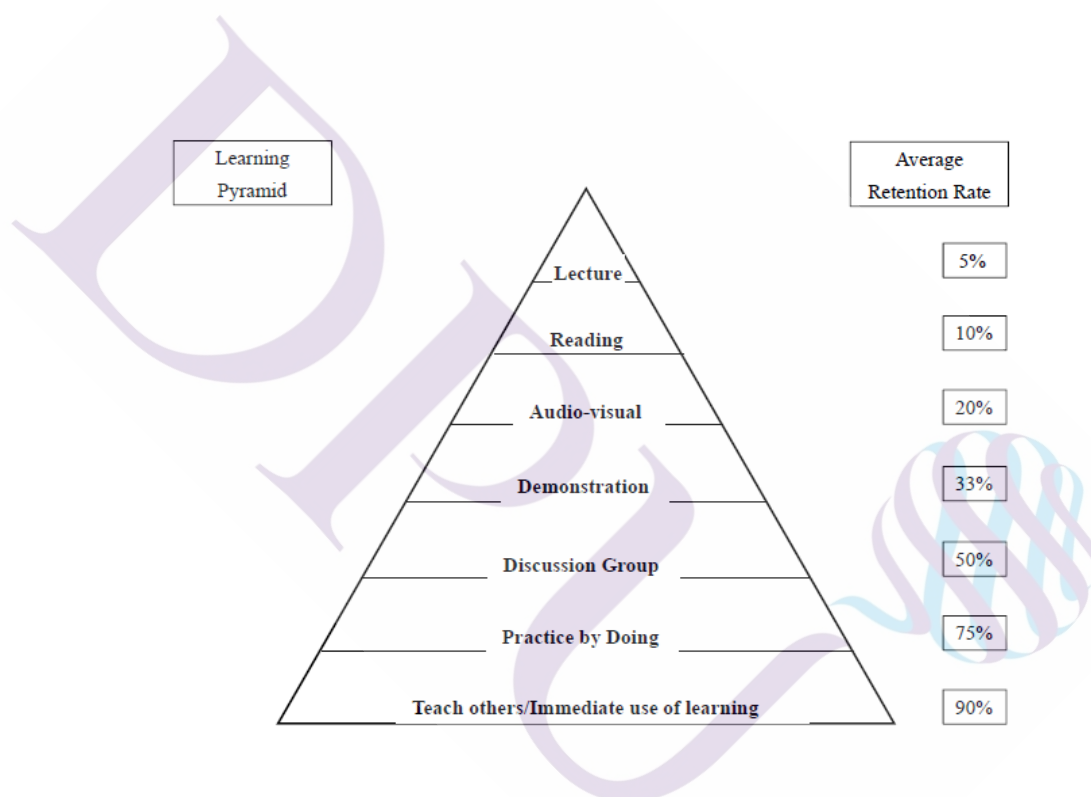
ตัวชี้วัดชั้นปี
1. ค้นคว้ารวบรวมข้อมูลหรือ ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งเรียนรู้และนำเสนอด้วยการพูดหรือการเขียน

สาระที่ 4: ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

ตัวชี้วัดชั้นปี
1. ใช้ภาษาสื่อสาร ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน และสถานศึกษา
2. ใช้ภาษาจีนในการสืบค้นหรือค้นคว้าความรู้หรือข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ
3. เผยแพร่หรือประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสารของ โรงเรียนเป็นภาษาจีน

2.2 การจัดการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรม

การจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรม มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนเรียนด้วยความสนุกสนาน รู้สึกสนใจ และไม่เกิดความเบื่อหน่าย อันจะช่วยให้แก่นักเรียนซึมซับความรู้ ความเข้าใจ และได้ถูกคิดเองในเนื้อหาสาระระหว่างทำกิจกรรม โดยครูจะเป็นผู้อำนวยความสะดวก ให้คำแนะนำ กระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ (McGrath&MacEwan, 2011:261; Stöblein, 2009:4; วิโรจน์ ลักขณาอดิศร,2552:ออนไลน์; ศิริชัย นามบุรี,2556:ออนไลน์;สุทัศน์ เอกา,2556: ออนไลน์) ซึ่งการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นรูปแบบหนึ่งของการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning) พิระมิดการเรียนรู้ Letrud (2012). พบว่าประสิทธิภาพการเรียนรู้สูงกว่าการเรียนรู้แบบดั้งเดิม (Traditional Learning) ดังแผนภาพ

ภาพที่ 2.1 พิระมิดการเรียนรู้ (Letrud, K, 2012)

2.2.1. ความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนด้วยการใช้กิจกรรม

การจัดการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรม เป็นการเน้นการเรียนรู้ด้วยการลงมือทำ (Learning by doing) ของ John dewey อ้างถึงใน ศศิธร ลิจันท์พร (2556) ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ เช่น Horsburgh (1944) อ้างถึงใน ศศิธร ลิจันท์พร (2556) ได้อธิบายถึงการเรียนรู้โดยใช้ กิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนจะสำรวจด้วยตนเอง การจัดการเรียนรู้แบบนี้มีการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เหมาะสมและวางแผนในการใช้สื่อที่ดี ทำให้การเรียนรู้จะเป็นความสุขที่ยาวนาน

Buehl (2001) ได้อธิบายถึงความสำคัญและประโยชน์ของการใช้กิจกรรม ไว้ว่า เป็นการที่เรียนรู้จะถูกดึงออกจากตำราเรียน บางครั้งเป็นการดึงผู้เรียนออกจากห้องเรียน และบางครั้งเป็นการดึงผู้เรียนออกจากบางสิ่งที้นอกเหนือจากสิ่งที่คิดไว้ โดยการจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมจะเน้นให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้ผ่านกิจกรรมและทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำให้เกิดการเรียนรู้ของทุกคนในชั้นเรียน โดยสองสิ่งที่สำคัญและจำเป็นต้องคำนึงถึง ในการจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรม คือ (1) กลยุทธ์ในการจัดการเรียนการสอนและ (2) กิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งครูเป็นผู้ดำเนินการและมอบหมายให้นักเรียนปฏิบัติและให้นักเรียนเป็นคนดำเนินกิจกรรม โดยการจัดการเรียนการสอนแบบนี้จำเป็นต้องจัดกิจกรรมทุกครั้งเสมอไป บางครั้งเราสามารถเลือกที่จะบรรยายได้ ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของเนื้อหาในการเรียนครั้งนั้น ๆ หรือ จะเลือกเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อให้ผู้เรียนได้ค้นพบคำตอบหรือได้เรียนรู้ ทักษะระหว่างการแก้ปัญหาได้

Jones และ Bartlett (2000) ได้เน้นย้ำการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมว่าจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์ดังนี้

- (1) ให้เข้าใจง่ายขึ้น (Clarify) เพื่อทำให้เข้าใจเนื้อหาหรือจุดประสงค์ของการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น
- (2) เกิดการค้นพบความรู้ (Discover) เพื่อค้นหาและค้นพบข้อมูลที่ต้องการจะศึกษา
- (3) เสริมสร้างแรงจูงใจ (Generate) เพื่อสร้างความสนใจสร้างความกระตือรือร้น สร้างแรงจูงใจในการเรียน
- (4) สร้างความรู้ (Build) เพื่อสร้างความรู้ทักษะกระบวนการต่าง ๆ และสร้างความเข้าใจให้ลึกซึ้ง
- (5) ช่วยการประเมิน (Assess) เพื่อประเมินความรู้และทักษะของนักเรียน

โดยในการจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมจะต้องพิจารณา 5 องค์ประกอบ ดังนี้

- (1) พิจารณาความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนในชั้นเรียน
- (2) พิจารณาความรู้พื้นฐานของนักเรียนก่อนเริ่มทำกิจกรรม
- (3) พิจารณาเนื้อหา ตัวชี้วัด มาตรฐานการเรียนรู้ จุดประสงค์ของเรื่องที่จะศึกษา
- (4) พิจารณากิจกรรมที่จะใช้ในการจัดการเรียนการสอน รายละเอียดต่าง ๆ ของกิจกรรม
- (5) พิจารณาหลักการวัดและประเมินผลการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน

Ayotola และ Isohala (2013) ได้อธิบายว่าการจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมมีพื้นฐานมาจากการจัดการเรียนการสอนที่ต้องการให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivist theory) ที่เชื่อว่าการสร้างความรู้ด้วยตนเองของผู้เรียนจะทำให้การเรียนรู้มีความหมาย โดยการจัดการเรียนการ

สอนที่ใช้กิจกรรมจะส่งเสริมให้นักเรียน กล้าคิด กล้าแสดงออกและกล้าลงมือปฏิบัติ สามารถค้นคว้าหาความรู้ได้ด้วยตนเอง ผ่านการทดลองและการลงมือทำโดยมีครูผู้สอนเป็นผู้แนะแนวทางในการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรม การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและได้ผลลัพธ์ที่ดีกว่าการจัดการเรียนเน้นผู้สอนเป็นศูนย์กลาง

Prem (2012) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมว่า ช่วยให้ผู้เรียนได้มองสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวในชีวิตประจำวันว่า สามารถนำมาเชื่อมโยงกับความรู้ที่เรียนได้ผ่านการลงมือทำสัมผัส จดจำและเข้าใจสิ่งที่ครูมอบหมายและยังมุ่งเน้นการคิดและฝึกให้นักเรียนทำงานร่วมกัน ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ Prem (2012) ยังกล่าวต่อไปอีกว่า นอกจากนี้ยังสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะจากการทำกิจกรรมและช่วยส่งเสริมในหลายประเด็น เช่น

- (1) ช่วยเพิ่มมุมมองความคิดสร้างสรรค์ของประสบการณ์
- (2) ช่วยให้ประสบการณ์ที่แตกต่างกับนักเรียนและเห็นคุณค่าของการลงมือทำ
- (3) ช่วยสร้างความมั่นใจให้ผู้เรียนและพัฒนาความเข้าใจผ่านการทำกิจกรรมกลุ่ม
- (4) ช่วยเพิ่มความรู้สึกรักที่มีความสุขในการเรียนรู้ระหว่างผู้เรียนกับเพื่อนและผู้เรียนกับ

ครูผู้สอน

- (5) ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนที่ไม่แสดงออกทางวาจาสามารถแสดงออกทางความคิดได้ผ่าน

กิจกรรม

McGrath & MacEwan (2011) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้อันที่ใช้กิจกรรมมีความสำคัญกับการเรียนรู้ของผู้เรียน เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในกระบวนการเรียนรู้ (Active) ผ่านการทำกิจกรรมที่ผู้เรียนได้ลงมือทำด้วยตนเอง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความรู้ที่คงทนอีกทั้งการจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมยังฝึกให้ผู้เรียนสามารถสะท้อนคิดอย่างมีวิจารณญาณ (Critically reflecting) ผ่านการทำกิจกรรมจึงทำให้การเรียนรู้ผ่านกิจกรรมมีความสำคัญมากกว่าการเรียนรู้แบบดั้งเดิมที่ครูเป็นผู้มอบความรู้และเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ฝ่ายเดียว

วินิจ เกตุคา และคมเพชร ฉัตรสุภกุล (2522 อ้างถึงใน ศศิธร ลิจันทรัพย์, 2556) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในตนเองมาก ยิ่งขึ้นเพราะการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมร่วมกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนจะเป็นการช่วยกันทำให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน อีกทั้งยังรับรู้ข้อผิดพลาดและข้อบกพร่องของตนเองโดยอาจเกิดจากปฏิกิริยาของกลุ่มทำงานด้วยตนเอง ซึ่งข้อผิดพลาดดังกล่าวนี้จะทำให้ผู้เรียนนำกลับไปพัฒนาตนเอง

สามารถสรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในจัดการเรียนการสอนที่ครูผู้สอนจัดขึ้น เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายได้ทั้งด้านเนื้อหา ทักษะและประสบการณ์ ช่วยให้เกิดความเข้าใจ

เนื้อหาอย่างลึกซึ้งและคงทน รู้ข้อผิดพลาดในการเรียนรู้ของตนเองและทำให้เกิดความรู้สึกมีความสุขในการเรียน

2.2.2 แนวคิดการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรม

การเรียนรู้แบบดั้งเดิมคือการเรียนรู้ที่ผู้สอนมอบความรู้ให้ผู้เรียน โดยจัดการเรียนการสอนแบบบรรยาย ซึ่งผู้เรียนจะได้รับความรู้และเรียนรู้จากการสอนของครูเพียงฝ่ายเดียว แต่ในปัจจุบันการจัดการเรียนรู้มีหลากหลายรูปแบบ การเรียนรู้ในปัจจุบันเริ่มลดบทบาทของผู้สอนให้น้อยลง และยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้และลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง เกิดเป็นการเรียนรู้โดยแนวคิดใหม่ขึ้นมา นั่นคือ การเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรม (Fallon E. et al, 2013) ซึ่งมีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของแนวคิดการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรม ดังนี้

McGrath และ MacEwan (2011) ได้อธิบายแนวคิดของการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมว่า เป็นการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ผ่านการลงมือทำการคิดเป็นและสะท้อนคิดอย่างมีวิจารณญาณมากกว่าการสอนแบบดั้งเดิมที่เน้นการสอนของครูเป็นศูนย์กลางเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

Bonwell (1991) ได้อธิบายแนวคิดของการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรม ว่าเป็นการเรียนรู้ที่ถ่ายทอดความรู้โดยอาศัยกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้ลงมือกระทำและได้ใช้กระบวนการคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากยิ่งขึ้น ทำให้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนและผู้เรียนกับผู้สอนมากขึ้น

Kathleen (1996) ได้อธิบายแนวคิดของการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมว่าเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมากกว่าการแค่นั่งฟังและซึมซับบทเรียน โดยให้ออกาสผู้เรียนแสดงออกผ่านการเข้าร่วมกิจกรรม ฝึกทักษะ ฝึกวิเคราะห์และประเมินหัวข้อใน การอภิปรายที่ผู้สอนมอบหมาย โดยผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้จากการสังเกตและการลงมือทำ

ดังที่ Matthew (2009) อ้างถึงใน ศศิธร ลิจันทรพร 2556) ได้อธิบายแนวคิดของการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมว่าเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมาย ที่ผู้เรียนได้คิดและลงมือปฏิบัติจนได้ผลลัพธ์ออกมา ในลักษณะของความรู้ ข้อเท็จจริง มโนทัศน์ ทักษะ พฤติกรรมและทัศนคติของผู้เรียน

Okwudishu (2011) ได้อธิบายแนวคิดของการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมว่าเป็นแนวคิดที่ให้ครูผู้สอนมีหน้าที่เพียงแต่เป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้และผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ในการดำเนินกระบวนการเรียนรู้ด้วยการเข้าร่วมกิจกรรม ซึ่งการเรียนรู้ของผู้เรียนจะมีความสำคัญ บนสมมติฐานดังนี้

(1) การเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญจะเกิดขึ้นจากการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นที่ตัวผู้เรียนเอง และเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ที่ตั้งไว้

(2) การเรียนรู้จะมีความสำคัญมากผ่านการลงมือปฏิบัติ

(3) การเรียนรู้จะถูกอำนวยความสะดวกโดยผู้เรียนมีส่วนร่วมรับผิดชอบในกระบวนการเรียนรู้

(4) การเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกละจะทำให้เกิดสติปัญญา ทำให้การเรียนรู้มีความยั่งยืน Festus (2013) ได้อธิบายแนวคิดของการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมว่าเป็นกระบวนการของที่ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้มากกว่าการอยู่เฉย ๆ แล้วนั่งจด โดยมีหลักการสำคัญคือ ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ผ่านการลงมือทำและได้รับประสบการณ์จากเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน

จากการศึกษาให้ความหมายแนวคิดของการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรม สรุปว่าเป็นแนวคิดของการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการเรียนรู้จากประสบการณ์และการปฏิบัติในการทำกิจกรรมจนเกิดเป็นความรู้และทักษะ

2.2.3 ลักษณะสำคัญของแนวคิดการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรม

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 3 (2558) ได้อธิบายลักษณะสำคัญของแนวคิด การเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมผ่านหนังสือ “แนวคิดการจัดการกิจกรรม ลดเวลาเรียนเพิ่ม เเวลา” ไว้ว่า

(1) ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความตื่นตัวและกระตือรือร้นด้านการรู้คิด

(2) กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้จากตัวผู้เรียนเองมากกว่าการฟังผู้สอนในห้องเรียนและการท่องจำ

(3) พัฒนาทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียนให้สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องนอกห้องเรียนอีกด้วย

(4) ได้ผลลัพธ์ในการถ่ายทอดความรู้ใกล้เคียงกับการเรียนรู้รูปแบบอื่น ๆ แต่ได้ผลดีกว่าในการพัฒนาทักษะด้านการคิดและการเขียนของผู้เรียน

(5) ผู้เรียนมีความพึงพอใจกับการเรียนรู้แบบนี้มากกว่ารูปแบบที่ผู้เรียนเป็นฝ่ายรับความรู้ ซึ่งเป็นการเรียนรู้แบบตั้งรับ (Passive learning)

(6) มุ่งเน้นความรับผิดชอบของผู้เรียนในการเรียนรู้โดยผ่านการอ่าน เขียน คิด อภิปราย และ เข้าร่วมในการแก้ปัญหาและยังสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ตามลำดับขั้นตอนการเรียนรู้ตามทฤษฎีของบลูม ทั้งในด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย

2.2.4 ลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรม

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมมีความแตกต่างจากการสอนแบบบรรยายปกติทั่วไป โดยมีลักษณะสำคัญของการจัดการเรียนการสอนตามที่นักวิชาการและ นักการศึกษาให้ไว้ดังนี้

Bonwell และ Eison(1991) ได้อธิบายลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมไว้ว่าเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนลงมือกระทำบางสิ่งบางอย่าง และเรียนรู้จากการทำบางสิ่งบางอย่างนั้น

Okawudishu (2011) ได้อธิบายลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมไว้ว่าเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมหรือการอภิปราย และครูมีหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ (Facilitator) กล่าวคือครูมีหน้าที่ควบคุมดูแลนักเรียนระหว่างนักเรียนปฏิบัติกิจกรรม และแนะแนวทางการเรียนรู้ของนักเรียนไปยังจุดมุ่งหมายหรือเป้าหมายของการเรียนรู้ นั้น ๆ โดยมีลักษณะสำคัญ คือ

- 1) การเรียนรู้ที่สำคัญจะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้รับรู้เป้าหมายที่ครูตั้งไว้
- 2) การเรียนรู้ต้องได้มาจากการลงมือปฏิบัติ
- 3) การเรียนรู้จะสะดวกขึ้นเมื่อผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้
- 4) เป็นการเรียนรู้ที่เริ่มจากตนเองจะเกี่ยวข้องกับความรู้และอารมณ์โดยตรง

Azuka Benard Festus (2013) ได้อธิบายลักษณะและหลักการของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรม คือ

- 1) ครูและผู้เรียนต้องมีส่วนร่วมในการสอนและกระบวนการเรียนรู้
- 2) ผู้เรียนจะต้องค้นพบความรู้ สูตรและมโนทัศน์ ภายใต้คำแนะนำจากครูผู้สอน

2.2.5 ขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรม

Lakshmi (2007) ได้เสนอแนวคิดเทคนิคในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรม ซึ่งมี 6 ขั้นตอนดังนี้ คือ

- 1) ขั้นนำ ครูให้อีกาส นักเรียนเรียนรู้และให้คำแนะนำการเรียนรู้แก่นักเรียน
- 2) ขั้นประสบการณ์ ครูจัดสถานการณ์การเรียนรู้ โดยให้นักเรียนมีโอกาสที่จะสังเกตสำรวจให้ประสบการณ์เพื่อพัฒนาความเข้าใจของตนเอง
- 3) ขั้นกิจกรรม นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในกิจกรรมที่แตกต่างกันและมีการสร้างสรรค์ชิ้นงานซึ่งมาจากทักษะที่จำเป็น
- 4) ขั้นสร้างความรู้ นักเรียนทุกคนสร้างความรู้ของตัวเองโดยขึ้นอยู่กับประสบการณ์
- 5) ขั้นแลกเปลี่ยนเรียนรู้ นักเรียนในกลุ่มพูดคุย ร่วมกันทำงานและการเคารพในมุมมองของผู้อื่น
- 6) ขั้นประเมินผล เป็นการประเมินตนเอง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ และการจัดการเรียนการสอน

2.2.6 ประเภทของกิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรม

การจัดกิจกรรมตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมสามารถจัดกิจกรรมได้หลายรูปแบบโดยสามารถจัดกลุ่มของกิจกรรมและแบ่งรูปแบบของกิจกรรมตามแนวคิดของนักการศึกษา ดังนี้

Deepa Awasthi (2014) ได้แบ่งประเภทของกิจกรรมออกเป็น 3 หมวดหมู่ คือ

- 1) กิจกรรมที่เน้นการค้นพบ (Exploratory) ทั้งในด้านความรู้ มโนทัศน์และทักษะ
- 2) กิจกรรมที่เน้นการสร้างความรู้ (Constructive) เป็นการได้รับประสบการณ์ผ่านการสร้างสรรค์ผลงาน
- 3) กิจกรรมที่เน้นการแสดงออกทางความคิด (Expressive) โดยจะเน้นไปที่การอภิปรายและการนำเสนองาน

ทิสนา เขมมณี (2536) ได้อธิบายการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับหลักการเรียนรู้และการจัดกิจกรรมกลุ่ม สามารถทำได้หลายวิธีดังนี้

- 1) การสอนโดยใช้เกม (Game)
- 2) การสอน โดยใช้บทบาทสมมติ (Role-play)
- 3) การสอน โดยใช้กรณีตัวอย่าง (Case)
- 4) การสอน โดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation)
- 5) การใช้กลุ่มย่อยในการสอนหรือการเรียนแบบกลุ่มย่อย (Small group)

จากการแบ่งประเภทของกิจกรรมในการจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรม ผู้วิจัยสรุปได้ว่าสามารถแบ่งประเภทของกิจกรรมเป็น 3 ประเภท คือ 1)กิจกรรมที่เน้นการค้นพบ 2)กิจกรรมที่เน้นการสร้างความรู้ 3)กิจกรรมที่เน้นการแสดงออกทางความคิด

2.3 กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ (Creative activities)

กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์เป็นกิจกรรมที่ผู้วิจัยนำทฤษฎีของการจัดการเรียนรู้สร้างสรรค์ 4Ps ของ Mitchel Resnick(2007)มาใช้ออกแบบกิจกรรมประกอบด้วย 4 ขั้นตอนคือProject , Peers, Passion, Play

1. Project หมายถึง การสร้างผลงานหรือชิ้นงาน มนุษย์จะเรียนรู้ให้ดีที่สุด เมื่อมนุษย์ได้ลงมือทำงานให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งชิ้นงานที่สร้างขึ้นเกิดจากความคิด การเล่น ที่ผู้เรียนสะท้อนประสบการณ์การเรียนรู้และถ่ายทอดให้แก่ผู้อื่น

2. Peers หมายถึง การทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน การเรียนรู้จะเจริญได้ ก็ต่อเมื่อเกิดกิจกรรมทางสังคมคือมีการถ่ายทอดความคิด มีการร่วมมือในการทำงาน ซึ่งปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนเป็นพื้นฐานของขั้นตอนในการเรียนรู้

3. Passion หมายถึง แรงปรารถนาอันแรงกล้าในการทำงานให้ประสบความสำเร็จ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างการเรียนรู้ เป็นสิ่งที่ช่วยเพิ่ม Engage อันเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ยาวนาน และยังคงดำเนินอยู่ต่อไป มีความท้าทายในการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้น

4. Play หมายถึง การเล่น เป็นการได้ทำกิจกรรมด้วยความสนุกสนาน การได้คิด ได้ทดลองสิ่งใหม่ๆ นอกกรอบเดิม ๆ

จากทฤษฎีข้างต้นกิจกรรมสร้างสรรค์สามารถพัฒนาพฤติกรรมของผู้เรียนในหลายลักษณะ ช่วยให้ผู้เรียนมีความกล้าแสดงออก เกิดความรู้และนำความรู้เรียนไปใช้ได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจพัฒนากิจกรรมสร้างสรรค์ให้แก่ผู้เรียนโดยใช้กิจกรรมลักษณะต่าง ๆ ซึ่งใช้หลักการ4Ps ในการออกแบบกิจกรรม

2.4 แนวความคิดที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้คำศัพท์

นักวิจัยหลายท่านเห็นพ้องว่าความรู้ด้านคำศัพท์มีบทบาทสำคัญยิ่งในการอ่าน บทความต่างประเทศ งานวิจัยบางเรื่องพบว่า คำศัพท์เพียง 1 คำที่ผู้อ่านไม่ทราบความหมายสามารถขัดขวางการทำความเข้าใจประโยคที่คำศัพท์นั้นปรากฏอยู่ หรืออาจทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจเรื่องนั้น ๆ ทั้งเรื่อง อย่างไรก็ตามนักวิชาการที่ศึกษาด้านการอ่านนั้นมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันในเรื่องของกลวิธีการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์นักวิจัยหลายท่านเชื่อว่าการเรียนรู้คำศัพท์เป็นกระบวนการที่ค่อยๆ พัฒนาทีละน้อยจากการเดา คำศัพท์จากบริบท หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญจากการอ่านแล้วพบเจอคำศัพท์นั้นมากกว่า 1 ครั้ง (Krashen, 1989; Nagy, Herman, & Aderson, 1985; Meara, 1996; Schmitt, 1998) ซึ่งสอดคล้องกับ วัลลภา บุญอนันตบุตร (2547); Gu, 2003; Nation & Waring 1999 กล่าวว่าการเดาความหมายคำศัพท์จากบริบทจะเป็นการเริ่มต้นที่ดี ซึ่งกลวิธีเดาคำศัพท์นับเป็นกลวิธีที่สำคัญ ส่วนวิธีใช้ “Words in context” ว่าเป็นวิธีการหาความหมายของคำโดยใช้ Context clues (McCarthy,1992) อันเป็นการหาความหมายโดยไม่ใช้พจนานุกรมซึ่งมีหลายวิธี ได้แก่ 1) Definition คือการหาความหมายจากคำจำกัดความที่ผู้เขียนให้ไว้ในประโยค โดยเฉพาะ คำที่ไม่คุ้นเคย 2) Synonym คือ การหาความหมายจากคำที่มีความหมายเหมือนกับ คำที่ไม่รู้ความหมาย 3) Antonym คือ การหาความหมายจากคำที่มีความหมายตรงข้าม 4) Examples คือ การหาความหมายจากตัวอย่างในประโยค 5) Explanation คือ การหาความหมายจากคำอธิบาย 6) Experience คือ การหาความหมายจากประสบการณ์ ผู้อ่านอาจมีประสบการณ์หรือเคยอยู่ในสถานการณ์ที่คล้ายกับ

เรื่องที่ทำให้อ่านทำให้ผู้อ่านให้ความหมายของคำที่ไม่รู้ความหมายได้ 7) Knowledge of subject คือ ผู้อ่านอาจมีความคุ้นเคยในประเด็นที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านคิดความหมายของคำได้ง่ายขึ้น และ 8) Combination คือ การหาความหมายของคำโดยการผสมผสานหลาย ๆ วิธีเข้าด้วยกัน

ในขณะที่นักวิจัยอีกกลุ่มหนึ่งนำเสนอการสอนคำศัพท์ด้วยกลวิธีการวิเคราะห์โครงสร้างคำ (word analysis) พบว่าการวิเคราะห์โครงสร้างคำช่วยเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และทำให้จดจำคำศัพท์ได้นาน

นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอแนะกลวิธีต่าง ๆ ในการเรียนคำศัพท์ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากที่สุด เนื่องจากตระหนักดีว่าพื้นฐานในเรื่องคำศัพท์มีความสำคัญต่อการอ่าน การรู้คำศัพท์นั้น ไม่ใช่เพียงแต่รู้ว่าคำศัพท์นั้นสะกดอย่างไรและมีความหมายว่าอะไร หากยังต้องรู้องค์ประกอบอื่น ๆ เพื่อสามารถนำคำศัพท์นั้นไปใช้ได้ กลวิธีที่มีประสิทธิภาพมากกว่าการท่องจำคำศัพท์และความหมายในภาษาของตนเอง ไว้ดังนี้ (Hu & Kelly, 2004)

- (1) พยายามอ่านคำศัพท์นั้นในบริบทที่หลากหลาย
- (2) แบ่งคำศัพท์ออกเป็นส่วนสั้น ๆ หากคำนั้นยาวเกิน 2 พยางค์ ถึงแม้ว่าวิธีนี้จะไม่ช่วยในเรื่องของความหมายแต่ช่วยในเรื่องของการสะกดคำ
- (3) ใช้ความรู้เรื่องคำอุปสรรคและคำปัจจัย
- (4) เชื่อมโยงรูปแบบและความหมายของคำเข้าด้วยกันอาจจะใช้การเชื่อมโยงเสียงในสองภาษาที่คล้ายกัน
- (5) ใช้จินตภาพซึ่งจะทำให้จำความหมายได้ดีขึ้น
- (6) ใช้บัตรจดบันทึกคำศัพท์แทนที่การจดเป็นรายการยาว

Lawson & Hogben (1996) แบ่งประเภทกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์เป็น 4 หมวด ได้แก่ 1. การทำงานซ้ำ ๆ 2. การวิเคราะห์คำ 3. การขยายความอย่างง่าย 4. การขยายความแบบซับซ้อน และการใช้วิธีแบบนิวมอนิก (Mnemonic use) ซึ่งเป็นการใช้จินตภาพเพื่อเชื่อมโยงคำศัพท์ใหม่กับคำที่มีเสียงคล้ายกันในภาษาของตน นอกจากนี้ McCarthy (1999) แนะนำวิธีการช่วยในการเรียนรู้คำศัพท์ไว้หลายวิธี เช่น จัดประเภทของกลุ่มคำศัพท์ ใช้ภาพหรือแผนภูมิ จดบันทึกคำศัพท์อย่างเป็นระบบ จดคำศัพท์ที่มีความหมายคล้ายคลึงกันหรือคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกันข้าม และใช้พจนานุกรมซึ่งมีข้อมูลที่เป็นประโยชน์ เป็นต้น

Schmitt (1995) กล่าวสนับสนุนคือ การที่ผู้เรียนจะเรียนรู้คำศัพท์คำใดคำหนึ่ง จะต้องมี ความรอบรู้เกี่ยวกับคำศัพท์นั้น ๆ เพื่อใช้ได้อย่างถูกต้อง ความรอบรู้เกี่ยวกับคำศัพท์หมายถึงสิ่งต่าง ๆ ได้แก่ รู้ว่าคำศัพท์นั้นจะใช้อย่างไรในภาษาพูดและภาษาเขียน รู้ว่าเป็นคำประเภทใดและรู้คำประเภทอื่นซึ่งมีรากศัพท์เดียวกัน รู้ว่าจะใช้กับคำศัพท์หรือสำนวนใด รู้ว่าใช้บ่อยแค่ไหนในภาษานั้น รู้ระดับ

ของคำศัพท์ รู้แนวความคิดเกี่ยวกับคำศัพท์นั้น และคำศัพท์อื่น ๆ ซึ่งมีความหมายเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกัน

สรุปวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่นิยมปฏิบัติและใช้ในการเรียนการสอนคำศัพท์ คือผู้เรียนต้องเรียนรู้คำหลัก เพราะเป็นคำที่พบเจอได้บ่อยฝึกคาดเดาคำศัพท์ที่ไม่ทราบความหมาย วิเคราะห์โครงสร้างของคำนั้น ๆ และจำคำนั้นร่วมกับคำอื่น ๆ ตรวจสอบความหมายจากพจนานุกรม จำสำนวนที่เกี่ยวข้องกับคำนั้นๆ และจดบันทึกคำศัพท์ให้เป็นระบบ เพื่อให้สามารถจดจำคำศัพท์ได้ง่ายยิ่งขึ้น

2.5 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความผูกพันของผู้เรียน

2.5.1 ที่มาของความผูกพันของผู้เรียน

คำว่า ความผูกพันของผู้เรียน (Learner's engagement) ปัจจุบันเป็นคำที่ที่สถาบันการศึกษาทั่วโลกให้ความสนใจและพยายามสร้างให้เกิดขึ้นด้วยรูปแบบการเรียนการสอนหลากหลายรูปแบบ Axelson & Flick (2011) อ้างถึงใน อุทุมพร ภักดีวงศ์ (2562) อธิบายเกี่ยวกับต้นกำเนิดของ Learner's engagement ไว้ว่าเป็นแนวคิดที่เริ่มต้นขึ้นจากงานวิจัยของนักจิตวิทยาการศึกษา เช่น Ralph Tyler ทำวิจัยในปี 1930 ที่ University of Chicago เรื่องการใช้เวลาในการทำงานที่ได้รับมอบหมายของผู้เรียนและผลกระทบของการใช้เวลากับผลการเรียนของผู้เรียน รวมถึง C.Robert Pace ที่ทำการวิจัยเรื่องคุณภาพที่เกิดความพยายามของผู้เรียนอันเป็นที่มาของ CSEO (the College Student Experiences Question) ที่ใช้ในปี 1979 และ งานวิจัยเกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมของนักศึกษา เช่น Alcxander Astin ในปี 1980 ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมของนักศึกษา โดยงานวิชาการเหล่านี้นับเป็นจุดกำเนิดของคำว่า Learner's engagement

งานวิจัยของ Alexander Astin ในช่วงปี 1980-1999 เริ่มเสนอความคิดเกี่ยวกับความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียน โดยทำการวิจัยเกี่ยวกับผลที่เกิดกับผู้เรียน (Learner outcome) จากการใช้ทฤษฎีความเกี่ยวพัน (Theory of involvement) ที่เสนอว่า ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ได้มากขึ้น เมื่อมีส่วนร่วมและได้รับประสบการณ์เชิงวิชาการและกิจกรรมเชิงสังคมของวิทยาลัย หรืออาจกล่าวได้ว่า ยิ่งผู้เรียนมีความยึดมั่นผูกพันกับการเรียนการสอน การเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ และมีปฏิสัมพันธ์กับคณะมาก ก็ยิ่งส่งผลให้เกิดความมั่นใจและเกิดการพัฒนาทักษะที่มีคุณภาพและสมบูรณ์มากขึ้น

Taylor & Parsons (2011) กล่าวถึงที่มาของความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนว่าเริ่มแรกนั้นมุ่งเน้นไปที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน เพิ่มพฤติกรรมผู้เรียนเชิงบวกและเพิ่มจิตสำนึกความเป็นหนึ่งเดียวกับโรงเรียนเพื่อที่จะรักษาจำนวนผู้เรียนไว้ จากนั้นไม่นานเรื่องความผูกพันของผู้เรียนได้ถูกพัฒนาในขอบเขตที่กว้างขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมความสามารถของผู้เรียนในการ "เรียนรู้วิธีการเรียนรู้" และกลายเป็นผู้เรียนที่มีการเรียนรู้ตลอดชีวิตในสังคม

จึงกล่าวสรุปได้ว่า ที่มาของการศึกษาความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนนั้นเกิดจากการศึกษาของนักจิตวิทยาการศึกษาที่ต้องการศึกษาเกี่ยวกับคุณภาพของการเรียนรู้ของผู้เรียนเมื่อผู้เรียนมีส่วนร่วมหรือมีปฏิสัมพันธ์กับการเรียนการสอนต่าง ๆ

2.5.2 ความสำคัญของความผูกพันของผู้เรียน

ความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนเป็นวิธีที่จะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น (Steinberg et al., 1996) ความยึดมั่นผูกพันในกิจกรรมของนักเรียนในชั้นเรียนยังส่งเสริมความสำเร็จมากขึ้นในตัวนักเรียนทั้งด้านวิชาการ อารมณ์ทางสังคม และพฤติกรรม (Klem & Connell, 2004) นอกจากนี้การมีความยึดมั่นผูกพันสูงในช่วงทำกิจกรรมในห้องเรียน สามารถทำนายได้ว่านักเรียนมีแรงจูงใจอย่างต่อเนื่อง มุ่งมั่นและทำงานอย่างมีประสิทธิภาพเมื่ออยู่ในโรงเรียน (Shermoff & Hoogstra, 2001) ความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนยังมีความสัมพันธ์อย่างมากกับการเรียนรู้และการพัฒนาบุคคล (Astin, 1993) เมื่อนักเรียนมีความยึดมั่นในช่วงการเรียนรู้ในโรงเรียน นักเรียนจะมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ นักเรียนจะได้เพลิดเพลินไปกับบทเรียน และรู้สึกชอบเนื้อหาการเรียนการสอน ในช่วงที่มีความยึดมั่นผูกพันกับกิจกรรมการเรียนรู้ดังกล่าว นักเรียนจะมีแรงจูงใจ และพร้อมเข้าร่วมกิจกรรมที่เป็นการสร้างความรู้มากกว่าที่จะเป็นผู้สังเกตการณ์เรื่อย ๆ การกระทำจากความยึดมั่นผูกพันจะสอนทักษะที่จำเป็นอื่น ๆ เช่น การสื่อสาร และความร่วมมือ เป็นต้น ทักษะเหล่านี้จะเพิ่มมากขึ้นในตัวบุคคล เมื่อมีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ การมีส่วนร่วมในห้องเรียนจะช่วยให้นักเรียนมีการสร้างความเชื่อมั่นของตนเองเกี่ยวกับความสามารถของตนในการที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ ความยึดมั่นผูกพันกับการเรียนส่งผลต่อศักยภาพของโรงเรียนในหลาย ๆ ด้าน เช่น การปรับปรุงประสิทธิภาพการทำงานและการเข้าร่วมประชุม ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อโรงเรียน นอกจากนี้ แรงจูงใจสูงและการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้อัตราการลาออกกลางคันของนักเรียนลดลง ความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนมิให้เห็นมากขึ้นจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสำเร็จในการเรียนการสอน (Kenny and Dumont, 1995) พฤติกรรมความยึดมั่นผูกพันกับการเรียนจะมาพร้อมกับอัตราที่ลดต่ำลงของปัญหาทางวินัย (Ekstrom et al., 1986) ครุมีโอกาสน้อยที่จะมีปัญหการจัดการห้องเรียน เมื่อนักเรียนมีความยึดมั่นผูกพันกับการเรียน นักเรียนมีแนวโน้มที่จะสนใจและมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม หากนักเรียนมีความสนใจ และรู้สึกท้าทายในการทำงานของตน แม้วางานนั้นจะเป็นไปได้ยาก นักเรียนก็มักจะสนุกกับการได้รับมอบหมายงานนั้น หากครูสามารถใช้ความกระตือรือร้นของนักเรียนให้เกิดประโยชน์ ก็จะช่วยให้ลดปัญหาด้านพฤติกรรมของนักเรียนได้

จากการศึกษาองค์ประกอบกลยุทธ์สร้างความยึดมั่นผูกพันกับการเรียน การวิเคราะห์วัดและความสำคัญของความยึดมั่นผูกพันกับการเรียน สรุปได้ว่า ความยึดมั่นผูกพันกับการเรียน มีองค์ประกอบ 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบหนึ่ง ความยึดมั่นผูกพันด้านปัญญา หมายถึง การคิด

การมุ่งมั่นทุ่มเทและพยายามที่จะเข้าใจในเรื่องที่ยากและซับซ้อน องค์ประกอบสอง ความยึดมั่นผูกพันด้านพฤติกรรม หมายถึง พฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน และองค์ประกอบสาม ความยึดมั่นผูกพันด้านอารมณ์ หมายถึง ความรู้สึกในทางบวกต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ส่วนกลยุทธ์ในการสร้างความยึดมั่นผูกพันกับการเรียน ได้แก่ การทำให้นักเรียนมีความรู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรม มีการชื่นชมนักเรียนในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ทำให้นักเรียนสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองอย่างเป็นระบบ ควรทำให้นักเรียนเห็นความสำคัญกับการทำงาน หรือการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีแนวโน้มในการแสวงหาความรู้มากขึ้น รวมทั้งควรมีกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อสร้างความสนุกต่อการเรียนรู้แก่นักเรียน ส่วนวิธีการวัดมีผลการเรียนที่สูงขึ้นในการทดสอบมาตรฐานและมีการปรับตัวที่ดียิ่งขึ้นไปในโรงเรียน (Skinner & Belmont, 1993) ความยึดมั่นผูกพันกับการเรียนนั้นมีหลายวิธี เช่น แบบรายงานตนเอง แบบตรวจสอบรายการและมาตรประมาณค่า การสังเกตโดยตรง การวิเคราะห์ผลงาน การศึกษาแบบเจาะลึกกับกรณีศึกษา เป็นต้น แต่วิธีที่ผู้วิจัยจะใช้ในครั้งนี้ คือ แบบรายงานตนเอง และแบบตรวจสอบรายการและมาตรประมาณค่า กล่าวคือ สร้างแบบสอบถามให้นักเรียนเป็นผู้ตอบเกี่ยวกับระดับการมีส่วนร่วมในงาน หรือกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ความสนใจและตั้งใจในการเรียน การมีส่วนร่วมในการอภิปรายในชั้นเรียน เป็นต้น และครูเป็นผู้ประเมินความตั้งใจของนักเรียนในการทำกิจกรรม เช่น ความสนใจในกิจกรรมการเรียนรู้ รวมทั้งพฤติกรรมการตอบสนองของนักเรียนในด้านอารมณ์ เช่น ความสนใจ ความสุข ความเบื่อ ความวิตกกังวล และความโกรธ เป็นต้น ซึ่งความสำคัญของความยึดมั่นผูกพันกับการเรียนส่งผลกระทบต่อทางบวก ต่อนักเรียน ครู และโรงเรียน กล่าวคือ เมื่อนักเรียนมีความยึดมั่นผูกพันกับการเรียน ก็จะทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจ มีความสนใจ มีความตั้งใจ และกระตือรือร้นในการเรียน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการในทิศทางบวก รวมทั้งทำให้การจัดการห้องเรียนของครูเป็นไปด้วยความเรียบร้อย ลดปัญหาด้านพฤติกรรมของนักเรียน และส่งผลให้อัตราการออกกลางคันของนักเรียนลดลง

Fredricks et al (2004) ได้เสนอแนะว่าความยึดมั่นผูกพันทางพฤติกรรม Behavioural Engagement เป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีที่สุด และยังถือเป็นตัวบ่งชี้ความสำเร็จในการเรียนรู้ในการเรียนของผู้เรียน

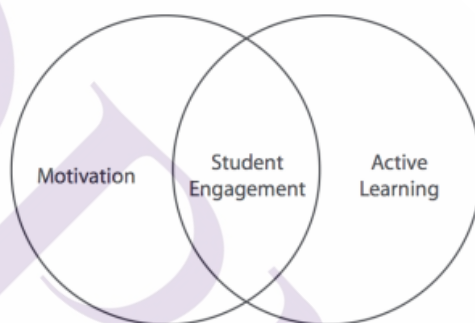
Lee (2014) กล่าวว่า ผู้กำหนดนโยบายทางการศึกษา ยังได้แนะนำว่า นักการศึกษา นักวิจัย ชุมชน ควรให้ความสำคัญและมุ่งสร้างเสริมความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนให้เกิดขึ้น ในชั้นเรียน เนื่องจากความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนเป็นตัวทำนายสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เห็นจากผลการสอบ Programme of International Student Assessment (PISA) ปี 2000 ของประเทศสหรัฐอเมริกา ที่มีคะแนนสูง เนื่องด้วยปัจจัยความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนเชิงพฤติกรรมเป็นสำคัญ

จึงกล่าวสรุปได้ว่าความยึดมั่นผูกพันเป็นตัวทำนายความสำเร็จในการศึกษา เช่น ผลสัมฤทธิ์ นอกจากนี้ยังมีความสัมพันธ์กับกับพัฒนาการการเรียนรู้ของผู้เรียน

2.5.3 โครงสร้างและองค์ประกอบของความยึดมั่นผูกพันกับการเรียน

Barkley (2010) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบหลักของความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนประกอบ 2 ส่วน คือ แรงจูงใจ (Motivation) และการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning) เมื่อมีองค์ประกอบครบทั้งสองอย่างจะเกิดการเรียนรู้เพื่อการเปลี่ยนแปลง (Transformative learning) ทำให้พฤติกรรมของนักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงไป และสอดคล้องกับ Skinner (1993) ที่ได้อภิปรายพื้นฐานของการเรียนรู้โดยมีความผูกพันไว้ว่า หากผู้เรียนมีความยึดมั่นผูกพันการเรียนรู้โดยมีความยึดมั่นผูกพันนี้จะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจ กระบวนการเรียนรู้จะดำเนินไปอย่างรวดเร็วและประสบความสำเร็จ

Venn Diagram Model of Student Engagement

ภาพที่ 2.2 โครงสร้างของความผูกพันของผู้เรียน (Barkley , 2010)

ความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนประกอบด้วยมิติเพียงด้านเดียว (Fredericks et al., 2004) ความยึดมั่นผูกพันมีองค์ประกอบหลายอย่าง (Newman, 1989) แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของนักเรียนมีพฤติกรรมของนักเรียนทั้งที่อยู่โรงเรียนและสิ่งที่แฝงมาทางด้านจิตใจหรืออารมณ์ของนักเรียนเมื่อไปโรงเรียน ซึ่งหมายถึงไม่เพียงแต่กับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายในห้องเรียนเท่านั้น แต่ยังหมายถึงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นนอกห้องเรียน (Fin, 1993) ความหมายหลายมิติของการยึดมั่นผูกพันกับการเรียนมุ่งเน้นไปที่ตัวชี้วัดความรู้ความเข้าใจ พฤติกรรมและอารมณ์ของความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียน (Skinner & Belmont, 1993) ซึ่งสรุปองค์ประกอบได้ 3 ด้าน คือ

ด้านที่ 1 ความยึดมั่นผูกพันด้านปัญญา (Cognitive engagement) หมายถึง การคิด การมุ่งมั่น และพยายามที่จะเข้าใจในแนวคิดที่ซับซ้อน หรือทักษะที่ยาก (Fredericks et al., 2004)

ด้านที่ 2 ความยึดมั่นผูกพันด้านพฤติกรรม (Behavioral engagement) หมายถึง พฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนในด้านวิชาการ กิจกรรมทางสังคม และกิจกรรมนอกหลักสูตร (Fredricks et al., 2004)

ด้านที่ 3 ความยึดมั่นผูกพันด้านอารมณ์ (Emotional engagement) หมายถึง ความรู้สึกในทางบวกต่อการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้

จึงกล่าวโดยสรุปความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนประกอบด้วยการเรียนรู้เชิงรุกและแรงจูงใจ ซึ่งความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนสามารถแบ่งออกเป็นสามด้านคือ ด้านอารมณ์ความรู้สึก ด้านพฤติกรรม ด้านสติปัญญา

2.5.4 วิธีการวัดความยึดมั่นผูกพันกับการเรียน

วิธีที่ใช้กันมากที่สุดในการวัดความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนผ่านข้อมูลที่รายงานโดยนักเรียนเอง วิธีการอื่น ๆ ได้แก่ แบบตรวจสอบรายการและมาตราประมาณค่า โดยครูผู้สอนที่ผ่านการสังเกตและการสนทนากับนักเรียน ในช่วงจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นอกจากนี้ยังสามารถเป็นผู้สังเกตการณ์ภายนอกห้องเรียนที่จะดำเนินการวัดความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียน ผู้สังเกตการณ์เหล่านี้ อาจเป็นผู้บริหารโรงเรียน โค้ชการเรียนการสอนหรือเพื่อนครู

2.5.4.1 การวัดความยึดมั่นผูกพันด้านพฤติกรรม (Measurement of behavioral engagement)

ความยึดมั่นผูกพันด้านพฤติกรรม มักจะวัดจากการจัดอันดับของครูในการรายงานสำรวจตนเองและข้อสังเกต (Finland, 1995) เหล่านี้รวมถึงความหลากหลายของตัวชี้วัดของการดำเนินการการทำงานอย่างมีส่วนร่วม ตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการรวมหมายถึงพฤติกรรมในเชิงบวก เช่น การปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียนทั้งระดับห้องเรียนและระดับโรงเรียน การประเมินค่าวัดพฤติกรรมเชิงลบ เช่น ความถี่ของการขาด การไม่กระตือรือร้น หรือมีปัญหาในการทำงานและส่งผลต่อนักเรียนคนอื่น ๆ พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการทำงานที่สามารถประเมินได้ ซึ่งรวมถึงความพยายามที่จะทำให้ความสนใจ และความเพียร มีการประเมินค่าอื่น ๆ ที่มุ่งเน้นไปที่นักเรียนมีส่วนร่วมเป็นพฤติกรรม การมีส่วนร่วมในระดับโรงเรียน ได้รับการประเมินที่มีคำถามสำรวจเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนอกหลักสูตร การกำกับดูแล การติดตามและการตัดสินใจ (Finn & Rock, 1997)

การสังเกตเป็นเทคนิคที่ใช้ในการวัดพฤติกรรมความยึดมั่นผูกพัน (Stipek, 2002) ผู้สังเกตการณ์สามารถให้คะแนนการยึดมั่นผูกพันของนักเรียนโดยใช้การมาตราประมาณค่า ตั้งแต่พฤติกรรมการเริ่มปฏิบัติกิจกรรม รวมถึงความสนใจของนักเรียน ผลงานที่ได้รับมอบหมาย และการแสดงความกระตือรือร้น อย่างไรก็ตามมาตราประมาณค่าจะให้ข้อมูลที่จำกัด ขึ้นอยู่กับคุณภาพของความพยายามในการมีส่วนร่วมหรือการคิด (McCabe & Peterson, 1984)

พฤติกรรมกำหนดยึดมั่นผูกพัน นอกจากนี้ยังสามารถวัดได้ผ่านการสนทนากลุ่มและกรณีศึกษา (Chapman, 2003) เมื่อสนทนากลุ่มของนักเรียนถูกจำกัดให้เป็นกลุ่มเล็ก ๆ การบรรยายรายละเอียดของการยึดมั่นผูกพันสามารถเก็บรวบรวมในกรณีศึกษา ซึ่งช่วยให้คำถามของความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนจะได้รับการแก้ไขโดยการบันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับ การมีปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนกับเพื่อนภายในห้องเรียน สิ่งเหล่านี้ อาจรวมถึงพฤติกรรมโดยตรง เช่น ทิศทางครูที่มีต่อนักเรียน ในการตอบสนองต่อเป้าหมายและผลที่ตามมาของการตอบสนอง ข้อสังเกต เช่น ปฏิกริยาจากครู หรือเพื่อนร่วมงาน

2.5.4.2 การวัดความยึดมั่นผูกพันด้านความรู้ (Measurement of cognitive engagement)

การวัดความยึดมั่นผูกพันร่วมขององค์ความรู้ที่มุ่งเน้นการลงทุนทางด้านจิตใจ ในการเรียนรู้จะถูกจำกัดการวัดของความยึดมั่นผูกพันทางปัญญารวมถึงรายการสำรวจเกี่ยวกับความยืดหยุ่นในการแก้ปัญหา การวางแผนสำหรับการทำงานในรูปแบบที่เป็นอิสระ และมีวิธีการรับมือกับความล้มเหลวในการรับรู้ บางส่วนของการวัดที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจภายใน การลงทุนทางด้านจิตใจในการเรียนรู้สามารถประเมินโดยการประเมินคุณภาพของการเรียน การสอน การสนทนาในบริบทของการมีส่วนร่วมที่สำคัญและขั้นตอนในห้องเรียน

ความยึดมั่นผูกพันด้านความรู้สามารถวัดผ่านการควบคุมตนเองของนักเรียน (Pintrich & De groot, 1990) ในการควบคุมตนเอง กลยุทธ์ที่ใช้คือรายงานการวัดจากแบบสอบถามองค์ความรู้ การควบคุม ความพยายาม และความรู้กลยุทธ์ที่ใช้ รวมถึงวิธีการกำหนดเป้าหมายของ นักเรียน การวางแผนการจัดระเบียบ ความพยายามในการศึกษา ตรวจสอบ และแก้ไขความรู้ความเข้าใจ

นอกจากนี้ความยึดมั่นผูกพันด้านความรู้ ยังสามารถได้รับการประเมิน โดยใช้เทคนิคการสังเกตตัวชี้ วัดของการยึดมั่นทางปัญญาคือการตรวจสอบตนเอง การแลกเปลี่ยนความคิดอย่างมีเหตุผล (Helme & Clarke, 2001) รายการที่เกี่ยวข้องกับความยึดมั่นผูกพันด้านความรู้มักจะถามนักเรียนเพื่อรายงานเกี่ยวกับปัจจัยต่าง ๆ เช่น ความสนใจของนักเรียนเมื่อเทียบกับสิ่งที่ทำให้ไขว่ขวายในชั้นเรียน ความพยายามในการทำงานเช่น การบูรณาการความรู้ใหม่ที่ได้จากความรู้เดิม ปฏิกริยาของนักเรียนที่มีต่อความล้มเหลว และเข้าใจเนื้อหาการเรียนการสอน (Chapman, 2003)

2.5.4.3 การวัดความยึดมั่นผูกพันด้านอารมณ์ (Measurement of emotional engagement)

ความยึดมั่นผูกพันด้านอารมณ์ เป็นการวัดที่ผ่านรายงานการสำรวจตนเอง ซึ่งรวมถึงรายการที่เกี่ยวกับอารมณ์ความรู้สึกที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนเรียน ความสัมพันธ์ของนักเรียน ครู และค่านิยม เช่นนักเรียนที่คิดว่าเนื้อหาที่กำลังเรียนรู้มีประโยชน์ในอนาคต เป็นต้น (Stipek, 2002) คำถามเหล่านี้มีส่วนในการวัดอารมณ์ของนักเรียน โดยให้นักเรียนให้คะแนนความสนใจ และปฏิกริยาทางอารมณ์ให้กับการเรียนรู้

Chapman (2003) ได้กล่าวถึงวิธีวัดความยึดมั่นผูกพันกับการเรียนไว้หลากหลายวิธี ซึ่งวิธีที่พบมากที่สุด คือการวัดข้อมูลผ่านรายงาน โดย ตัวนักเรียนเอง หรือแบบรายงานตนเอง นอกจากนี้ยังมีวิธีการอื่น ๆ อีก เช่น แบบตรวจสอบรายการและมาตราประเมินค่า การสังเกตโดยตรง การวิเคราะห์ผลงาน การศึกษาแบบเจาะลึกกับกรณีศึกษา

1. แบบรายงานตนเอง (Self-report) เป็นแบบสอบถามให้นักเรียนเป็นผู้ตอบเกี่ยวกับระดับการมีส่วนร่วมในงาน หรือกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ความสนใจและตั้งใจในการเรียน การมีส่วนร่วมในการอภิปรายในชั้นเรียน (ความยึดมั่นผูกพันทางพฤติกรรม) การตอบสนองทางอารมณ์และความรู้สึกต่อความสนใจของนักเรียน (ความยึดมั่นผูกพันทางอารมณ์) การแสวงหาวิธีในการเรียนรู้ (ความยึดมั่นผูกพันทางปัญญา) ทำให้ได้ข้อมูลจากนักเรียน โดยตรงเหมาะสมสำหรับกลุ่มนักเรียนขนาดใหญ่ เพราะสามารถเก็บข้อมูลได้สะดวกและประหยัดเวลา

2. แบบตรวจสอบรายการและมาตราประมาณค่า (Checklists and rating scale) เป็นแบบสอบถามที่ให้ครูเป็นผู้ประเมินความตั้งใจของนักเรียนที่จะเข้าร่วมในกิจกรรมของโรงเรียน เช่น ความสนใจในกิจกรรมการเรียนรู้ รวมทั้งปฏิริยาการตอบสนองของนักเรียนในด้านอารมณ์ เช่น ความสนใจ

3. การสังเกตโดยตรง (Direct observation) มักจะถูกใช้เพื่อยืนยันระดับของการมีส่วนร่วมของนักเรียนในการเรียนรู้ มีการเก็บข้อมูลในช่วงเวลาต่าง ๆ จากนั้นจะบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการทำงานทำกิจกรรมของนักเรียน

4. การวิเคราะห์ผลงาน (Work sample analysis) สามารถรวบรวมได้จากแหล่งต่าง ๆ เช่น การทำโครงการ การบันทึกการเรียนรู้แบบต่าง ๆ

5. การศึกษาแบบเจาะลึกกับกรณีศึกษา (Focused case) การศึกษาแบบเจาะลึกกับกรณีศึกษาจะใช้กับกลุ่มเป้าหมายขนาดเล็ก เพราะจะทำให้ได้ข้อมูลอย่างละเอียด ลึกซึ่งรวมถึงนักวิจัยยังสามารถสังเกตปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนกับบุคคลอื่นรวมถึงสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่อยู่ภายใน ห้องเรียน ไปในคราวเดียวกันความปรารถนาที่จะเรียนรู้เพิ่มเติม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความรู้สึกกระตือรือร้นในการเริ่มต้น โครงการใหม่ (Chapman, 2003)

สรุปในวิจัยฉบับนี้ศึกษาความยึดมั่นผูกพันในสองมิติคือด้านพฤติกรรม และด้านอารมณ์ความรู้สึก และใช้วิธีการวัดโดยใช้แบบประเมินทั้งผู้เรียนประเมินตนเอง และผู้สอนประเมินผู้เรียน

2.6 ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้

โดยทั่วไปการศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจมักนิยามศึกษากันใน 2 มิติคือ มิติความพึงพอใจของผู้ปฏิบัติงาน (Job satisfaction) และมิติความพึงพอใจในการรับบริการ (Service satisfaction)

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาในมิติหลังคือเน้นศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนหลังการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีผู้กล่าวถึงแนวคิดนี้ไว้จำนวนมาก ในลักษณะใกล้เคียงและสัมพันธ์ในเรื่องทัศนคติ

Vroom (1964: 99, อ้างถึงใน เสกสรร ธรรมวงศ์, 2541, น. 34) กล่าวว่า ทัศนคติและความพึงพอใจในสิ่งหนึ่งสามารถ interchangeable ได้เพราะทั้งสองคำนี้จะหมายถึง ผลจากการที่ได้จากการที่บุคคลเข้าไปมีส่วนร่วมในสิ่งนั้นและทัศนคติด้านลบจะแสดงให้เห็นสภาพความไม่พึงพอใจ

Tiffin and McCormick (1965: 140, อ้างถึงใน เสกสรร ธรรมวงศ์, 2541, น. 34) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นแรงจูงใจของมนุษย์ที่ตั้งอยู่บนความต้องการขั้นพื้นฐาน (Basic needs) มีความเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิดกับผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจและพยายามหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ต้องการ

Wallestein (1971: 89, อ้างถึงใน เสกสรร ธรรมวงศ์, 2541, น. 35) กล่าวว่าความพึงพอใจเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้น เมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย หรือเป็นความรู้สึกขั้นสุดท้าย (End state in feeling) ที่ได้รับผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์

Wolman (1973: 102, อ้างถึงในเสกสรร ธรรมวงศ์, 2541, น. 35) กล่าวว่า ความพึงพอใจหมายถึง ความรู้สึก (Feeling) มีความสุขเมื่อคนเราได้รับผลสำเร็จ ตามจุดมุ่งหมาย (Goals) ความต้องการ (Wants) หรือแรงจูงใจ (Motivation)

ดิเรก ฤกษ์สาหร่าย (2537 น.35, อ้างถึงใน เสกสรร ธรรมวงศ์, 2541, น. 35) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ทัศนคติในทางบวกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งจะเปลี่ยนแปลงไปเป็นความพอใจในการปฏิบัติต่อสิ่งนั้น

ชลินี เดชจินดา (2530) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือปัจจัย ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ความรู้สึกพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อความต้องการ ได้รับการตอบสนองหรือบรรลุจุดมุ่งหมายในระดับหนึ่ง ความรู้สึกดังกล่าวจะลดลงหรือไม่อาจเกิดขึ้นได้หากความต้องการหรือจุดมุ่งหมายนั้นไม่ได้รับการตอบสนอง

เสกสรร ธรรมวงศ์ (2541) กล่าวว่าความพึงพอใจ เป็นความรู้สึก หรือทัศนคติทางด้านบวกของบุคคลที่มีผลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อ สิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการแก่บุคคลนั้น ได้ แต่ทั้งนี้ความพึงพอใจของแต่ละบุคคล ย่อมแตกต่างกันขึ้นอยู่กับค่านิยมและประสบการณ์ที่ได้รับ ดังนั้นความพึงพอใจจึงเป็นองค์ประกอบด้านความรู้สึกของทัศนคติซึ่งไม่จำเป็นต้องแสดงหรืออธิบายเชิงเหตุผลเสมอไปก็ได้ กล่าวโดยสรุปแล้วความพึงพอใจเป็นเพียงปฏิกิริยาด้านความรู้สึก (Reactionary feeling) ต่อสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้น (Stimulant) ที่แสดงผลออกมา (Yield) ในลักษณะของผลลัพธ์สุดท้าย (Final outcome) ของกระบวนการประเมิน (Evaluative process) โดยบ่งบอกถึงทิศทาง ของผลการประเมิน (Direction of evaluative result) ว่าเป็นไปในลักษณะทิศทางบวก (Positive direction) หรือทิศทางลบ(Negative Direction) หรือไม่มีปฏิกิริยา คือ เฉยๆ

(Non reaction) ต่อสิ่งเร้าหรือกระตุ้นนั้นก็ได้ ในสถาบันอุดมศึกษา การจัดการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียน จึงเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพดังที่สมบูรณ

พรรณภาพ และ ชัยโรจน์ ชัยอินคำ (2518, น. 416, อ้างถึงใน เสกสรร ธรรมวงศ์ (2541), น.37) กล่าวว่า การที่บุคคลจะเรียนรู้หรือมีพัฒนาการและความเจริญงอกงามนั้น บุคคลจะต้องอยู่ในสภาวะพึงพอใจ สุขใจ เป็นเบื้องต้น นั่นคือ บุคคลจะต้องได้รับการจูงใจทั้ง ในลักษณะนามธรรมและรูปธรรม

จากความหมายของความพึงพอใจข้างต้น สรุปได้ว่าความพึงพอใจว่าเป็นความรู้สึกในทางบวกที่มนุษย์แสดงออกเมื่อเกิดความสุข ที่เกิดขึ้นเมื่อการกระทำบรรลุไปตามวัตถุประสงค์แรงจูงใจหรือเป้าหมายทั้งนี้ความพึงพอใจของแต่ละบุคคลที่เกิดขึ้นนั้นแตกต่างกันไปตาม ประสบการณ์ ความชอบ ทศนคติอันมีปัจจัยหลายๆด้านประกอบกัน

2.7 วิจัยที่เกี่ยวข้อง

วิจัยในประเทศ

อุทุมพร ภักดีวงศ์ (2562) ได้วิจัยเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่า รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่พัฒนาจากการผสมผสานแนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้แบบตื่นตัว การเรียนรู้แบบร่วมมือ และการสร้างแรงจูงใจสามารถ ส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและ ความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนสูงกว่าก่อนเรียน

ฐิติ วงศ์วิเชียร (2559) ได้วิจัยการพัฒนาทักษะและทัศนคติในการเรียนรู้ด้านการวิจัยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ผ่านการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรม โดยศึกษาในสองด้านคือการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ ด้านทัศนคติและความพึงพอใจ โดยมีกลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 ปีการศึกษา 2559 วิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำนวน 19 คน พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าก่อน ได้รับการ จัดการเรียนรู้แบบวิจัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ด้านการวิจัย และมี ความพึงพอใจ มีความสุข และกระตือรือร้นในการเรียนรู้ เสริมสร้างทักษะที่เกี่ยวข้องนำ ความรู้ไปใช้ได้จริง

เสกสรร สุขเสนา (2560) ได้ วิจัยการพัฒนากิจกรรมพัฒนาผู้เรียนตามแนวการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรม ร่วมกับแนวคิดห้องเรียนกลับด้านเพื่อส่งเสริมคุณลักษณะพลเมืองอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยผู้วิจัยได้ทดลองกับ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร โดยการ

คัดเลือกแบบอาสาสมัคร (Voluntary selection) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จากผลการวิจัยพบว่าการสอนในวิธีดังกล่าวสามารถยกระดับคุณลักษณะของผู้เรียนได้

สุมิตตรา เจิมพันธ์ (2545) ได้ทำการวิจัยเรื่องจิตลักษณะและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยผู้วิจัยได้แบ่งพฤติกรรมการเรียนออกตามมิติของเวลานั้นคือ พฤติกรรมก่อนเรียน พฤติกรรมระหว่างเรียนและพฤติกรรมหลังเรียน โดยได้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างงานวิจัยซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนรัฐบาลในสังกัดกรมสามัญศึกษาจำนวน 4 โรงเรียน รวม 524 คน เป็นนักเรียนชาย 212 คนและ นักเรียนหญิง 312 คน จากสรุปผลการวิจัยได้ว่าโดยภาพรวมแล้วนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนทั้ง 3 ด้านในระดับดี

จริญญา สอนสุด (2550) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เกม มีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ปรวิศา นานบุญจิตร (2556) ได้ศึกษาผลของการใช้เกมประกอบการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์และความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจหลังการเรียนโดยใช้เกมประกอบการสอนคำศัพท์โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และทุกเกมนักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด รวมถึงความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความคงทนหลังการสอนสิ้นสุดไปแล้ว 2 สัปดาห์ ไม่แตกต่างกัน

พรรณนที โชติพงษ์ (2552) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่าการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะทำให้นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.05 มีคะแนนความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังจบการทดลองเมื่อเวลาสิ้นสุดแล้วเป็นเวลา 2 สัปดาห์ กับ 4 สัปดาห์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมประกอบจังหวะมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

ยุพิน จันทรศรี (2548) ได้ศึกษาผลการใช้เกมประกอบการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียนและวัดความคงทนในการเรียนรู้การสะกดคำศัพท์หลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านไป 3 สัปดาห์ พบว่าความสามารถในการ

เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เกมประกอบหลังเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 และมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

สุสชา ทิพเนตร (2558) ได้ทำการศึกษาผลของการใช้กิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ออนไลน์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนและสร้างแรงจูงใจที่ดีในการเขียนโดยกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่านักเรียนกลุ่มเรียนในชั้นเรียนมีผลการเรียนสูงกว่ากลุ่มออนไลน์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และการเรียนออนไลน์สามารถสร้างแรงจูงใจได้มากกว่าการเรียนในชั้นเรียน

สรรชัย ศรีสุข (2530) ได้ทำการศึกษาผลของการใช้กิจกรรม เกมนิทาน และปริศนาคำทาย เพื่อส่งเสริมองค์ประกอบของความคิดสร้างสรรค์ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ความคิดริเริ่ม ความคิดคล่องตัว ความคิดยืดหยุ่น และความคิดละเอียดลออ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรม เกม นิทานและปริศนาคำทาย มีความคิดริเริ่ม ความคิดยืดหยุ่น และความคิดละเอียดลออ ไม่แตกต่างกันและนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยกิจกรรม เกม นิทาน และปริศนาคำทาย หลังการสอนมีความคิดริเริ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรม เกม นิทาน และปริศนาคำทาย มีความคิดริเริ่ม ความคิดยืดหยุ่น และความคิดละเอียดลออเพิ่มขึ้น

สุพิธา ดาวเรือง (2555) ได้ศึกษาการพัฒนารูปแบบการเรียนแบบผสมผสาน โดยใช้การเรียนรู้แบบ กิจกรรม และเทคนิคเพื่อนคู่คิดบนวิกิเพื่อส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่านักเรียนมีความสามารถในการแก้ปัญหาเพิ่มมากขึ้น

วิจัยในต่างประเทศ

Azuka Benard Festus (2013) ได้เขียนบทความผ่าน Journal of Education and Practice ซึ่งได้ศึกษากลยุทธ์การจัดการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ที่เน้นกิจกรรมในห้องเรียน โดยผู้วิจัยกล่าวไว้ว่าการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมมีส่วนช่วยเสริมสร้าง การเรียนรู้ผ่านการสื่อสารการเรียนรู้ที่น่าตื่นเต้นมีส่วนช่วยให้ความรู้คงทนมากยิ่งขึ้นและแรงจูงใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนดีมากยิ่งขึ้น

Cengage Learning Australia (2010) ได้อธิบายว่ากลยุทธ์การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในห้องเรียนของนักเรียนเกรด 6 – 8 นั้น ควรให้ครูจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนเห็นผลลัพธ์ของความสำเร็จ เพื่อให้ผู้เรียนมีความพยายามในการทำงานให้ประสบความสำเร็จ โดยผู้เรียนต้องลงมือทำด้วยตนเอง ซึ่งจะเน้นไปที่การให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมแทนการสอนแบบบรรยายทั่วไป

Dodge (1998 อ้างถึงใน StoBlein, Martin 2009) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้และเน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ค้นพบและสร้างความรู้ได้ด้วย

ตนเองในหลากหลายรูปแบบวิธีการสอน ซึ่ง Dodge ได้สนใจวิธีการสอนหนึ่งคือการจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรม โดย Dodge ได้กล่าวว่าเป็นการจัดการเรียนการสอนที่มาจากทฤษฎีการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรม ซึ่งเป็นทฤษฎีที่เน้นการค้นพบความรู้ได้ด้วยตนเอง โดยผู้เรียนมีบทบาทสำคัญที่สุดในห้องเรียน ซึ่งจากการศึกษาพบว่าการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมจะมีส่วนช่วยในการกระตุ้นกระบวนการคิดของผู้เรียนจากการลงมือปฏิบัติและผู้เรียนจะแสดงผลจากกระบวนการคิด และการเรียนรู้ ออกมาในรูปแบบของพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ต่าง ๆ เช่น การพูด การแสดงความคิดเห็น การอ่าน การเขียน การคิดเชิงลึก ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สำคัญที่ทำให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ได้ ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมจะช่วยส่งเสริมพฤติกรรมการแสดงออกของผู้เรียนให้เป็นพฤติกรรมการแสดงออกที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ได้

Yuksel (2014) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการจัดการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ที่เน้นกิจกรรมต่อนักเรียนที่มีความรู้เดิมและความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน โดยศึกษากับโรงเรียน ในประเทศเยอรมันเป็นระยะเวลา 12 สัปดาห์ พบว่าการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมช่วยเพิ่มความสามารถและพฤติกรรมแสดงออกของผู้เรียนที่มีต่อวิชาคณิตศาสตร์อีกทั้งยัง ช่วยพัฒนาและปรับปรุงเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์อีกด้วย

Ko และคณะ (2009) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรม วิชาคณิตศาสตร์ให้แก่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนและนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ในช่วงปี 2006 – 2007 ที่มีต่อเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่าการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมช่วยพัฒนาเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ของ นักเรียนและนักศึกษาในมหาวิทยาลัย โดยเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนสูงกว่านักศึกษาในมหาวิทยาลัย

Petress (2008) ได้อธิบายความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนตามแนวความคิดการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมพบว่าผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนตามแนวความคิดการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมจะเป็นผู้เรียนที่ชอบตั้งคำถาม อยากรู้อยากเห็น รักความท้าทาย เป็นผู้ที่สามารถเชื่อมโยงความรู้ปัจจุบันที่เรียนกับความรู้เดิม เกิดการเรียนรู้และทักษะจากการทำกิจกรรมและเป็นผู้ที่กระตือรือร้นในการเรียนรู้ อีกด้วย ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนเป็นส่วนหนึ่งในองค์ประกอบของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมจึงมีความสำคัญที่ควรจะนำมาใช้ พัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนเพราะจะช่วยพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ให้ดียิ่งขึ้น

Suydam & Higgins (1977) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรม ร่วมกับการจัดการวัสดุและอุปกรณ์การเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล จนถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยเน้นที่การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นหลัก โดยผลปรากฏว่าการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมร่วมกับการจัดการวัสดุอุปกรณ์ในการเรียนทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียนของนักเรียนดีขึ้นกว่าการจัดการเรียนการสอนแบบปกติและการจัดการเรียนการสอนที่ไม่มีการจัดการวัสดุอุปกรณ์ อีกทั้ง Suydam & Higgins (1977) ยังได้กล่าวว่ นอกเหนือจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะพัฒนาแล้ว เจตคติที่มีต่อวิชาคณิตศาสตร์ยังดีขึ้นอีกด้วย โดยผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ในทางบวก ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมร่วมกับการจัดการวัสดุอุปกรณ์การเรียนช่วยให้เจตคติสามารถพัฒนาขึ้นได้

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยการพัฒนาความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนและความสามารถในการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ มีวัตถุประสงค์เพื่อ

- 1) พัฒนาความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์
- 2) พัฒนาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์
- 3) เพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์
- 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างเครื่องมือในการวิจัย
- 3.4 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ นักเรียนแผนการเรียนอักษรศาสตร์- นิเทศศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศหอวังนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี จำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 89 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2562 ที่เรียนวิชาภาษาจีน จำนวน 1 ห้องเรียนจำนวน 19 คน โรงเรียนนวมินทราชินูทิศหอวัง นนทบุรี จังหวัดนนทบุรี โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์
2. แบบประเมินความเชื่อมั่นผูกพันของผู้เรียน
3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์
4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน
5. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่4ที่มีต่อการเรียนภาษาจีน ผ่าน

กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

3.3 การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีรายละเอียด ดังนี้

3.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ โดยมีจำนวน 4 แผน แผนละ

4 ชั่วโมง

3.3.1.1 ศึกษาหนังสือเรียน แหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ได้แก่ อินเทอร์เน็ต วารสาร เพื่อหาเนื้อหาที่สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

3.3.1.2 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยศึกษาระบบการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และเลือกกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ที่เหมาะสมกับหน่วยการเรียนรู้ โดยพิจารณากิจกรรมที่สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และกิจกรรมนั้นสามารถนำมาใช้กับหน่วยการเรียนรู้ได้ ซึ่งผู้วิจัยได้ทำเลือกกิจกรรมและนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยเลือกเนื้อหาการเรียนรู้ทั้งหมด 3 เรื่อง ดังนี้

บทที่ 19 ^{nuǎn qì hái méi yǒu xiū hǎo} 暖气还没有修好 The Central Heating Has Not Been Fixed Yet

บทที่ 20 ^{kuài cān kě yǐ sòng dào jiā lǐ} 快餐可以送到家里 Fast Food Can Be Delivered Home

บทที่ 21 ^{wǒ bǎ dai zi fang zai zhuo zi shàng le} 我把袋子放在桌子上了 I Put the Bag on the Table

ทั้ง 3 บทเรียนใช้ระยะเวลา 3 สัปดาห์ ด้วยการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ เพื่อเพิ่มความมั่นใจผูกพันและความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี

โครงสร้างรายวิชาภาษาจีน ประกอบด้วย เนื้อหา สาระการเรียนรู้ จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม จำนวนคาบเรียน ดังรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ตารางแสดงโครงสร้างบทเรียน

แผนการจัดการ เรียนรู้ที่	เนื้อหา	จุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	จำนวน คาบ
<p>1. 暖气还没 有修好</p> <p>The Central Heating Has Not Been Fixed Yet</p>	<p>คำศัพท์ 词汇</p> <p>暖气 暖氣、坏 壞 หรือ เสียว 棉衣</p> <p>戴 戴、手套 手套、</p> <p>帽子 帽子、后来 后来、只好 只好</p> <p>打开 打开、空调 空调</p> <p>房东 房东、</p> <p>打 (电话) 打 (电话)、修 修、等 等</p> <p>看见 看见、先生 先生</p> <p>过去 过去、抱歉 抱歉</p> <p>保证 保证、以前 以前、要 要</p> <p>圣诞节 圣诞节、圣诞节 圣诞节</p> <p>玩 玩、还 还</p> <p>认为 认为、容易 容易、读 读</p> <p>内容 内容、这样 这样、遍 遍</p> <p>后天 后天</p> <p>重点词汇：戴、后来、只好、 打开、看见、过去、要、玩、 遍</p>	<p>1. นักเรียนสามารถ ระบุพินอินและ ออกเสียงคำศัพท์ ได้ถูกต้อง</p> <p>2. นักเรียนสามารถ บอกความหมาย ของคำศัพท์ได้ ถูกต้อง</p> <p>3. นักเรียนสามารถ ใช้คำศัพท์ได้ ถูกต้อง</p> <p>4. นักเรียนสามารถ จับใจความจาก เรื่องที่ได้อ่านได้</p>	6

แผนการจัดการ เรียนรู้ที่	เนื้อหา	จุดประสงค์ เชิงพฤติกรรม	จำนวน คาบ
	<p>ไวยากรณ์语法</p> <p>jié guǒ bǔ yǔ 1 结果补语 1 บทเสริมกริยาบอผลลัพธ์</p> <p>zhǐ hǎo 2 只好 ต้อง</p> <p>hòu lái hé yǐ hòu 3 “后来”和“以后” ภายหลัง และ หลังจาก</p> <p>biàn hé cì 4 “遍”和“次” ทั่ว/จบ และ ครั้ง</p> <p>kàn jiàn hé kàn 5 “看见”和“看” มองเห็น และ ดู</p>		
<p>kuài cān kě yǐ 2. 快餐可以</p> <p>sòng dào jiā lǐ 送到家里</p> <p>Fast Food Can Be Delivered Home</p>	<p>cí huì คำศัพท์ 词汇</p> <p>jīng cháng yì xiē kuài cān diàn 经常 บ่อย ๆ , 一些 บ้าง, 快餐店</p> <p>kuài cān 快餐</p> <p>diàn qiǎn wài mài 店 ร้าน, 卖 ขาย, 外卖 บริการ</p> <p>yǒu míng wàiguó 有名 มีชื่อเสียง, 外国</p> <p>zuò rè shū fu 坐 นั่ง, 热 ร้อน, 舒服</p> <p>fú wù yuán huān yíng 服务员บริการ, 欢迎ต้อนรับ,</p> <p>guāng lín wài biān mǎn 光临ยินดี, 外边 ด้านนอก, 满 เต็ม,</p> <p>bì shèng kè bié de lái 必胜客 พิซซาฮัท, 别的 อย่างอื่น, 来</p> <p>miàn tiáo kě lè zǒu 面条 บะหมี่, 可乐 โคล่า, 走</p> <p>hǎo de yì dà lì wǎn 好的 ดี, 意大利 อิตาลี, 晚 ตอน</p> <p>chéng mí 成 กลายเป็น, 迷 แฟนคลับ หรือ</p>	<p>1. นักเรียนสามารถ ระบุพินอินและ ออกเสียงคำศัพท์ ได้ถูกต้อง</p> <p>2. นักเรียนสามารถ บอกความหมาย ของคำศัพท์ได้ ถูกต้อง</p> <p>3. นักเรียนสามารถ ใช้คำศัพท์ได้ ถูกต้อง</p>	6

แผนการจัดการ เรียนรู้ที่	เนื้อหา	จุดประสงค์ เชิงพฤติกรรม	จำนวน คาบ
	<p>หลงใหล、那么ขนาดนั้น、练习</p> <p>ฝึกฝน、比赛แข่งขัน、节目รายการ、</p> <p>收音机วิทยุ、主意ความคิด</p> <p>重点词汇：快餐 อาหารจานด่วน、</p> <p>快餐店ร้านอาหารจานด่วน、外卖</p> <p>บริการนอกสถานที่、外国ต่างประเทศ、</p> <p>服务员บริกร、比萨饼พิซซ่า、面条</p> <p>ะหมี่、意大利อิตาลี、比赛แข่งขัน、</p> <p>收音机วิทยุ</p> <p>ไวยากรณ์语法</p> <p>1. 结果补语 2 บทเสริมกริยาออกผลลัพธ์</p> <p>2. 又。 。 。 又 ทั้ง... ทั้ง</p> <p>3. 概数 การประมาณค่า</p> <p>4. 吧 คำกริยาเสริมบท วางท้ายประโยคข้อร้อง ประโยคคำสั่ง หรือเสนอแนะ</p>	4. นักเรียนสามารถ จับใจความจาก เรื่องที่ได้อ่านได้	

แผนการจัดการ เรียนรู้ที่	เนื้อหา	จุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	จำนวน คาบ
<p>wǒ bǎ dai zǐ 3我把袋子</p> <p>fàng zài zhuō zǐ 放在桌子</p> <p>shàng le 上了</p> <p>I Put the Bag on the Table</p>	<p>cí huì คำศัพท์ 词汇</p> <p>qiānbāo qì 钱包กระเป๋าเงิน、 bēibāo qì 背包กระเป๋าเป้、 yǐ zi 椅子เก้าอี้、 ná 拿หยิบ、 zhuō zǐ 桌子โต๊ะ、 mǎn 慢</p> <p>qīngchǐ ชี้、 qīngchǐ 清楚ชัดเจน、 yǒu de 有的 บาง、 jiǔ bā 酒吧</p> <p>bīnguǎn ร้านเหล้า、 bīnguǎn 宾馆โรงแรม、 suǒ yǒu 所有</p> <p>shōu ทั้งหมด、 shōu 收 รับ、 língqián 零钱 เงินย่อย、</p> <p>dai zi 袋子ถุง、 fàng 放วาง、 fàn hé 饭盒กล่องข้าว、</p> <p>bǎ 把 นำ、 dǎ bāo 打包ห่อ、 zhèxiē 这些 เหล่านี้、</p> <p>xiǎo fèi 小费 ค่าธรรมเนียม、 zánmen 咱们 พวกเรา、</p> <p>jiézhàng 结账 คิดเงิน、 xí guàn 习惯 นิสัย、 dàduō shù 大多数</p> <p>yuànyì จำนวนมาก、 yuànyì 愿意 เห็นด้วย、 yǐngxiǎng 影响</p> <p>nián qīng ผลกระทบ、 nián qīng 年轻 อายุ น้อย、 nián qīng 年轻人</p> <p>zhì วัยรุ่น、 zhì AA制 แชร์、 zuò fǎ 做法 วิธีการ、</p> <p>zì jǐ 自己 ตนเอง、 guójiā 国家 ประเทศ、 fù 付</p> <p>fù qián จ่าย、 fù qián 付钱 จ่ายเงิน</p> <p>zhòng diǎn cí huì 重点词汇 : fù qián 付钱 จ่ายเงิน、 zì jǐ 自己</p> <p>nián qīng ตนเอง、 nián qīng 年轻人 วัยรุ่น、 dàduō shù 大多数</p> <p>xí guàn จำนวนมาก、 xí guàn 习惯 นิสัย、 jiézhàng 结账</p> <p>คิดเงิน、</p>	<ol style="list-style-type: none"> นักเรียนสามารถระบุพินอินและออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ได้ถูกต้อง นักเรียนสามารถใช้คำศัพท์ได้ถูกต้อง นักเรียนสามารถจับใจความจากเรื่องที่ได้อ่านได้ 	6

แผนการจัดการ เรียนรู้ที่	เนื้อหา	จุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	จำนวน คาบ
	<p>^{xiǎo fèi} 小费ค่าธรรมเนียม、^{língqián} 零钱เงินย่อย、 ^{zhuō zǐ} 桌子โต๊ะ、^{zhèxiē} 这些เหล่านี้</p> <p>^{yǐn dé} ไวยากรณ์语法</p> <p>^{bǎ zì jù} 1.把字句 1 การใช้把</p> <p>^{gēn} 。 。 。 ^{yàng} ^{gēn} 。 。 。 ^{bù yī yàng} 2.跟。 。 。 样/跟。 。 。 不一样</p> <p>การเปรียบเทียบโดยใช้ เหมือนกับ ไม่ เหมือนกับ ^{gēn} 。 。 。 ^{yàng} ^{gēn} 。 。 。 ^{bù} 一样/ 一样/</p> <p>3. 。 。 。 , ^{hǎo ma} 好吗? การสร้าง ประโยค 。 。 。 , ดีไหม?</p> <p>^{suǒ yǒu hé dōu} 4.“所有”和“都” ความแตกต่างของการใช้ ทั้งหมด ^{suǒ yǒu} ^{dōu} 所有และ都”</p>	5.	

3.3.1.3 นำแผนการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 3 แผน ที่สร้างขึ้น ไปให้
ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงของการใช้ภาษา ความ
เหมาะสมของเนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ วิธีการวัดและประเมินผล โดยใช้เกณฑ์การกำหนด
คะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้

ให้คะแนน +1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าแผนการเรียนรู้ตรงตามวัตถุประสงค์

ให้คะแนน 0 หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่าแผนการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

ให้คะแนน -1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าแผนการเรียนรู้ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5ขึ้นไป จะถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ เพื่อนำแผนการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้นและให้บรรลุตามเป้าหมาย

แผนการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์มีค่า IOC = 0.67-1.00

3.3.1.4 นำแผนการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ที่ได้รับการตรวจสอบเรียบร้อยแล้ว ไปใช้

3.3.2 แบบประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียน

3.3.2.1 ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

3.3.2.2 สร้างแบบประเมินความยึดมั่นผูกพัน แบ่งเป็น 2 แบบ (1) แบบประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียน ที่ประเมินโดยตัวผู้เรียน (Self-evaluation on learner's engagement) (2) แบบประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียน โดยผู้สอน (Teacher's evaluation on learner's engagement) โดยกำหนดเนื้อหา 2 ด้าน คือ ด้านอารมณ์ความรู้สึก และด้านพฤติกรรม โดยผู้เรียนเป็นผู้ประเมินตามความคิดเห็น โดยมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ มาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert scale) จำนวน 10 ข้อ โดยมีระดับคะแนน ดังนี้

5 หมายถึง มีระดับความความยึดมั่นผูกพันระดับมากที่สุด

4 หมายถึง มีระดับความยึดมั่นผูกพันระดับมาก

3 หมายถึง มีระดับความยึดมั่นผูกพันระดับปานกลาง

2 หมายถึง มีระดับความยึดมั่นผูกพันระดับน้อย

1 หมายถึง มีระดับความยึดมั่นผูกพันระดับน้อยที่สุด

ใช้เกณฑ์ในการแปลความหมาย ดังนี้(บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 105 – 106)

ค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00 หมายถึง มีความยึดมั่นผูกพันในระดับ มากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20 หมายถึง มีความยึดมั่นผูกพันในระดับ มาก

ค่าเฉลี่ย 2.61 – 3.40 หมายถึง มีความยึดมั่นผูกพันในระดับ ปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.81 – 2.60 หมายถึง มีความยึดมั่นผูกพันในระดับ น้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.80 หมายถึง มีความยึดมั่นผูกพันในระดับ น้อยที่สุด

3.3.2.3 นำแบบประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษา

วิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

3.3.2.4 นำแบบประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน

3 ท่านตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม ซึ่งมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

ให้คะแนน +1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าข้อความตรงตามวัตถุประสงค์

ให้คะแนน 0 หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความตรงตามวัตถุประสงค์

ให้คะแนน -1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าข้อความไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5ขึ้นไป

จะถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

แบบประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนมีค่า IOC = 0.67-1.00

3.3.2.5 นำแบบประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนที่แก้ไขแล้ว ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนโรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

3.3.3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน

ขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน มีดังนี้

3.3.3.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและวิธีสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถคำศัพท์ภาษาจีน

3.3.3.2 ศึกษาวิธีสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาจีนโดยให้ครอบคลุม สาระการเรียนรู้มาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของหน่วยการเรียนรู้ในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้ทดลอง

3.3.3.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาจีน โดยแบบทดสอบแต่ละชุดเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือกจำนวน 20 ข้อ ชุดละ 20 คะแนน แบบทดสอบมีทั้งสิ้น 2 ชุด

ประกอบด้วย ชุดที่ 1. 暖气还没有修好 The Central Heating Has Not Been Fixed Yet, ชุด

ที่ 2 我把袋子放在桌子上了 I Put the Bag on the Table แบบทดสอบนี้ใช้หลังการเรียนแต่ละหน่วยการเรียนรู้บทที่ 19 และ 20 ตามลำดับเพื่อวัดความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาจีนใน

หน่วยการเรียนรู้ ตามที่กำหนด

3.3.3.4 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

3.3.3.5 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านคำศัพท์สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรง สำหรับแบบทดสอบจะเป็นการพิจารณาความ

สอดคล้องของสถานการณ์ที่กำหนดให้กับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้

ให้คะแนน +1	หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าข้อความตรงตามวัตถุประสงค์
ให้คะแนน 0	หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความตรงตามวัตถุประสงค์
ให้คะแนน -1	หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าข้อความไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไป

ถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ และให้บรรลุตามเป้าหมาย แบบทดสอบวัด

ความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาจีน มีค่า IOC = 0.67-1.00

3.3.3.6 นำแบบทดสอบที่แก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนโรงเรียนนวมินทราชินู

ทิศ หอวัง นนทบุรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

3.3.4 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน

3.3.4.1 ศึกษาเอกสาร ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

3.3.4.2 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน ข้อสอบเป็นแบบปรนัยจำนวน 40 ข้อซึ่งแบ่งเนื้อหาของแบบทดสอบเป็น ด้านความหมายของคำศัพท์ ด้านการใช้คำศัพท์ และด้านหลักไวยากรณ์รวม 40 ข้อ คะแนนรวม 40 คะแนน

3.3.4.3 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

3.3.4.4 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา ความชัดเจนของภาษา และความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหา ซึ่งมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

ให้คะแนน +1	หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าข้อความตรงตามวัตถุประสงค์
ให้คะแนน 0	หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความตรงตามวัตถุประสงค์
ให้คะแนน -1	หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าข้อความไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5ขึ้นไป ถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน มีค่า IOC = 0.67-1.00

3.3.4.5 นำแบบทดสอบที่แก้ไขแล้ว ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างนักเรียน โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

3.3.5. แบบสอบถามความพึงพอใจ

3.3.5.1 ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

3.3.5.2 กำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนน เนื้อหาที่จะวัด และเลือกรูปแบบเครื่องมือที่จะวัด

3.3.5.3 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ โดยสอบถามความพึงพอใจในด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับ ลักษณะของรูปแบบการวัดเป็นแบบใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert scale) โดยมีระดับคะแนน ดังนี้

- 5 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจระดับมาก
- 3 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจระดับน้อย
- 1 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด

ใช้เกณฑ์ในการแปลความหมาย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 105 – 106)

ค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.61 – 3.40 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.81 – 2.60 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.80 หมายถึง มีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด

3.3.5.4. นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

3.3.5.5 นำแบบวัดความพึงพอใจที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบ

ความถูกต้องเหมาะสม ซึ่งมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

ให้คะแนน +1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าข้อความตรงตามวัตถุประสงค์

ให้คะแนน 0 หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความตรงตามวัตถุประสงค์

ให้คะแนน -1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าข้อความไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไป

ถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน มีค่า IOC = 0.67-1.00

3.3.5.6 นำแบบวัดความพึงพอใจที่แก้ไขแล้ว ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนโรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

3.4. ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวังนนทบุรี โดยได้ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.4.1 อธิบายและชี้แจงกิจกรรมการเรียนการสอนผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ในรายวิชาภาษาจีนให้นักเรียนเข้าใจ

3.4.2 ดำเนินการสอนผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ 3 หน่วยการเรียนรู้ หน่วยละ 6 ชั่วโมง รวมเวลา 18 ชั่วโมง หลังจากทำการสอนจบหน่วยการเรียนรู้ 1 และ 3 ผู้วิจัยทำการทดสอบวัดความสามารถด้านคำศัพท์ คะแนนเต็ม 20 คะแนน โดยใช้แบบแบบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์

3.4.3 หลังจัดการเรียนรู้ครบทั้ง 3 หน่วยการเรียนรู้ นักเรียนได้ทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน โดยใช้แบบทดสอบแบบปรนัย จำนวน 40 ข้อ

3.4.4 หลังจัดการเรียนรู้ครบทั้ง 3 หน่วยการเรียนรู้ได้มีการประเมินความยึดมั่นผูกพันโดยให้นักเรียนประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนด้วยตนเองและผู้สอนได้ประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนด้วย

3.4.5 นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

3.4.6 นำข้อมูลที่รวบรวมได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้วิธีการทางสถิติ

3.5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล ที่ได้จากการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

3.5.1 วิเคราะห์ความเชื่อมั่นผูกพันของผู้เรียน โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3.5.2 วิเคราะห์ผลการวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3.5.3 วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน โดยใช้ ค่าร้อยละ (Percentage) และค่าเฉลี่ย (\bar{x})

3.5.4 วิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{x})และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3.5.5 สรุปและอภิปรายผล

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้สถิติเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.6.1 สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.6.1.1 ร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 122)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ	P	แทน	ร้อยละ
	f	แทน	ความถี่ที่ต้องการแปลงร้อยละ
	N	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

3.6.1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) คำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538)

$$\bar{x} = \frac{\sum \bar{x}}{N}$$

เมื่อ	\bar{x}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum \bar{x}$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนข้อมูล

3.6.1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) คำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

โดย	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนยกกำลังสอง
	$(\sum x)^2$	แทน	กำลังสองของคะแนนผลรวม
	n	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

3.6.2 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

3.6.2.1 หาค่าความเที่ยงตรงดัชนีความสอดคล้อง (Index Item of – Objective

Congruence: IOC) (บุญชม ศรีสะอาด, 2550, น.58-66) คำนวณค่า IOC ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ค่าดัชนีความสอดคล้องกับเนื้อหา องค์ประกอบที่ต้องการวัด

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนจากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ 2) พัฒนาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ 3) เพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนการเรียนรู้อาษาจีน โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวัง นนทบุรี จังหวัดนนทบุรี จำนวน 19 คน โดยเรียงลำดับผลการศึกษาลำดับ ดังนี้

4.1 ผลการประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

4.2 ผลการศึกษาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

4.3 ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

4.4 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

4.1 ตอนที่ 1 ผลประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

ตารางที่ 4.1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 19 คน ที่ประเมินโดยตัวผู้เรียน

ข้อ	รายการ	ระดับความผูกพัน		แปลผล
		\bar{X}	S.D	
ความยึดมั่นของผู้เรียนด้านอารมณ์ความรู้สึก		4.31	0.65	มากที่สุด
1	ฉันมีความสุขเวลาเรียนวิชานี้	4.42	0.51	มากที่สุด
2	ฉันสนุกกับกิจกรรมต่าง ๆ ในวิชานี้	4.63	0.65	มากที่สุด
3	ฉันมีความอยากรู้อยากเห็นในการเรียนวิชานี้	4.26	0.51	มากที่สุด
4	ฉันขอความช่วยเหลือจากครูผู้สอน	4.58	0.51	มากที่สุด
5	ฉันรู้สึกกล้าแสดงออกในการทำกิจกรรม	4.00	0.82	มาก
6	ฉันรู้สึกว่ากิจกรรมต่าง ๆ ในวิชานี้น่าสนใจ	4.37	0.68	มากที่สุด
7	นักเรียนคนอื่น ๆ ให้ความช่วยเหลือฉัน	4.32	0.58	มากที่สุด
8	สภาพแวดล้อมในห้องเรียนมีลักษณะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน	4.21	0.63	มากที่สุด
9	ฉันรู้สึกกระตือรือร้นและสนใจที่จะศึกษาเพิ่มเติมเนื้อหาที่เรียนให้มากขึ้น	4.21	0.63	มากที่สุด
10	ฉันมั่นใจว่าฉันจะสามารถเรียนวิชานี้ได้ดีขึ้น	4.11	0.74	มาก
ความยึดมั่นของผู้เรียนด้านพฤติกรรม		4.02	0.85	มาก
11	ฉันมาเรียนตรงเวลา	4.37	0.76	มากที่สุด
12	ฉันถามคำถามครู/เพื่อนเมื่อฉันไม่เข้าใจ	4.05	0.78	มาก
13	ฉันทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จตรงตามเวลา	3.95	0.91	มาก
14	ในห้องเรียน ฉันทำงานกลุ่มร่วมกับเพื่อนนักเรียนคนอื่น ๆ อย่างกระตือรือร้น	4.11	0.66	มาก
15	ฉันศึกษาเนื้อหาบทเรียนล่วงหน้าก่อนเข้าเรียน	3.42	0.90	มาก
16	ฉันมีส่วนร่วมในการตอบคำถามและทำกิจกรรมในห้องเรียนบ่อยครั้ง	3.79	0.92	มาก

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อ	รายการ	ระดับความผูกพัน		แปลผล
		\bar{x}	S.D	
17	ฉันพูดคุยกับครู/เพื่อนเพื่อปรึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมงาน ข้อสอบ หรือคำถามในประเด็นที่ฉันไม่เข้าใจ	4.21	0.79	มากที่สุด
18	ฉันพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนกำหนด	3.79	0.85	มาก
19	ฉันตรวจสอบข้อผิดพลาดในการทำแบบฝึกหัดวิชานี้ และ พยายามทำความเข้าใจเพื่อแก้ไขให้ถูกต้อง	4.11	0.81	มาก
20	หากต้องทำงานที่ยากเกินความสามารถ ฉันจะปรึกษาครู/ เพื่อนหรือผู้มีความรู้ในเรื่องนั้น	4.37	0.76	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม		4.16	0.77	มาก

จากตารางที่ 4.1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 19 คน ที่ประเมินโดยตัวผู้เรียน พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมของการมีความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.16$, S.D. = 0.77) โดยด้านอารมณ์ความรู้สึกอยู่ที่ ($\bar{x} = 4.31$, S.D. = 0.65) และด้านพฤติกรรม อยู่ที่ ($\bar{x} = 4.02$, S.D. = 0.85) ตามลำดับ แต่ละด้านมีรายละเอียดดังนี้

ความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ความรู้สึก อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.31$, S.D. = 0.65) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ในระดับมากที่สุด ได้แก่ สนุกกับกิจกรรมต่าง ๆ ในวิชานี้ ($\bar{x} = 4.63$, S.D. = 0.60) ขอช่วยเหลือจากครูผู้สอน ($\bar{x} = 4.58$, S.D. = 0.51) มีความสุขเวลาเรียนวิชานี้ ($\bar{x} = 4.42$, S.D. = 0.51) รู้สึกว่ากิจกรรมต่าง ๆ ในวิชานี้ น่าสนใจ ($\bar{x} = 4.37$, S.D. = 0.68) นักเรียนคนอื่น ๆ ให้ความช่วยเหลือฉัน ($\bar{x} = 4.32$, S.D. = 0.58) มีความอยากรู้อยากเห็นในการเรียนวิชานี้ ($\bar{x} = 4.26$, S.D. = 0.65) สภาพแวดล้อมในห้องเรียนมีลักษณะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ($\bar{x} = 4.21$, S.D. = 0.63) รู้สึกกระตือรือร้นและสนใจที่จะศึกษาเพิ่มเติมเนื้อหาที่เรียนให้มากขึ้น ($\bar{x} = 4.21$, S.D. = 0.63) ระดับมาก ได้แก่ มั่นใจว่าสามารถเรียนวิชานี้ได้ดีขึ้น ($\bar{x} = 4.11$, S.D. = 0.74) และ รู้สึกกล้าแสดงออกในการทำกิจกรรม ($\bar{x} = 4.00$, S.D. = 0.82)

ความเชื่อมั่นของผู้เรียนด้านพฤติกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.02$, S.D. = 0.85) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยในระดับมากที่สุด ได้แก่ หากต้องทำงานที่ยากเกินความสามารถ จะปรึกษาครู/เพื่อนหรือผู้ที่มีความรู้ในเรื่องนั้น ($\bar{x} = 4.37$, S.D. = 0.76) มาเรียนตรงเวลา มาเรียนตรงเวลา ($\bar{x} = 4.37$, S.D. = 0.76) ปรึกษาเกี่ยวกับกิจกรรม งาน ข้อสอบ หรือคำถามในประเด็นที่ไม่เข้าใจ ($\bar{x} = 4.21$, S.D. = 0.79) ระดับมาก ได้แก่ ตรวจสอบข้อผิดพลาดในการทำแบบฝึกหัดวิชานี้และพยายามทำความเข้าใจเพื่อแก้ไขให้ถูกต้อง ($\bar{x} = 4.11$, S.D. = 0.81) ในในห้องเรียน มีทำงานกลุ่มร่วมกับเพื่อนนักเรียนคนอื่น ๆ อย่างกระตือรือร้น ($\bar{x} = 4.11$, S.D. = 0.66) ถามคำถามครู/เพื่อนเมื่อไม่เข้าใจ ($\bar{x} = 4.05$, S.D. = 0.78) ทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จตรงตามเวลา ($\bar{x} = 3.95$, S.D. = 0.91) พยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนกำหนด ($\bar{x} = 3.79$, S.D. = 0.85) มีส่วนร่วมในการตอบคำถามและทำกิจกรรมในห้องเรียนบ่อยครั้ง ($\bar{x} = 3.79$, S.D. = 0.92) ศึกษาเนื้อหาบทเรียนล่วงหน้าก่อนเข้าเรียน ($\bar{x} = 3.42$, S.D. = 0.90)

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลประเมินความผูกพันของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 19 คน ที่ประเมินโดยผู้สอน

ข้อ	รายการ	ระดับความผูกพัน		แปลผล
		\bar{x}	S.D	
ความเชื่อมั่นของผู้เรียนด้านอารมณ์ความรู้สึก		4.18	0.63	มาก
1	นักเรียนมีความสุขเวลาเรียนวิชานี้	4.32	0.48	มากที่สุด
2	นักเรียนสนุกกับกิจกรรมต่าง ๆ ในวิชานี้	4.53	0.70	มากที่สุด
3	นักเรียนมีความอยาก رؤ้ออยากเห็นในการเรียนวิชานี้	4.16	0.60	มาก
4	นักเรียนขอความช่วยเหลือจากครูผู้สอน	4.05	0.52	มาก
5	นักเรียนรู้สึกกล้าแสดงออกในการทำกิจกรรมกลุ่ม	3.95	0.62	มาก
6	นักเรียนให้ความสนใจต่อกิจกรรมต่าง ๆ ในวิชานี้	4.11	0.66	มาก
7	นักเรียนให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน	4.16	0.69	มาก
8	สภาพแวดล้อมในห้องเรียนมีลักษณะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน	4.21	0.63	มากที่สุด
9	นักเรียนมีความกระตือรือร้นและสนใจที่จะศึกษาเพิ่มเติมเนื้อหาที่เรียนให้มากขึ้น	4.26	0.65	มากที่สุด

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ข้อ	รายการ	ระดับความ ผูกพัน		แปลผล
		\bar{x}	S.D	
10	นักเรียนเรียนวิชานี้ได้ดีขึ้น	4.11	0.66	มาก
	ความยึดมั่นของผู้เรียนด้านพฤติกรรม	4.19	0.66	มาก
11	นักเรียนมาเรียนตรงเวลา	4.00	0.67	มาก
12	นักเรียนถามคำถามครู/เพื่อนเมื่อฉันไม่เข้าใจ	4.37	0.60	มากที่สุด
13	นักเรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จตรงตามเวลา	4.11	0.57	มาก
14	ในห้องเรียน นักเรียนทำงานกลุ่มร่วมกับเพื่อนนักเรียนคนอื่น ๆ อย่างกระตือรือร้น	4.05	0.71	มาก
15	นักเรียนศึกษาเนื้อหาบทเรียนล่วงหน้าก่อนเข้าเรียน	3.79	0.63	มาก
16	นักเรียนมีส่วนร่วมในการตอบคำถามและทำกิจกรรมในห้องเรียนบ่อยครั้ง	4.16	0.60	มาก
17	นักเรียนพูดคุยกับครู/เพื่อนเพื่อปรึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมงาน ข้อสอบ หรือคำถามในประเด็นที่ไม่เข้าใจ	4.58	0.51	มากที่สุด
18	นักเรียนพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนกำหนด	4.16	0.50	มาก
19	นักเรียนตรวจสอบข้อผิดพลาดในการทำแบบฝึกหัด และพยายามทำความเข้าใจเพื่อแก้ไขให้ถูกต้อง	4.16	0.76	มาก
20	หากนักเรียนต้องทำงานที่ยากเกินความสามารถ นักเรียนจะปรึกษาครู/เพื่อนหรือผู้มีความรู้ในเรื่องนั้น	4.53	0.70	มากที่สุด
	ค่าเฉลี่ยรวม	4.19	0.64	มาก

จากตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 19 คน ที่ประเมินโดยผู้สอน พบว่า โดยค่าเฉลี่ยรวม พบว่า ความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.19$, S.D. = 0.64) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านคือ ความยึดมั่นผูกพันด้าน

พฤติกรรม ($\bar{x} = 4.19$, S.D. = 0.66) ผูกพันด้านอารมณ์ความรู้สึก ($\bar{x} = 4.18$, S.D. = 0.63) มีคะแนนเฉลี่ยมากน้อยตามลำดับ แต่ละด้านมีรายละเอียดดังนี้

ความขี้ดมั่นผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ความรู้สึกอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.18$, S.D. = 0.63) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ในระดับมากที่สุด ได้แก่ สนุกกับกิจกรรมต่าง ๆ ในวิชานี้ ($\bar{x} = 4.53$, S.D. = 0.70) มีความสุขเวลาเรียนวิชานี้ ($\bar{x} = 4.32$, S.D. = 0.48) รู้สึกกระตือรือร้นและสนใจที่จะศึกษาเพิ่มเติมเนื้อหาที่เรียนให้มากขึ้น ($\bar{x} = 4.26$, S.D. = 0.65) สภาพแวดล้อมในห้องเรียนมีลักษณะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ($\bar{x} = 4.21$, S.D. = 0.63) ระดับมาก ได้แก่ มีความอยากรู้อยากเห็นในการเรียนวิชานี้ ($\bar{x} = 4.16$, S.D. = 0.60) นักเรียนคนอื่น ๆ ให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ($\bar{x} = 4.16$, S.D. = 0.69) รู้สึกว่ากิจกรรมต่าง ๆ ในวิชานี้ น่าสนใจ ($\bar{x} = 4.11$, S.D. = 0.66) สามารถเรียนวิชานี้ได้ดีขึ้น ($\bar{x} = 4.11$, S.D. = 0.66) ขอช่วยเหลือจากครูผู้สอน ($\bar{x} = 4.05$, S.D. = 0.52) และรู้สึกกล้าแสดงออกในการทำกิจกรรม ($\bar{x} = 3.95$, S.D. = 0.62)

ความขี้ดมั่นของผู้เรียนด้านพฤติกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.19$, S.D. = 0.66) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยในระดับมากที่สุด ได้แก่ คุยกับครู/เพื่อนเพื่อปรึกษาเกี่ยวกับกิจกรรม งาน ข้อสอบ หรือคำถามในประเด็นที่ไม่เข้าใจ ($\bar{x} = 4.58$, S.D. = 0.51) หากทำงานที่ยากเกินความสามารถ นักเรียนจะปรึกษาครู/เพื่อนหรือผู้มีความรู้ในเรื่องนั้น ($\bar{x} = 4.53$, S.D. = 0.70) ถามคำถามครู/เพื่อนเมื่อฉันไม่เข้าใจ ($\bar{x} = 4.37$, S.D. = 0.60) ระดับมาก ได้แก่ พยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนกำหนด ($\bar{x} = 4.16$, S.D. = 0.50) มีส่วนร่วมในการตอบคำถามและทำกิจกรรมในห้องเรียนบ่อยครั้ง ($\bar{x} = 4.16$, S.D. = 0.60) ตรวจสอบข้อผิดพลาดในการทำแบบฝึกหัด และพยายามทำความเข้าใจเพื่อแก้ไขให้ถูกต้อง ($\bar{x} = 4.16$, S.D. = 0.76) ทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จตรงตามเวลา ($\bar{x} = 4.11$, S.D. = 0.57) ทำงานกลุ่มร่วมกับเพื่อนนักเรียนคนอื่น ๆ อย่างกระตือรือร้น ($\bar{x} = 4.05$, S.D. = 0.71) และศึกษาเนื้อหาบทเรียนล่วงหน้าก่อนเข้าเรียน ($\bar{x} = 3.79$, S.D. = 0.63)

ตารางที่ 4.3 ผลค่าเฉลี่ยรวมของการประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียน ที่มีต่อการเรียนภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนจำนวน 19 คนที่ประเมิน โดยทั้งตัวผู้เรียน และผู้สอน

ข้อ	รายการ	ระดับความ ยึดมั่นผูกพัน ของผู้เรียน โดยผู้เรียน		แปลผล	ระดับความ ยึดมั่น ผูกพันของ ผู้เรียนโดย ผู้สอน		แปล ผล	ค่าเฉลี่ย รวม	S.D	แปล ผล
		\bar{x}	S.D		\bar{x}	S.D				
	ความยึดมั่นของผู้เรียนด้าน อารมณ์ความรู้สึก	4.31	0.65	มากที่สุด	4.18	0.63	มาก	4.25	0.64	มาก ที่สุด
1	นักเรียนมีความสุข เวลาเรียนวิชานี้	4.42	0.51	มากที่สุด	4.32	0.48	มาก	4.37	0.49	มาก ที่สุด
2	นักเรียนสนุกกับ กิจกรรมต่าง ๆ ใน วิชานี้	4.63	0.60	มากที่สุด	4.53	0.70	มาก ที่สุด	4.58	0.64	มาก ที่สุด
3	นักเรียนมีความอยาก รู้อยากเห็นในการ เรียนวิชานี้	4.26	0.65	มากที่สุด	4.16	0.60	มาก	4.21	0.62	มาก ที่สุด
4	นักเรียนขอความ ช่วยเหลือจาก ครูผู้สอน	4.58	0.51	มากที่สุด	4.05	0.52	มาก	4.32	0.57	มาก ที่สุด
5	นักเรียนรู้สึกกล้า แสดงออกในการทำ กิจกรรมกลุ่ม	4.00	0.82	มาก	3.95	0.62	มาก	3.97	0.72	มาก
6	นักเรียนให้ความสนใจ สนใจต่อกิจกรรมต่าง ๆ ในวิชานี้	4.37	0.68	มากที่สุด	4.11	0.66	มาก	4.24	0.68	มาก ที่สุด
7	นักเรียนให้ความสนใจ ช่วยเหลือซึ่งกันและ กัน	4.32	0.58	มากที่สุด	4.16	0.69	มาก	4.24	0.63	มาก ที่สุด
8	สภาพแวดล้อมใน ห้องเรียนมีลักษณะ ช่วยเหลือซึ่งกันและ กัน	4.21	0.63	มากที่สุด	4.21	0.63	มาก ที่สุด	4.21	0.62	มาก ที่สุด

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ข้อ	รายการ	ระดับความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนโดยผู้เรียน		แปลผล	ระดับความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนโดยผู้สอน		แปลผล	ค่าเฉลี่ยรวม	S.D	แปลผล
		\bar{x}	S.D		\bar{x}	S.D				
9	นักเรียนมีความกระตือรือร้นและสนใจที่จะศึกษาเพิ่มเติมมากขึ้น	4.21	0.63	มากที่สุด	4.26	0.65	มากที่สุด	4.24	0.63	มากที่สุด
10	นักเรียนเรียนวิชานี้ได้ดีขึ้น	4.11	0.74	มาก	4.11	0.66	มาก	4.11	0.69	มาก
ความยึดมั่นของผู้เรียนด้านพฤติกรรม		4.02	0.85	มาก	4.19	0.63	มาก	4.11	0.76	มาก
11	นักเรียนมาเรียนตรงเวลา	4.37	0.76	มากที่สุด	4.00	0.67	มาก	4.18	0.73	มาก
12	นักเรียนถามคำถามครู/เพื่อนเมื่อฉันไม่เข้าใจ	4.05	0.78	มาก	4.37	0.60	มากที่สุด	4.21	0.70	มากที่สุด
13	นักเรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จตรงตามเวลา	3.95	0.91	มาก	4.11	0.57	มาก	4.03	0.75	มาก
14	ในห้องเรียน นักเรียนทำงานกลุ่มร่วมกับเพื่อนนักเรียนคนอื่น ๆ อย่างกระตือรือร้น	4.11	0.66	มาก	4.05	0.71	มาก	4.08	0.67	มาก
15	นักเรียนศึกษาเนื้อหาบทเรียนล่วงหน้าก่อนเข้าเรียน	3.42	0.90	มาก	3.79	0.63	มาก	3.61	0.79	มาก
16	นักเรียนมีส่วนร่วมในการตอบคำถามและทำกิจกรรมในห้องเรียนบ่อยครั้ง	3.79	0.92	มาก	4.16	0.60	มาก	3.97	0.79	มาก
17	นักเรียนพูดคุยกับครู/เพื่อนเพื่อปรึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมงานข้อสอบ หรือคำถามในประเด็นที่ไม่เข้าใจ	4.21	0.79	มากที่สุด	4.58	0.51	มากที่สุด	4.39	0.68	มากที่สุด

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ข้อ	รายการ	ระดับความ ยึดมั่น ผูกพันของ ผู้เรียนโดย ผู้เรียน		แปลผล	ระดับความ ยึดมั่น ผูกพันของ ผู้เรียนโดย ผู้สอน		แปล ผล	ค่าเฉลี่ย รวม	S.D	แปล ผล
		\bar{x}	S.D		\bar{x}	S.D				
18	นักเรียนพยายามทำงาน ที่ได้รับมอบหมายให้ เสร็จก่อนกำหนด	3.79	0.85	มาก	4.16	0.50	มาก	3.97	0.72	มาก
19	นักเรียนตรวจสอบ ข้อผิดพลาดในการทำ แบบฝึกหัด และ พยายามทำความเข้าใจ เพื่อแก้ไขให้ถูกต้อง	4.11	0.81	มาก	4.16	0.76	มาก	4.13	0.78	มาก
20	หากนักเรียนต้องทำงาน ที่ยากเกินความสามารถ นักเรียนจะปรึกษาครู/ เพื่อนหรือผู้มีความรู้ใน เรื่องนั้น	4.37	0.76	มาก ที่สุด	4.53	0.70	มาก ที่สุด	4.45	0.72	มาก ที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม		4.16	0.77	มาก	4.19	0.64	มาก	4.18	0.71	มาก

จากตารางที่ 4.3 ผลค่าเฉลี่ยของการประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียน ที่มีต่อการเรียนภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนจำนวน 19 คน พบว่า ผลประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียน ที่ประเมิน โดยผู้เรียน อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.16$, S.D. = 0.77) ส่วนผลประเมินความผูกพันของผู้เรียน ที่ประเมิน โดยผู้สอน ก็อยู่ในระดับมากเช่นกัน ($\bar{x} = 4.19$, S.D. = 0.64) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า 1) ด้านอารมณ์ความรู้สึก ผลการประเมินความยึดมั่นผูกพันด้านอารมณ์ความรู้สึก ที่ประเมิน โดยผู้เรียน อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.31$, S.D. = 0.65) ผลการประเมินความยึดมั่นผูกพันด้านอารมณ์ความรู้สึก ที่ประเมิน โดยผู้สอน อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.18$, S.D. = 0.63) 2) ด้านพฤติกรรม ผลการประเมินความยึดมั่นผูกพันด้านพฤติกรรม ที่ประเมิน โดยผู้เรียน อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.02$, S.D. = 0.85) และผลการประเมินความยึดมั่นผูกพันด้านพฤติกรรม ที่ประเมิน โดยผู้สอน อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.19$, S.D. = 0.66)

เมื่อพิจารณาผลการประเมินความยึดมั่นผูกพันในค่าเฉลี่ยรวม ที่ได้จากการประเมิน โดยทั้งตัวผู้เรียน และผู้สอน พบว่าความยึดมั่นผูกพันอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.18$, $SD = 0.71$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ผลการประเมินความยึดมั่นผูกพันเฉลี่ยด้านพฤติกรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.11$, $SD = 0.64$) และ ผลการประเมินความยึดมั่นผูกพันเฉลี่ยด้านอารมณ์ความรู้สึก ($\bar{x} = 4.25$, $SD = 0.64$) อยู่ในระดับมากที่สุด

4.2 ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

ตารางที่ 4.4 ผลคะแนนความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนจำนวน 19 คน

ลำดับ	คะแนนครั้งที่ 1	ร้อยละ	การแปลผลเกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80	คะแนนครั้งที่ 2	ร้อยละ	การแปลผลเกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80	คะแนนเฉลี่ยครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2	การแปลผลเกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80
1	20	100	ผ่าน	20	100	ผ่าน	100	ผ่าน
2	20	100	ผ่าน	20	100	ผ่าน	100	ผ่าน
3	20	100	ผ่าน	20	100	ผ่าน	100	ผ่าน
4	20	100	ผ่าน	20	100	ผ่าน	100	ผ่าน
5	20	100	ผ่าน	20	100	ผ่าน	100	ผ่าน
6	20	100	ผ่าน	20	100	ผ่าน	100	ผ่าน
7	16	80	ผ่าน	17	85	ผ่าน	82.50	ผ่าน
8	15	75	ไม่ผ่าน	20	100	ผ่าน	87.50	ผ่าน
9	16	80	ผ่าน	20	100	ผ่าน	90	ผ่าน
10	16	80	ผ่าน	20	100	ผ่าน	90	ผ่าน
11	14	70	ไม่ผ่าน	16	80	ผ่าน	75	ไม่ผ่าน
12	15	75	ไม่ผ่าน	20	100	ผ่าน	87.50	ผ่าน
13	14	70	ไม่ผ่าน	18	90	ผ่าน	80	ผ่าน
14	16	80	ผ่าน	20	100	ผ่าน	90	ผ่าน
15	14	70	ไม่ผ่าน	17	85	ผ่าน	77.50	ไม่ผ่าน
16	16	80	ผ่าน	18	90	ผ่าน	85	ผ่าน
17	14	70	ไม่ผ่าน	15	75	ไม่ผ่าน	72.50	ไม่ผ่าน

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

ลำดับ	คะแนนครั้งที่ 1	ร้อยละ	การแปลผลเกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80	คะแนนครั้งที่ 2	ร้อยละ	การแปลผลเกณฑ์คะแนน	คะแนนเฉลี่ยครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2	การแปลผลเกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80
18	16	80	ผ่าน	19	95	ผ่าน	87.50	ผ่าน
19	15	75	ไม่ผ่าน	19	95	ผ่าน	85	ผ่าน
ภาพรวม	16.68	83.42	ผ่าน	18.89	94.47	ผ่าน	88.95	ผ่าน

จาก ตารางที่ 4.4 ผลคะแนนความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนจำนวน 19 คน พบว่าคะแนนเฉลี่ยในการวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ในครั้งที่ 1 คือ 16.68 คะแนน หรือคิดเป็นร้อยละ 83.42 ส่วนคะแนนเฉลี่ยในการวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ในครั้งที่ 2 คือ 18.89 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 94.47 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยทั้งสองครั้ง พบว่านักเรียนมีพัฒนาการสูงขึ้นและมีคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้น 2.21 คะแนน หรือร้อยละ 83.42 เป็นร้อยละ 94.47

นอกจากนี้ การวิจัยนี้พบว่านักเรียนมีคะแนนความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ครั้งที่ 1 ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 63.16 และนักเรียนที่มีคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 36.84 ในขณะที่การวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ครั้งที่ 2 นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 94.74 และนักเรียนที่มีคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 5.26

เมื่อเปรียบเทียบจำนวนนักเรียนที่มีคะแนนผ่านเกณฑ์ จากการวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ทั้ง 2 ครั้ง พบว่า จำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ในครั้งที่ 2 มีจำนวนเพิ่มขึ้นจาก 12 คน ในการสอบครั้งที่ 1 เป็น 18 คน หรือ เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 63.16 เป็นร้อยละ 94.74

4.3 ตอนที่ 3 ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

ตารางที่ 4.5 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาภาษาจีนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนจำนวน 19 คน

นักเรียน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		แปลผล เกณฑ์ผ่าน ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80
	คะแนน	ร้อยละ	
1	38	95	ผ่านเกณฑ์
3	38	95	ผ่านเกณฑ์
3	39	97.5	ผ่านเกณฑ์
4	40	100	ผ่านเกณฑ์
5	37	92.5	ผ่านเกณฑ์
6	39	97.5	ผ่านเกณฑ์
7	36	90	ผ่านเกณฑ์
8	36	90	ผ่านเกณฑ์
9	38	95	ผ่านเกณฑ์
10	36	90	ผ่านเกณฑ์
11	32	80	ผ่านเกณฑ์
12	33	82.5	ผ่านเกณฑ์
13	33	82.5	ผ่านเกณฑ์
14	32	80	ผ่านเกณฑ์
15	31	77.5	ไม่ผ่านเกณฑ์
16	32	80	ผ่านเกณฑ์
17	30	75	ไม่ผ่านเกณฑ์
18	34	85	ผ่านเกณฑ์
19	32	80	ผ่านเกณฑ์
ผลเฉลี่ย	35.05	87.63	ผ่านเกณฑ์

ตารางที่ 4.5 แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาภาษาจีนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนจำนวน 19 คน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยภาพรวม เท่ากับ 35.05 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 87.63

นอกจากนี้ จากการใช้เกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ถือว่าผลคะแนนผ่านเกณฑ์การวิจัยนี้พบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาภาษาจีนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ซึ่งถือว่าผ่านเกณฑ์ จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 89.47 และนักเรียนที่มีคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 10.53

4.4 ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนภาษาจีนผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

ตารางที่ 4.6 ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนรู้วิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนจำนวน 19 คน

ข้อ	รายการ	ระดับความพึงพอใจ		แปลผล
		\bar{x}	S.D	
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้		4.45	0.66	มากที่สุด
1	กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย (เช่น การเล่นเกม การทำงานเป็นคู่ การทำงานเป็นกลุ่ม)	4.00	0.58	มาก
2	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับบทเรียนและสร้างความผูกพันต่อการเรียนรู้ภาษาจีน	4.53	0.70	มากที่สุด
3	กิจกรรมที่การเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเข้าร่วม และมีส่วนร่วม	4.53	0.61	มากที่สุด
4	กิจกรรมสนุกและน่าสนใจ	4.58	0.61	มากที่สุด
5	ช่วยฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม	4.63	0.68	มากที่สุด
ด้านด้านสื่อการเรียนรู้		4.54	0.65	มากที่สุด
6	สื่อที่ใช้ทำกิจกรรมมีความหลากหลาย	4.26	0.65	มากที่สุด
7	สื่อที่ใช้ทำกิจกรรมช่วยส่งเสริมให้นักเรียนอยากเรียนภาษาจีน	4.58	0.61	มากที่สุด
8	สื่อที่ใช้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับเนื้อหา	4.47	0.70	มากที่สุด

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ข้อ	รายการ	ระดับความพึงพอใจ		แปลผล
		\bar{x}	S.D	
9	สื่อที่ใช้ทำกิจกรรมมีความแปลกใหม่ สร้างสรรค์	4.58	0.69	มากที่สุด
10	สื่อที่ใช้ทำกิจกรรมมีความชัดเจน เข้าใจง่าย	4.79	0.54	มากที่สุด
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ		4.38	0.62	มากที่สุด
11	นักเรียนจำคำศัพท์ได้มากขึ้น	4.53	0.61	มากที่สุด
12	นักเรียนชอบภาษาจีนมากขึ้นและพร้อมจะพัฒนาการสื่อสารภาษาจีนต่อไป	4.47	0.61	มากที่สุด
13	นักเรียนมีความรับผิดชอบมากขึ้น	4.11	0.66	มาก
14	นักเรียนเรียนอย่างมีความสุข	4.32	0.58	มาก
15	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สามารถนำไปประยุกต์ในวิชาอื่น ๆ	4.47	0.61	มากที่สุด
ภาพรวม		4.46	0.65	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.6 แสดงผลการศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนรู้วิชาภาษาจีนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนจำนวน 19 คน พบว่า โดยภาพรวม มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.46$, S.D. = 0.65) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ ด้านสื่อการเรียนรู้ มีความพึงพอใจ ($\bar{x} = 4.54$, S.D. = 0.65) มี ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{x} = 4.45$, S.D. = 0.66) และ ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ($\bar{x} = 4.38$, S.D. = 0.62) ตามลำดับ แต่ละด้านมีรายละเอียดดังนี้

ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.45$, S.D. = 0.66) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ระดับมากที่สุดได้แก่ ช่วยฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม ($\bar{x} = 4.63$, S.D. = 0.68) กิจกรรมสนุกและน่าสนใจ ($\bar{x} = 4.58$, S.D. = 0.61) กิจกรรมที่การเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเข้าร่วมและมีส่วนร่วม ($\bar{x} = 4.53$, S.D. = 0.61) กิจกรรมมีความเหมาะสมกับบทเรียนและสร้างความผูกพันต่อการเรียนรู้ภาษาจีน ($\bar{x} = 4.53$, S.D. = 0.70) ระดับมากได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย เช่น การเล่นเกม การทำงานเป็นคู่

การทำงานเป็นกลุ่ม ($\bar{x} = 4.00$, S.D. = 0.58) ตามลำดับ

ด้านสื่อการเรียนรู้ มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.54$, S.D. = 0.65) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ระดับมากที่สุด ได้แก่ สื่อที่ใช้ทำกิจกรรม มีความชัดเจน เข้าใจง่าย ($\bar{x} = 4.79$, S.D. = 0.54) สื่อที่ใช้ทำกิจกรรมช่วยส่งเสริมให้นักเรียนอยากเรียนภาษาจีน ($\bar{x} = 4.58$, S.D. = 0.61) สื่อที่ใช้ทำกิจกรรมมีความแปลกใหม่ สร้างสรรค์ ($\bar{x} = 4.58$, S.D. = 0.69) สื่อที่ใช้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับเนื้อหา ($\bar{x} = 4.47$, S.D. = 0.70) สื่อที่ใช้ทำกิจกรรมมีความหลากหลาย ($\bar{x} = 4.26$, S.D. = 0.65) ตามลำดับ

ด้านประโยชน์ที่ได้รับ มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.38$, S.D. = 0.62) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ระดับมากที่สุด นักเรียนจำคำศัพท์ได้มากขึ้น ($\bar{x} = 4.53$, S.D. = 0.61) นักเรียนชอบภาษาจีนมากขึ้นและพร้อมจะพัฒนาการสื่อสารภาษาจีนต่อไป ($\bar{x} = 4.47$ S.D. = 0.61) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในวิชาอื่น ๆ ($\bar{x} = 4.47$ S.D. = 0.61) นักเรียนเรียนอย่างมีความสุข ($\bar{x} = 4.32$ S.D. = 0.58) และระดับมาก นักเรียนมีความรับผิดชอบมากขึ้น ($\bar{x} = 4.11$ S.D. = 0.66) ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาการพัฒนาความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนและความสามารถในการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ สรุปผลการศึกษา ตามลำดับ ได้ดังนี้

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 5.1.1 เพื่อพัฒนาความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์
- 5.1.2 เพื่อพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์
- 5.1.3 เพื่อเพิ่มผลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์
- 5.1.4 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

5.2 สมมติฐานการวิจัย

- 5.2.1 นักเรียนมีความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนในการเรียนภาษาจีนอยู่ในระดับมาก
- 5.2.2 นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม
- 5.2.3 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน มีคะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม
- 5.2.4 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ อยู่ในระดับมาก

5.3 ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขต ดังนี้

5.3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ นักเรียนแผนการเรียนอักษรศาสตร์ นิเทศศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศหอวังนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี นักเรียนทั้งสิ้น 89 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2562 ที่เรียนวิชาภาษาจีนจำนวน 1 ห้องเรียนจำนวน 19 คน โรงเรียนนวมินทราชินูทิศหอวังนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปรต้น	กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์
ตัวแปรตาม	1.ความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนในการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 2.ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 3.ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 4.ความพึงพอใจของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ต่อการเรียนภาษาจีนผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าพิจารณาจากคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาในหน่วยการเรียนรู้ในจากหนังสือเรียนภาษาจีน 发展汉语 3 หน่วยการเรียนรู้ หน่วยละ 6 ชั่วโมง รวมเวลา 18 ชั่วโมง ดังนี้ 1)บทที่ 19 暖气还没有修好 The Central Heating Has Not Been Fixed Yet 2)บทที่ 20 快餐可以送到家里 Fast food Can Be Delivered Home 3)บทที่ 21 我把袋子放在桌子上了 I Put The bag on the Table

ระยะเวลาในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ดำเนินการสอนทั้งสิ้นจำนวน 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 6 ชั่วโมง รวมเป็นระยะเวลา 18 ชั่วโมง

5.4 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

5.4.1 แบบประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียน (1) แบบประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนที่ประเมินโดยตัวผู้เรียน (Self-evaluation on learner's engagement) (2) แบบประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนที่ประเมินโดยผู้สอน (Teacher's evaluation on learner's engagement)

5.4.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์

5.4.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน

5.4.4 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

5.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ หอวังนนทบุรี โดยได้ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

5.5.1 อธิบายและชี้แจงกิจกรรมการเรียนการสอนผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ในรายวิชาภาษาจีนให้นักเรียนเข้าใจ

5.5.2 ดำเนินการสอนผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ 3 หน่วยการเรียนรู้ หน่วยละ 6 ชั่วโมง รวมเวลา 18 ชั่วโมง หลังจากทำการสอนจบหน่วยการเรียนรู้ 1 และ 3 ผู้วิจัยทำการทดสอบวัดความสามารถด้านคำศัพท์ คะแนนเต็ม 20 คะแนน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์

5.5.3 หลังจัดการเรียนรู้ครบทั้ง 3 หน่วยการเรียนรู้ นักเรียนได้ทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน โดยใช้แบบทดสอบแบบปรนัย จำนวน 40 ข้อ

5.5.4 หลังจัดการเรียนรู้ครบทั้ง 3 หน่วยการเรียนรู้ ได้มีการประเมินความยึดมั่นผูกพันโดยให้นักเรียนประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียน และผู้สอนประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียน

5.5.5 นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

5.5.6 นำข้อมูลที่รวบรวมได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้วิธีการทางสถิติ

5.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล ที่ได้จากการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

5.6.1 วิเคราะห์ความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนต่อกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

5.6.2 วิเคราะห์ผลการวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage) และค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

5.6.3 วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน โดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage) และค่าเฉลี่ย (\bar{X})

5.6.4 วิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการเรียนการกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

5.6.5 สรุปและอภิปรายผล

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาการพัฒนาความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนและความสามารถในการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาจีน ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ สรุปผลได้ดังนี้

5.7.1 ผลการศึกษาความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยความยึดมั่นผูกพัน ที่ประเมินโดย ตัวผู้เรียน และผู้สอน พบว่า ความยึดมั่นผูกพันอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.18$, S.D = 0.71) เมื่อพิจารณา เป็นรายด้าน ค่าเฉลี่ยความยึดมั่นผูกพันด้านพฤติกรรม อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.25$, S.D = 0.71) และค่าเฉลี่ยความยึดมั่นผูกพันด้านอารมณ์ความรู้สึก อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.11$, S.D = 0.76)

5.7.2 ผลการศึกษาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ พบว่าการวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนครั้งที่ 1 มี นักเรียนผ่านเกณฑ์จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 63.36 การวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาจีนครั้งที่ 2 มีนักเรียนผ่านเกณฑ์จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 94.47 และเมื่อพิจารณาคะแนน เฉลี่ยพบว่า การวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนครั้งที่ 1 นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 16.68 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 83.42 การวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนครั้งที่ 2 นักเรียนมี คะแนนเฉลี่ย 18.89 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 94.47

5.7.3 ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่าน กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 35.05 คิดเป็นร้อยละ 87.63 เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม มีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาภาษาจีนมีคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 89.47

5.7.4 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ พบว่า โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.46$, S.D. = 0.65) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ความพึงพอใจอยู่ใน ระดับมากที่สุด คือ ด้านสื่อการเรียนรู้ ($\bar{x} = 4.54$, S.D. = 0.65) ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{x} = 4.45$, S.D. = 0.66) และ ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ($\bar{x} = 4.38$, S.D. = 0.62) ตามลำดับ

5.2 อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่องการพัฒนาความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนและความสามารถในการ เรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ สามารถ อภิปรายผลได้ดังนี้

ตอนที่1 ผลการศึกษาความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ พบว่าความยึดมั่นผูกพันเฉลี่ยในภาพรวม ($\bar{x} = 4.18$, S.D = 0.71) ความยึดมั่นผูกพันอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ เป็นกิจกรรมที่มีองค์ประกอบ 4 ส่วน หรือ 4 Ps คือ 1) Project คือ การสร้างผลงานหรือชิ้นงาน 2) Peers คือ การทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน 3) Passion คือ แรงปรารถนาในการสิ่งที่รักให้สำเร็จ และ 4) Play คือ การเล่นซึ่งเป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติ และเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนมีความยึดมั่นผูกพันสูงขึ้น องค์ประกอบ 4 Ps นี้ ถือเป็นเครื่องมือสำคัญเสริมสร้างความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียน ดังที่Barkley (2010)ได้กล่าวถึงองค์ประกอบหลักของความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนประกอบ 2 ส่วน คือ แรงจูงใจ (Motivation) และการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning)เมื่อมีองค์ประกอบครบทั้งสองอย่าง จะเกิดการเรียนรู้เพื่อการเปลี่ยนแปลง (Transformative learning) ทำให้พฤติกรรมของนักเรียน มีการเปลี่ยนแปลงไป และสอดคล้องกับ Skinner & Belmont(1993) ที่ได้อภิปรายพื้นฐานของการเรียนรู้โดยมีความผูกพันไว้ว่า หากผู้เรียนมีความยึดมั่นผูกพันการเรียนรู้ ผู้เรียนจะเกิดแรงจูงใจอันส่งผลให้กระบวนการเรียนรู้จะดำเนินไปอย่างรวดเร็วและประสบความสำเร็จ

ตอนที่2 ผลการศึกษาความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนจำนวน 19 คน พบว่า การวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนครั้งที่ 1 มีนักเรียนผ่านเกณฑ์จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 63 การวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนครั้งที่ 2 มีนักเรียนผ่านเกณฑ์จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 94.47 เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยพบว่า การวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนครั้งที่ 1 นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 16.68 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 83.42 การวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนครั้งที่ 2 นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 18.89 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 94.47

ผลการศึกษาสามารถอธิบายได้ว่า จากการที่นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ที่มีองค์ประกอบ 4 Ps ทำให้ผู้เรียนจดจำสิ่งที่เรียนได้มากขึ้น อันส่งผลให้ผลคะแนนสูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Hidayat (2016)ที่ใช้เกม ซึ่งถือว่าเป็นกิจกรรมที่มีลักษณะ 4 Ps เช่นกัน พบว่าผู้เรียนพัฒนาความสามารถทางคำศัพท์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้งานวิจัยของ Letrud (2012) ยังได้กล่าวถึงประสิทธิภาพของการเรียนรู้แบบการทำกิจกรรมแบบปฏิบัติเอง (Practice doing) ว่า สามารถช่วยให้ผู้เรียนจดจำสิ่งที่เรียน โดยเฉพาะคำศัพท์ และไวยากรณ์ได้ถึงร้อยละ 75 ของสิ่งที่ได้เรียนรู้

ตอนที่3 ผลศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ พบว่าจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์มีถึง 17 คน คิดเป็นร้อยละ 89.47

อันแสดงถึงกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์สามารถพัฒนาสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้น Fredricks et al (2004) ได้เสนอว่าความยึดมั่นผูกพันทางพฤติกรรม (Behavioral engagement) เป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีที่สุด และถือว่าเป็นตัวบ่งชี้ความสำเร็จในการเรียนรู้ของผู้เรียน Lee(2014) ผู้เสนอนโยบายทางการศึกษาได้แนะนำว่า นักการศึกษา นักวิจัยชุมชน ควรให้ความสำคัญและมุ่งสร้างเสริมความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนให้เกิดขึ้นในชั้นเรียน เพราะความยึดมั่นผูกพันของนักเรียนเป็นตัวทำนายสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์พบว่า โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.46$, S.D. = 0.65)อันเนื่องมาจาก กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์เป็นกิจกรรมที่มีองค์ประกอบ 4Ps ได้แก่ 1) Project การสร้างผลงานหรือชิ้นงาน 2) Peers การทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน 3) Passion การสร้างให้ผู้เรียนมีแรงปรารถนาอันแรงกล้าในทำสิ่งที่รักให้ประสบความสำเร็จ และ 4) Play การเล่นเป็นการได้ทำกิจกรรมด้วยความสนุกสนาน Liu, E et al (2012) การได้คิด ได้ทดลองสิ่งใหม่ ๆ นอกกรอบเดิม ๆ อันก่อให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น ความสนุก และเกิดแรงจูงใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ดังที่ เสกสรร ชรรมวงศ์ (2541) กล่าวถึงความพึงพอใจไว้ว่า การที่บุคคลจะเรียนรู้หรือมีพัฒนาการและความเจริญงอกงามนั้นบุคคลจะต้องอยู่ในสภาวะพึงพอใจ สุขใจ เป็นเบื้องต้น นั่นคือบุคคลจะต้องได้รับการจูงใจทั้ง ในลักษณะนามธรรมและรูปธรรม ทั้งนี้ยังสอดคล้องกับความยึดมั่นผูกพันกับความพึงพอใจในการเรียน Cheonh & Ong (2016)กล่าวคือ หากนักเรียนมีความยึดมั่นผูกพันมากขึ้น ก็จะมี ความพึงพอใจในการเรียนสูงขึ้น

5.3 ข้อค้นพบในการวิจัย

การศึกษาการพัฒนาความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียน และความสามารถในการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์นั้น พบว่ากิจกรรมเชิงสร้างสรรค์เป็นการเรียนรู้ ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความยึดมั่นผูกพันในการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนได้ดียิ่งขึ้น กล่าวได้ว่าความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง นอกจากนี้ความยึดมั่นผูกพันที่ผู้เรียนมีนั้น สามารถเป็นตัวบ่งชี้ทำนายถึงอนาคตของการเรียนรู้ ทั้งนี้เนื่องจากความยึดมั่นผูกพันจะเกิดขึ้นได้นั้น ต้องประกอบด้วยสองส่วน ได้แก่ ส่วนที่หนึ่ง การเรียนรู้เชิงรุก (Active learning) ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ เป็นเครื่องมือให้เกิดการเรียนรู้เชิงรุก และส่วนที่สองคือแรงจูงใจ ซึ่งเกิดจากการใช้กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ นอกจากนี้กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ยังช่วยส่งเสริมให้เกิด Passion อันเป็นความปรารถนาในการทำสิ่งที่รักให้ประสบความสำเร็จ อันนำไปสู่การเพิ่มพูนความยึดมั่นผูกพันด้านอารมณ์

ความรู้สึกรักของผู้เรียน โดยเฉพาะความอยากรู้อยากเห็น หรือความใคร่รู้ (Curiosity) ที่จะเรียน ดังที่ Dindari & Bayrakci (2015) ได้เสนอแนะว่า ความอยากรู้อยากเห็น หรือความใคร่รู้ในการเรียนรู้นี้ ถือเป็นหัวใจของการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Life long learning)

5.4 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้

1. ถึงแม้รูปแบบ 4Ps สามารถนำมาใช้ในกิจกรรมการเชิงสร้างสรรค์ได้ดี แต่อาจต้องคำนึง ปัจจัยด้านหัวข้อ และธรรมชาติของเนื้อหาด้วย เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนมีความเหมาะสม
2. กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์นั้นที่นำมาใช้ควรเลือกสรรตามความเหมาะสมกับวัย และความรู้ของผู้เรียน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้สูงสุด
3. เวลาในการจัดการเรียนรู้ในแต่ละครั้งควรมีเวลาประมาณ 2 ชั่วโมง เพื่อให้ผู้เรียนมีเวลาเรียนรู้ควบคู่ไปกับการปฏิบัติ และกิจกรรมได้อย่างเต็มที่
4. กิจกรรมการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์บางกิจกรรมอาจไม่เหมาะสมกับนักเรียนทุกคน เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนนั้นมีรูปแบบแตกต่างกันไป (Individual differences) ดังนั้นการทำแบบสำรวจความคิดเห็นของผู้เรียนรายบุคคล และการสังเกตการณ์จากครูผู้สอนจึงมีความสำคัญต่อการจัดกิจกรรม

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาการพัฒนาความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนในระยะยาว (Longitude research) อย่างน้อยหนึ่งภาคเรียน
2. การศึกษาและวิจัยระยะยาวที่เกี่ยวกับปัจจัยการเสริมสร้างความใคร่รู้ (Curiosity) ที่มีต่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กรมวิชาการ. (2544). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ*. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.
- จริญญา สอนสุด. (2550). *ผลการสอนโดยใช้เกมที่มีต่อความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ ความคงทนในการเรียนรู้และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2*. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). นครสวรรค์: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- ชรีณี เดชจินดา. (2530). *ความพึงพอใจของผู้ประกอบการ ต่อศูนย์บริการกำจัดกากอุตสาหกรรม แขวงแสมดำ เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล
- ทิสนา แจมมณี. (2536). *กิจกรรมสอนและฝึกทักษะกระบวนการกลุ่มสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: บพิธการพิมพ์
- ทิสนา แจมมณี. (2545). *14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพมาศ ว่องวิทย์สกุล. (2557). *การพัฒนาโปรแกรมเพื่อส่งเสริมความยึดมั่นผูกพันกับการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษา: การทดลองแบบอนุกรมเวลา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 7)*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ปรวิศา นำบุญจิตร. (2556). *ผลของการใช้เกมประกอบการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์และความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต)*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- สุสชา ทิพนเตร. (2558). *ผลของการใช้กิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ออนไลน์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ภาควิชาหลักสูตรและการสอนคณะครุศาสตร์*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- พรรณนที โชติพงศ์. (2552). วารสารศรีนครินทร์วิโรฒวิจัยและพัฒนา (สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์).
- กฐิ วงศ์วิเชียร. (2559). การพัฒนาทักษะและทัศนคติในการเรียนรู้ด้านการวิจัยของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ผ่านการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปกร
- ยุพิน จันทร์ศรี. (2548). ผลการใช้เกมประกอบการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. นครสวรรค์ : สถาบันราชภัฏนครสวรรค์.
- วนิดา เสือทรงศีล. (2550). บทเรียนมัลติมีเดียบนเสนอนิทานเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.
- วัลลภา บุญอนันตบุตร. (2547). ผลการใช้ยุทธวิธีการเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์, สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ.
- วิภาวรรณ สุนทรจามร. (2559). รายงานการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยสังเคราะห์ภาพรวม สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- วิโรจน์ ลักขณาอดิศ. (2552). สร้างลูกให้เก่งด้วย BBL (Brain Based Learning). สืบค้น จาก <http://sureesri.igetweb.com/index.php?lite=article&qid=377603>
- วีณา ไรตมะวิชญ์. (2530). การออกแบบการสอนอย่างมีระบบ. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ศศิธร. ลิจันทรพร. (2556). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเป็นฐานโดยใช้แอปพลิเคชันเพื่อการศึกษาบนอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่เพื่อส่งเสริมความมีวินัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริชัย นามบุรี. (2556). การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน:แนวทางการจัดการเรียนรู้ในระบบอีเลิร์นนิ่งให้สำเร็จตามเป้าหมาย. สืบค้น 22 พฤศจิกายน 2557. จาก

- เสกสรร สุขเสนา. (2560). การพัฒนากิจกรรมพัฒนาผู้เรียนตามแนวการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานร่วมกับแนวคิดห้องเรียนกลับด้านเพื่อส่งเสริมคุณลักษณะพลเมืองอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการนิเทศ ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุพจน์ วิทลีสวสิน. (2552). “การพัฒนากิจกรรมเกมการศึกษาเพื่อสร้างเสริมทักษะทางสังคมในกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6” ปรินญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการนิเทศ ภาควิชาหลักสูตรและวิธี. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุทัศน์ เอกา. (2556). การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน. สืบค้น 16 พฤศจิกายน 2557. จาก <http://www.krumontree.com/www/index.php/documents/74-abl-activity-based-learning>
- สุมิตรา เจริญพันธ์. (2545). จิตลักษณะ และประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สุพิธา ดาวเรือง. (2555). “การพัฒนารูปแบบการเรียนแบบผสมผสาน โดยใช้การเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานและเทคนิคเพื่อนคู่คิดบนวิกิเพื่อส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสกสรรค์ ธรรมวงศ์. (2541). ความพึงพอใจของนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีต่อการให้บริการด้านการเรียนการสอนสายสามัญระดับประถมศึกษา : ศึกษานิพนธ์โรงเรียนผู้ใหญ่สตรีบางเขน ทัณฑสถานหญิงกลาง (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- เสกสรร สุขเสนา. (2560). การพัฒนากิจกรรมพัฒนาผู้เรียนตามแนวการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานร่วมกับแนวคิดห้องเรียนกลับด้านเพื่อส่งเสริมคุณลักษณะพลเมืองอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 3. แนวคิดการจัดกิจกรรม ลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้. สืบค้น จาก <http://www.surin3.go.th/data/4758> แนวคิดการจัดกิจกรรม.pdf
- อารี พันธุ์ณี. (2540). ความคิดสร้างสรรค์กับการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: บริษัทต้นอ้อ.

- อุทุมพร ภัคตีวงศ์. (2562). *การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความผูกพันของผู้เรียนและความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- อารี พันธุ์ณี. (2545). *ฝึกให้คิดเป็น คิดให้สร้างสรรค์*. กรุงเทพฯ: ไชโย.

ภาษาต่างประเทศ

- Astin, A. W. (1993). *What matters in college: Four critical years revisited*. San Francisco: Jossey-Bass.
- Awasthi, D. (2014). Activity based learning methodology can bring improvement in quality of education in India. *Global. journal for research analysis*, 3(8), 2277-8160.
- Axelson ,R.D & Flick,A. (2010). Defining Student engagement. *Change: The Magazine of Higher Learning* .43(1),38-43
- Ayotola, A., & Ishola, A. (2013). *Preparation of Primary Teachers in Pupil-Centered Activity-Based Mathematics Instructions and Its Model*. Proceeding In 1st Annual International Interdisciplinary Conference. Azores, Portugal.
- Azuka, B. F. (2013). Activity- Based Learning Strategies in the Mathematics Classrooms. *Journal of Education and Practice*, 4(13).
- Barkley, E. F. (2010). *Student Engagement Techniques*. San Francisco: Jossey-Bass
- Bonwell, C & Eison, J. (1991). *Active Learning : Creating excitement in the classroom*. ASHE-ERIC Higher Education Reports. Retrieved on 8th January, 2017
- Buehl, Doug. (2001). *Classroom Strategies for Interactive Learning*. Newark, Del. :International Reading Association,
- Cengage Learning Australia. (2010). *Strategies for development achievement motivation. Educational Psychology for learning & teaching*. Cengage Learning Australia. Retrieved on 2nd March, 2017 from http://www.cengage.com/education/book_content/0170181812_krause.
- Chapman. (2003). Chapman, M., (2003). Frequency-dependent anisotropy due to meso- scale fractures in the presence of equant porosity. *Geophys. Prospect*. 51, 369–379.

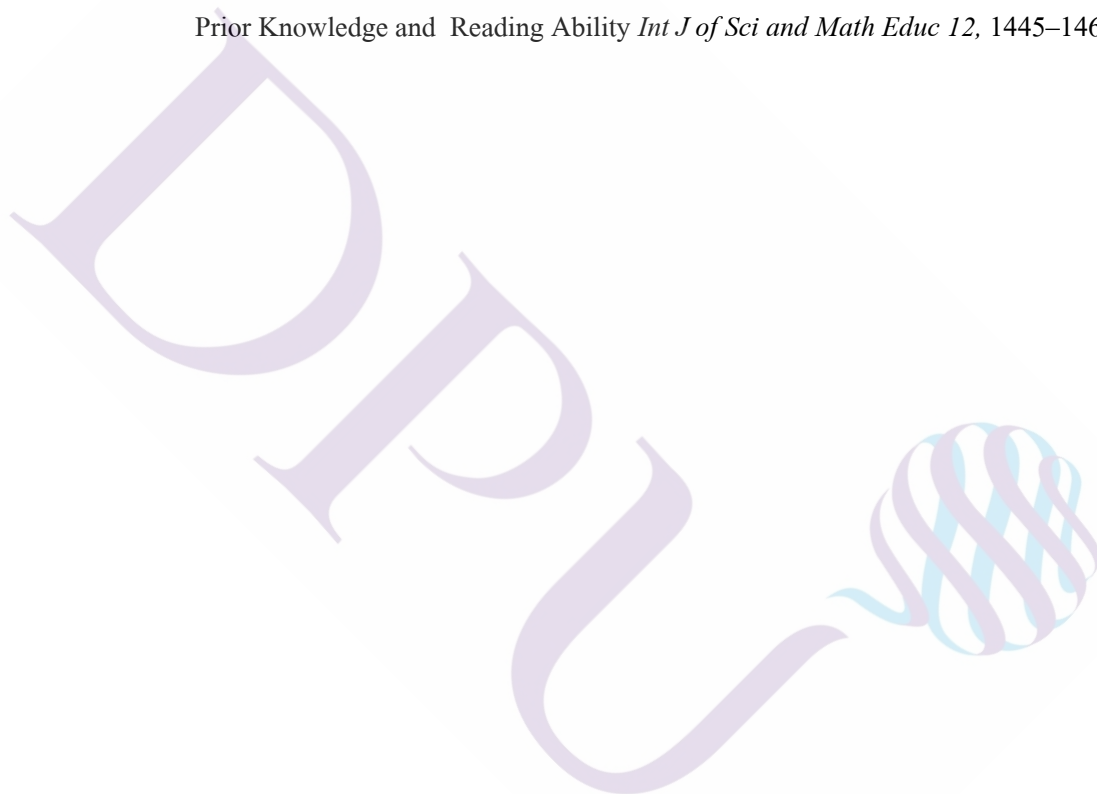
- Cheong K.C., & Ong B. (2016). *An Evaluation of the Relationship Between Student Engagement, Academic Achievement, and Satisfaction: Assessment for Learning Within and Beyond the Classroom: Taylor's 8th Teaching and Learning Conference 2015 Proceedings* (pp.409-416)
- Deepa Awasthi. (2012). *Activity Based Learning Methodology Can Bring Improvement in Quality of Education in India*. Retrieved on 8th January, 2016.
- Dewey, J. (1938). *Experience and education*. New York : Macmillan.
- Dindari, H. & Bayrakci, M. (2015). Factors Effecting Students' Lifelong Learning in Higher Education. *International Journal on Lifelong Education and Leadership* 1(1), 11-20.
- Ekstrom et al. (1986). *Manual for Kit of Reference Tests for Cognitive Factors*.
- Fallon, E., Walsh, S., & Prendergast, T. (2013). An activity-based approach to the learning and teaching of research methods: Measuring student engagement and learning. *Irish Journal of Academic Practice*, 2(1), 1–24. Article 2. Retrieved from <http://arrow.dit.ie/ijap/vol2/iss1/2>.
- Finn, J. D., & Rock, D. A. (1997). Academic success among students at risk for school failure. *Journal of Applied Psychology*, 82, 221–234.
- Festus. (2013). Activity -Based Learning Strategies in the Mathematics Classrooms, *Journal of Education and Practice*, 4(13), 2013.
- Fredricks, J.A., Blumenfeld, P.C., & Paris, A.H. (2004). School engagement: Potential of the concept, state of the evidence. *Review of Educational Research*, 74(1), 59-109
- Gu, Y. (2003). Learning and teaching english in the Chinese context. *A special issue of Asian Journal of English Language Teaching*, 13, 4-11.
- Helme & Clarke, (2001). Identifying cognitive engagement in the mathematics classroom . *Mathematics Education Research Journal* September 2001, Volume 13(2), 133–153
- Hidayat, N. (2016). Improving Students' Vocabulary Achievement through Word Game. *JEES Journal of English Educators Society*. 2016;1(2), 95-104
DOI 10.21070/jees.v1i2.446

- Hu, X. Q. & Kelly, P. (2004). Helping the language learner overcome the hurdles posed by vocabulary with particular focus on the Chinese learner of English. *The English Teacher an International Journal*, 7(1), 18-33.
- Ismail Yüksel. (2013). Impact of Activity-based Mathematics instruction on students with different prior knowledge and reading abilities. *International Journal of Science and Mathematics Education December 2014*, 12 (6), 1445–146.
- Jones & Bartlett (2000). Jones & Bartlett Learning,. *Nurse's drug handbook*. Sudbury, MA: Jones and Bartlett Publishers.
- Kenny and Dumont. (1995). *Mission and place: Strengthening learning and community through campus design*. (pp. 37).
- Kathleen, M. (1996). *Active learning*. Retrieved on March 27, 2008, from <http://www.worldcat.org/.../icon-n88-191822>
- Klem, A.M., & Connell, J.P. (2004). Relation Matter: Linking teacher support to student engagement. *Journal of School Health*, 74(7), 262-273.
- Ko, C. & Edwards, B. & Karakok, G. (2017). *How Activity based Learning in Introductory Mathematics Courses Impacts Students in school and College Student's Attitudes toward Mathematics*. Retrieved on 2nd March, 2017 from <http://sigmaa.maa.org/rume/crume2008/Proceedings/CKO%20SHORT.pdf>
- Krashen, S. (1989). We acquire vocabulary and spelling by reading: additional evidence for the input hypothesis. *The Modern Language Journal*, 73(4), 440-464.
- Lakshmi R.,(2007). *Activity based learning*. Retrieved on 8th January, 2016 from <http://www.ssa.tn.nic.in/docu/abl-report-by-dr.anandhalakshmi.pdf>
- Lawson, M. J. & Hogben, D. (1996). The vocabulary-learning strategies of foreign language students. *Language Learning*, 46(1), 101-135
- Lee, Jung-Sook. (2014). The Relationship Between Student Engagement and Academic Performance: Is It a Myth or Reality?. *The Journal of Educational Research*. 107, 177-185.
- Letrud, Kåre. (2012). A rebuttal of NTL Institute's learning pyramid. *Education*. 133. 117-124.

- Likert, R. (1932). A teaching for the measurement of attitude. *Achieves of Psychology*, 140(1), 1-55.
- Liu, E et al. (2012). The Dynamics of Motivation and Learning Strategy in A Creativity Supporting Learning Environment in Higher Education. *TOJET (The Turkish Online Journal of Educational Technology)* 11 (1) 172-180.
- Lutz, M. & Culver, S. (2010). The National Survey of Student Engagement: A university-level analysis. *Tertiary Education and Management*. 16. 35-44.
- McCarthy, M. (1992). *Vocabulary*. Hong Kong: Oxford University Press.
- McGrath, J. R. & MacEwan G. (2011). Linking pedagogical practices of activity-based teaching. *The International Journal of Interdisciplinary Social Sciences*, 6, 261-274.
- Mitchel, Resnick. (2007). "All I Really Need to Know (About Creative Thinking) I Learned (By Studying How Children Learn) in Kindergarten," in *ACM Creativity & Cognition conference*.
- Meara, P. (1996). *The classical research in vocabulary acquisition*. Clevedon: Multilingual Matters.
- Mccabe, Allyssa & Peterson, Carole. (1984). What makes a good story. *Journal of Psycholinguistic Research*, 13, 457-480. 10.1007/BF01068179.
- M. N. , & Higgins, J. L. (1977). Activity-based learning in elementary school mathematics: Recommendations from research. *Columbus: ERIC Center for Science, Mathematics, and Environmental Education*.
- Nagy, W. E., Herman, P. A. & Anderson, R. C. (1985). Learning words from context. *Reading Research Quarterly*, 20(2), 233-253.
- Nation, I. S. P.. (2006). Teaching Vocabulary. *ASIAN EFL Journal*. http://www.asian-efl-journal.com/sept_50_pn.pdf.
- Nation, P. & Waring, R. (1999). *Vocabulary: description, acquisition, and pedagogy*. Cambridge: Cambridge University Press.
- NCSALL. (2006). *Activity-based Instruction: Why and How*. Retrieved on 8th January, 2016, from www.ncsall.net/fileadmin/resources/teach/GED_inst.pdf

- Newman, F.M., Wehlage, G.G., & Lamborn, S.D. (1992). *The significance and sources of student engagement*. In F.M. Newman (Ed.), *Student engagement and achievement in American secondary schools* (pp. 11-30). New York, NY: Teacher College Press.
- Okwudishu, A.U. (2011). Trainer Guide to the Use of the Manual of Best Practices and Methods of Facilitating in Basic Literacy Programme. *A Lead Paper Presented during a Workshop on Developing Manual of Best Practices at Enugu, Nigeria*.
- Petress, Ken. (2008). What Is Meant by "Active Learning?". *Education*. 128
- Pintrich, P. R., & De Groot, E. V. (1990). Motivational and self-regulated learning components of classroom academic performance. *Journal of Educational Psychology*, 82, 33–40.
- Prem Limbu.(2012) .*Why do we need to use activity based learning method?*. Retrieved on 27th February, 2017, from <http://eprogressiveportfolio.blogspot.com/2012/06/activity-based-teaching-method.html>
- Schmitt, N. (1995). A fresh approach to vocabulary: using a word knowledge framework. *RELC Journal*. 26(1), 86-94.
- Schmitt, N. (1998). Instructed second language vocabulary learning. *Language Teaching Research*, 12, 329-363.
- Shernoff & Hoogstra. (2001). Continuing motivation beyond the high school classroom *New Directions for Child and Adolescent Development*, 93, pp. 73-87
- Steinberg, L. D., Brown, B. B., & Dornbush, S. M. (1996). *Beyond the classroom: Why school reform has failed and what parents need to do* . New York: Simon and Schuster.
- Stipek, D. J. (2002). *Motivation to Learn: Integrating Theory and Practice*. Boston, MA: Allyn & Bacon.
- Skinner, E.A., & Belmont, M.J. (1993). Motivation in the classroom: Reciprocal effects of teacher behavior and student engagement across the school year. *Journal of Educational Psychology*, 85(4), 571-581.
- Stößlein, Martin. (2009). "Activity-based Learning Experiences in Quantitative Research Methodology for (Time-Constrained) Young Scholars - Course Design and Effectiveness." School of Management, (Visiting Professor) Changchun, P.R. China, Jilin University. Suydam,

- Suydam, M. N., & Higgins, J. L. (1977). *Activity-based learning in elementary school mathematics: Recommendations from research*. Columbus, OH: ERIC/SMEE.
- Taylor, L., & Parson, J. (2011). Improving student Engagement. *Current Issues in Education*, 14(1)
Retrieved from <http://cie.asu.edu/>
- Ukeje, B. O. (1979). Means of evaluating job of teaching. A paper presented at the Annual Conference of boards and Commissions responsible for recruitment, Promotion and discipline of teachers, Awka, Nigeria.
- Yüksel, I. (2014). Impact of Activity-Based Mathematics Instruction on Students with Different Prior Knowledge and Reading Ability *Int J of Sci and Math Educ* 12, 1445–1468.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แผนจัดการการเรียนรู้

วิชา ภาษาจีน รหัสวิชา จ31202

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562

เรื่อง ^{wǒ bǎ dai zǐ fang zai zhuo zi shang le} **我把袋子放在桌子上了** | Put the Bag on the Table (6 คาบเรียน)

<p>มาตรฐานและ ตัวชี้วัด</p>	<p>มาตรฐาน ต.1.1 ม.4/2 ระบุอักษรพินอิน อ่านออกเสียงและประสมเสียงตามหลักการออกเสียง</p> <p>มาตรฐาน ต.1.1 ม.4/3 บอกความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค หรือข้อความสั้นๆตามที่ฟัง อ่านจากสื่อที่เป็นความเรียงในรูปแบบต่างๆ</p> <p>มาตรฐาน ต.1.2 ม.4/3 อธิบายหรือเขียนประโยคหรือข้อความให้สัมพันธ์กับสิ่งที่ไม่ใช่ความเรียง รวมทั้งเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆให้สัมพันธ์กับประโยคหรือข้อความที่ฟังหรืออ่าน</p> <p>มาตรฐาน ต.1.2 ม.4/4 ตอบคำถาม จับใจความสำคัญ สรุป และแสดงความคิดเห็น พร้อมให้เหตุผล และยกตัวอย่างประกอบเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่าน</p>
<p>จุดประสงค์การ เรียนรู้</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนสามารถระบุพินอินและออกเสียงคำศัพท์ที่ได้ถูกต้อง 2. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ที่ได้ถูกต้อง 3. นักเรียนสามารถใช้คำศัพท์ที่ได้ถูกต้อง 4. นักเรียนสามารถจับใจความจากเรื่องที่ได้อ่านได้
<p>สาระสำคัญ</p>	<p>คำศัพท์ 词汇 ^{ci hui}</p> <p>^{qianbao} 钱包 กระเป๋าเงิน、 ^{bèibao} 背包 กระเป๋าเป้、 ^{yǐ zi} 椅子 เก้าอี้、 ^{ná} 拿 หยิบ、</p> <p>^{zhuo zi} 桌子 โต๊ะ、 ^{màn} 慢 ช้า、 ^{qīng chǔ} 清楚 ชัดเจน、 ^{yǒu de} 有的 บาง、 ^{jiǔ bā} 酒吧 ร้านเหล้า</p> <p>^{bīn guǎn} 宾馆 โรงแรม、 ^{suǒ yǒu} 所有 ทั้งหมด、 ^{shōu} 收 รับ、 ^{líng qián} 零钱 เงินย่อย、</p>

สาระสำคัญ	<p>dàizǐ 袋子 ถุง、 fàng 放 วาง、 fàn hé 饭盒 กล่องข้าว、 bǎ 把 นำ、 dǎ bāo 打包 ห่อ、 zhèxiē 这些 เหล่านี้、 xiǎo fèi 小费 ค่าธรรมเนียม、 zánmen 咱们 พวกเรา、 jiézhàng 结账 คิดเงิน 、 xí guàn 习惯 นิสัย、 dàdushù 大多数 จำนวนมาก、 yuànyì 愿意 เห็นด้วย、 yǐngxiǎng 影响 ผลกระทบ、 niánqīng 年轻 อายุน้อย、 niánqīng rén 年轻人 วัยรุ่น、 zhì 制 เซอร์、 zuòfǎ 做法 วิธีการ、 zìjǐ 自己 ตนเอง、 guójiā 国家 ประเทศ、 fù 付 จ่าย、 fù qián 付钱 จ่ายเงิน</p>
	<p>zhòng diǎn cí huì 重点词汇： fù qián 付钱 จ่ายเงิน、 zìjǐ 自己 ตนเอง、 niánqīng rén 年轻人 วัยรุ่น 、 dàdushù 大多数 จำนวนมาก、 xíguàn 习惯 นิสัย、 jiézhàng 结账 คิดเงิน、 xiǎo fèi 小费</p>
	<p>cǎi xǔ ค่าธรรมเนียม、 língqián 零钱 เงินย่อย、 zhuō zǐ 桌子 โต๊ะ、 zhèxiē 这些 เหล่านี้</p>
	<p>ไวยากรณ์ 语法</p>
	<p>1. 把字句 1 การใช้ 把 gēn 跟。 。 。 yàng 样/ gēn 跟。 。 。 bù yí yàng 不一样 การใช้ gēn 跟。 。 。 yàng 样 / gēn 跟。 。 。 bù yí 不一 3. 。 。 。 , hǎo ma 好吗? ประโยค。 。 。 , hǎo ma 好吗? 4. “suǒ yǒu 所有” hé “dōu 都” ความแตกต่างของการใช้ suǒ yǒu 所有 และ dōu 都”</p>

<p>การจัดการ เรียนรู้</p>	<p>คาบที่ 1-2 (คาบละ 50 นาที รวม 100 นาที)</p> <p><u>ขั้นนำ : 10 นาที</u></p> <p>ทบทวนความรู้จากบทที่ 19-20 เพื่อนำเข้าสู่บทเรียน</p> <p><u>ขั้นสอน : 75 นาที</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนทุกคนร่วมกันอ่านออกเสียงบทความที่ 1 2. นักเรียนอ่านออกเสียงบทความที่ 1 ตามครู 3. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มเป็นกลุ่มย่อยกลุ่มละ 4-5 คน ร่วมกันแปลความหมาย 4. ตัวแทนนักเรียนแต่ละกลุ่มแปลความหมายบทความที่นักเรียนเข้าใจ 5. นักเรียนร่วมแสดงความคิดเห็นว่าความที่นักเรียนแต่ละกลุ่มแปล มีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร 6. ครูอ่านออกเสียงและอธิบายความหมายของคำศัพท์จากหนังสือเรียนนักเรียนอ่านออกเสียงตาม 7. ครูอธิบายเพิ่มเติมเพื่อให้เนื้อหาของบทความครบถ้วนสมบูรณ์ 8. นักเรียนจดจำคำศัพท์จากบัตรคำ (5 นาที) 9. นักเรียนแบ่งกลุ่มกลุ่มละ 4-5 คน แต่ละกลุ่มแบ่งเป็นสองฝ่าย ฝ่ายละ 2 คน แข่งกันจับคู่คำศัพท์ (อักษรจีนพินอิน/คำแปล) เมื่อได้ผู้ชนะในแต่ละกลุ่มให้นักเรียนสลับกลุ่มและแข่งขันจนครบสามครั้ง หากคู่ที่ได้คะแนนมากที่สุด <p><u>ขั้นสรุป: 15 นาที</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนทำ Word Puzzle (5นาที) 2. ครูสรุปความหมายอีกครั้ง
<p>การจัดการ เรียนรู้</p>	<p>คาบที่ 3-4 (คาบละ 50 นาที รวม 100 นาที)</p> <p><u>ขั้นนำ : 10 นาที</u></p> <p>ครูทบทวนคำศัพท์ที่เรียนในคาบที่1</p> <p><u>ขั้นสอน :80 นาที</u></p>

	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูอ่านออกเสียงและอธิบายคำศัพท์จากบทสนทนาที่2และ3 2. นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์และบทสนทนา 3. นักเรียนแบ่งกลุ่มเป็น 4 กลุ่มย่อยแปลบทความกลุ่มละ 1 บทสนทนา แบ่งเป็นบทสนทนาที่ 2 และ 3 อย่างละสองกลุ่ม เปรียบเทียบความหมายของสองกลุ่มที่ได้บทสนทนาเดียวกันที่เหมือนกัน นักเรียนร่วมกันอภิปรายครูอธิบายเพิ่มเติม 4. ครูอธิบายไวยากรณ์ที่ใช้ในบทสนทนา 5. นักเรียนแต่ละกลุ่มเขียนบทและวางแผน Role play scenario นักเรียนแต่ละกลุ่มแสดงบทบาทสมมติตามบทสนทนาและสถานการณ์ที่สร้างขึ้น นักเรียนแต่ละคนร่วมกันให้คะแนน อภิปรายเหตุผล <p>ขั้นสรุป: 10 นาที</p> <p>ครูสรุปความหมายของคำศัพท์และไวยากรณ์อีกครั้ง</p>
<p>การจัดการเรียนรู้</p>	<p>คาบที่ 5-6(คาบละ 50 นาที รวม 100 นาที)</p> <p>ขั้นนำ : 20 นาที</p> <p>ครูทบทวนคำศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนในคาบที่1และ 2</p> <p>ขั้นสอน :20 นาที</p> <p>นักเรียนแบ่งเป็น 4กลุ่ม ทำกิจกรรมโตมโนคำศัพท์แต่ละกลุ่มหาผู้ชนะ ผู้ชนะทำการแข่งขันอีกครั้ง</p> <p>ขั้นสรุป: 60 นาที</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนสรุปความรู้ที่ได้จากบทที่19-21 (10 นาที) 2. นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ทบทวนความรู้หลังเรียน (20 นาที) 3. นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (30นาที)

สื่อ	<ol style="list-style-type: none"> 1. หนังสือเรียน 2. บัตรคำศัพท์(เกมจับคู่คำศัพท์) 3. เกมโดมิโนคำศัพท์
การประเมินผล	<ol style="list-style-type: none"> 1. แบบประเมิน Role play scenario การแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ 2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ 3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ภาคผนวก ข
แบบประเมินความยืดหยุ่นผูกพันของผู้เรียน

แบบประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมเชิง
สร้างสรรค์นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

คำชี้แจง

1. แบบประเมินฉบับนี้จัดทำขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ประกอบด้วย
 - ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบทำแบบประเมิน
 - ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ 2 ด้าน
 - ความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ความรู้สึก (Emotional Engagement)
 - ความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรม (Behavioral Engagement)
2. แบบประเมินฉบับนี้เป็นแบบประเมินระดับความยึดมั่นของผู้เรียนต่อการเรียนวิชาภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมรู้เชิงสร้างสรรค์ ขอให้นักเรียนตอบทุกคำถามตามประสบการณ์ ความรู้สึก หรือพฤติกรรมที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด ทั้งนี้การทำแบบประเมินนี้ไม่มีผลกระทบใดในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ทำแบบประเมิน

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่อง และกรอกข้อมูลในช่องที่ตรงกับความจริง

1. เพศ หญิง ชาย

2. ผลการเรียนวิชาภาษาจีนในภาคเรียนการศึกษาล่าสุด

1 1.5 2 2.5 3 3.5 4

ตอนที่ 2 การประเมินความผูกพันของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมรู้เชิงสร้างสรรค์

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงบนช่วงคะแนน 1 ถึง 5 ตามระดับที่ตรงกับความรู้สึก ประสบการณ์ หรือ พฤติกรรมของท่านที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เพียงหมายเลขเดียวโดยกำหนดเกณฑ์แบบอันดับคุณภาพมาตราส่วนประมาณค่า ระดับ ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง มีระดับความยึดมั่นผูกพันมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีระดับความยึดมั่นผูกพันมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีระดับความยึดมั่นผูกพันปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีระดับความยึดมั่นผูกพันน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีระดับความยึดมั่นผูกพันน้อยที่สุด

ข้อ	คำถาม	น้อยที่สุด (1)	น้อย (2)	ปานกลาง (3)	มาก (4)	มากที่สุด (5)
ความยึดมั่นของผู้เรียนด้านอารมณ์ความรู้สึก						
1	ฉันมีความสุขเวลาเรียนวิชานี้					
2	ฉันสนุกกับกิจกรรมต่าง ๆ ในวิชานี้					
3	ฉันมีความอยาก رؤ้อยากเห็นในการเรียนวิชานี้					
4	ฉันขอความช่วยเหลือจากครูผู้สอน					
5	ฉันกล้าแสดงออกในการทำกิจกรรม					
6	กิจกรรมต่าง ๆ ในวิชานี้ น่าสนใจ					
7	นักเรียนคนอื่น ๆ ให้ความช่วยเหลือฉัน					
8	สภาพแวดล้อมในห้องเรียนมีลักษณะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน					
9	ฉันรู้สึกกระตือรือร้นและสนใจที่จะศึกษาเพิ่มเติมเนื้อหาที่เรียนให้มากขึ้น					
ข้อ	คำถาม	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด

		(1)	(2)	กลาง (3)	(4)	ที่สุด (5)
10	ฉันมั่นใจว่าฉันจะสามารถเรียนวิชานี้ได้ดีขึ้น					
ความยึดมั่นของผู้เรียนด้านพฤติกรรม						
11	ฉันมาเรียนตรงเวลา					
12	ฉันถามคำถามครู/เพื่อนเมื่อฉันไม่เข้าใจ					
13	ฉันทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จตรงตามเวลา					
14	ในห้องเรียน ฉันทำงานกลุ่มร่วมกับเพื่อนนักเรียนคนอื่น ๆ อย่างกระตือรือร้น					
15	ฉันศึกษาเนื้อหาบทเรียนล่วงหน้าก่อนเข้าเรียน					
16	ฉันมีส่วนร่วมในการตอบคำถามและทำกิจกรรมในห้องเรียนบ่อยครั้ง					
ข้อ	คำถาม	น้อยที่สุด (1)	น้อย (2)	ปานกลาง (3)	มาก (4)	มากที่สุด (5)
ความยึดมั่นของผู้เรียนด้านพฤติกรรม						
17	ฉันพูดคุยกับครู/เพื่อนเพื่อปรึกษาเกี่ยวกับกิจกรรม งาน ข้อสอบ หรือคำถามในประเด็นที่ฉันไม่เข้าใจ					
18	ฉันพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนกำหนด					
19	ฉันตรวจสอบข้อผิดพลาดในการทำแบบฝึกหัดวิชานี้ และพยายามทำความเข้าใจเพื่อแก้ไขให้ถูกต้อง					
20	หากต้องทำงานที่ยากเกินความสามารถ ฉันจะปรึกษาครู/เพื่อนหรือผู้มีความรู้ในเรื่องนั้น					

ขอขอบคุณนักเรียนทุกคน ที่ให้ความร่วมมือในการทำแบบประเมิน

แบบประเมินความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนโดยครูที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมเชิง
สร้างสรรค์นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

คำชี้แจง

1. แบบประเมินฉบับนี้จัดทำขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยมีคำถามเกี่ยวกับความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ 2 ด้าน คือความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนด้านอารมณ์ความรู้สึก (Emotional Engagement) และความยึดมั่นผูกพันของผู้เรียนด้านพฤติกรรม (Behavioral Engagement)
2. แบบประเมินฉบับนี้เป็นแบบประเมินระดับความยึดมั่นของผู้เรียน โดยผู้สอนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาจีน โดยใช้กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ ขอให้ผู้สอนตอบทุกคำถามตามประสบการณ์ความรู้สึก หรือพฤติกรรมที่พบให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

การประเมินความผูกพันของผู้เรียนโดยผู้สอนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมรู้เชิง
สร้างสรรค์

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงบนช่วงคะแนน 1 ถึง 5 ตามระดับที่ตรงกับความรู้สึก ประสบการณ์
หรือพฤติกรรมของนักเรียนตามที่ท่านพบให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุดเพียงหมายเลขเดียว
โดยกำหนดเกณฑ์ แบบอันดับคุณภาพมาตราส่วนประมาณค่า ระดับ ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง มีระดับความยึดมั่นผูกพันมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีระดับความยึดมั่นผูกพันมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีระดับความยึดมั่นผูกพันปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีระดับความยึดมั่นผูกพันน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีระดับความยึดมั่นผูกพันน้อยที่สุด

ข้อ	คำถาม	น้อย ที่สุด (1)	น้อย (2)	ปานกลาง (3)	มาก (4)	มาก ที่สุด (5)
ความยึดมั่นของผู้เรียนด้านอารมณ์ความรู้สึก						
1	นักเรียนมีความสุขเวลาเรียนวิชานี้					
2	นักเรียนสนุกกับกิจกรรมต่าง ๆ ในวิชานี้					
3	นักเรียนมีความอยากรู้อยากเห็นในการเรียนวิชานี้					
4	นักเรียนขอความช่วยเหลือจากครูผู้สอน					
5	นักเรียนกล้าแสดงออกในการทำกิจกรรม					
6	นักเรียนให้ความสนใจต่อกิจกรรมต่าง ๆ ในวิชานี้					
7	นักเรียนให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน					
8	สภาพแวดล้อมในห้องเรียนมีลักษณะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน					
9	นักเรียนมีความกระตือรือร้นและสนใจที่จะศึกษาเพิ่มเติมเนื้อหาที่เรียนให้มากขึ้น					
10	นักเรียนเรียนวิชานี้ได้ดีขึ้น					

ข้อ	คำถาม	น้อย ที่สุด (1)	น้อย (2)	ปานกลาง (3)	มาก (4)	มาก ที่สุด (5)
ความขีตมันของผู้เรียนด้านพฤติกรรม						
11	นักเรียนมาเรียนตรงเวลา					
12	นักเรียนถามคำถามครู/เพื่อนเมื่อนั้นไม่ เข้าใจ					
13	นักเรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จ ตรงตามเวลา					
14	ในห้องเรียน นักเรียนทำงานกลุ่มร่วมกับ เพื่อนนักเรียนคนอื่น ๆ อย่างกระตือรือร้น					
15	นักเรียนศึกษาเนื้อหาบทเรียนล่วงหน้า ก่อนเข้าเรียน					
16	นักเรียนมีส่วนร่วมในการตอบคำถาม และทำกิจกรรมในห้องเรียนบ่อยครั้ง					
17	นักเรียนพูดคุยกับครู/เพื่อนเพื่อปรึกษา เกี่ยวกับกิจกรรม งาน ข้อสอบ หรือ คำถามในประเด็นที่ไม่เข้าใจ					
18	นักเรียนพยายามทำงานที่ได้รับ มอบหมายให้เสร็จก่อนกำหนด					
19	นักเรียนตรวจสอบข้อผิดพลาดในการทำ แบบฝึกหัด และพยายามทำความเข้าใจ เพื่อแก้ไขให้ถูกต้อง					
20	หากนักเรียนต้องทำงานที่ยากเกิน ความสามารถ นักเรียนจะปรึกษาครู/เพื่อนหรือ ผู้มีความรู้ในเรื่องนั้น					

ภาคผนวก ค

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน บทที่ 19

คำชี้แจง :

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน จำนวน 20 ข้อ

ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

1)	ข้อใดคือความหมายของ 空调	6)	คำว่า 读 ออกเสียงว่าอย่างไร
A	เสื้อกันหนาว	A	dú
B	ถุงมือ	B	dù
C	เครื่องปรับอากาศ	C	du
D	หมวก	D	dǔ
2)	ข้อใดคือความหมายของ 坏	7)	คำว่า 完 ออกเสียงว่าอย่างไร
A	เปิด	A	wán
B	คืน	B	wǎn
C	พัง/เสีย	C	wàn
D	อ่าน	D	wǎn
3)	ข้อใดคือความหมายของ 保证	8)	คำว่า 遍 ออกเสียงว่าอย่างไร
A	รู้จัก	A	biàn
B	รับประกัน	B	piǎn
C	ขอโทษ	C	biǎn
D	คืน	D	piàn

4)	ข้อใดคือความหมายของ 要	9)	คำว่า 后天 ออกเสียงว่าอย่างไร
A	ต้องการ/ต้อง	A	hòu tiān
B	ง่าย	B	hóu tiān
C	คอย	C	huò tiān
D	ซ่อม	D	hòu tián
5)	ข้อใดคือความหมายของ 内容	10)	คำว่า 修 ออกเสียงว่าอย่างไร
A	เนื้อหา	A	xiù
B	สวม	B	xiǔ
C	เจ้าของบ้าน / เจ้าของอาคาร	C	qiū
D	มองเห็น	D	qiú

ให้นักเรียนเลือกคำศัพท์ที่ถูกต้องแล้วเติมลงในช่องว่าง

好、完、开、上、给、见

11)	我的自行车修 () 了吗。
12)	他送 () 我很多水果。
13)	我的作业还没有做 (好) 。
14)	请大家打 () 书。
15)	他要穿 () 棉衣。

ให้นักเรียนวงกลมคำตอบที่ถูกต้องเหมาะสมกับบริบท

16)	你 (着/看见) 这是什么。
17)	我 (着/看见) 他。
18)	我的工作 (做/做完) 了。
19)	你爸爸 (做/做完) 什么工作。
20)	他早上五点 (才/就) 起床了。

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน บทที่ 21

คำชี้แจง :

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน จำนวน 20 ข้อ

ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

1)	ข้อใดคือความหมายของ 背包	6)	คำว่า 钱包 ออกเสียงว่าอย่างไร
A	กระเป๋าเงิน	A	qián bāo
B	กระเป๋าเป้	B	qiān bǎo
C	ร้านเหล้า	C	qiān bāo
D	ข้าว	D	qiān bǎo
2)	ข้อใดคือความหมายของ 袋子	7)	คำว่า 宾馆 ออกเสียงว่าอย่างไร
A	กระเป๋า	A	bīng guǎn
B	ถุง	B	bǐng guǎn
C	โต๊ะ	C	bīn guǎng
D	เก้าอี้	D	bīn guǎn
3)	ข้อใดคือความหมายของ 小费	8)	คำว่า 椅子 ออกเสียงว่าอย่างไร
A	ค่าธรรมเนียม	A	yǐ zǐ
B	คิดเงิน	B	yǐ zi
C	วิธี	C	yì zhǐ
D	เงินย่อย	D	yì zi

4)	ข้อใดคือความหมายของ 付	9)	คำว่า 打包 ออกเสียงว่าอย่างไร
A	จ่าย	A	bā bǎo
B	หยิบ	B	dǎ bǎo
C	วาง	C	dà bǎ
D	ส่งกลับบ้าน	D	dà bǎo
5)	ข้อใดคือความหมายของ 宾馆	10)	คำว่า 结账 ออกเสียงว่าอย่างไร
A	ห้องพัก	A	jiǎ zàng
B	จำนวนมาก	B	jiǎ zhǎng
C	โรงแรม	C	jié zhàng
D	กระเป๋าเงิน	D	jiē zàng

ให้นักเรียนวงกลมคำตอบที่ถูกต้องเหมาะสมกับบริบท

11)	他们 (所有/都) 来。
12)	他们 (所有/都) 是中国人。
13)	我们 (付/结账) 小费。
14)	我的 (做/做法) 你胡饿得怎么样。
15)	听收音机 (联系/练习) 听力。
16)	李老师很 (年轻/年轻人)。
17)	麦克是 (年轻/年轻人)。
18)	她 (拿/放) 走她的钱包。

19)	玛丽是哪(国/国家)人。
20)	你想去哪个(国/国家)。

ภาคผนวก ง
แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน

แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

คำชี้แจง

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

1)	ข้อใดคือความหมายของ 暖气 <small>nǚǎi qì</small>	6)	ข้อใดคือความหมายของ 舒服 <small>shūfú</small>
A	เสื่อกันหนาว	A	บ่อข
B	ถุงมือ	B	สะดวก
C	เครื่องทำความร้อน	C	ปกติ
D	หมวก	D	สบาย
2)	ข้อใดคือความหมายของ 戴 <small>dài</small>	7)	ข้อใดคือความหมายของ 外卖 <small>wàimài</small>
A	เปิด	A	ต่างประเทศ
B	กิน	B	ขาย
C	ฟัง/เสียบ	C	บริการส่งนอกสถานที่
D	สวม	D	มีชื่อเสียง
3)	ข้อใดคือความหมายของ 以前 <small>yǐ qián</small>	8)	ข้อใดคือความหมายของ 热 <small>rè</small>
A	รู้จัก	A	อย่างอื่น
B	เมื่อก่อน	B	อย่า
C	เนื้อหา	C	แล้ว
D	ฟัง/เสียบ	D	ร้อน

4)	ข้อใดคือความหมายของ ^{guò qù} 过去	9)	ข้อใดคือความหมายของ ^{bǐ sà bǐng} 比萨饼
A	ต้องการ/ต้อง	A	พิซซ่า
B	ง่าย	B	การแข่งขัน
C	มะรืน	C	รายการ
D	ผ่านไป	D	การแสดง
5)	ข้อใดคือความหมายของ ^{shèng dàn jié} 圣诞节	10)	ข้อใดคือความหมายของ ^{mǎn} 满
A	ซานต้าครอส	A	วิทย์
B	เทศกาลคริสต์มาส	B	ฝึกฝน
C	เทศกาลปีใหม่	C	เต็ม
D	วันตรุษจีน	D	ร้าน
11)	ข้อใดคือความหมายของ ^{jǐn bā} 酒吧	ให้นักเรียนเลือกคำศัพท์ที่ถูกต้องแล้วเติมลงในช่องว่าง(16-20)	
A	กระเป๋าเงิน	(16-20) ^{hǎo wán kāi shàng gěi} 好、完、开、上、给、 ^{jiàn} 见	
B	กระเป๋าเป้	16)	^{mā ma zuò} 妈妈做 () 了吗。
C	ร้านเหล้า	17)	^{tā fā} 他发 () ^{wǒ xìn} 我信。
D	ข้าว	18)	^{wǒ de shì qing hái méi yǒu zuò} 我的事情还没有做 () 。

12)	ข้อใดคือความหมายของ 愿意 <small>yuàn yì</small>	19)	请你打 () 书。 <small>qǐng nǐ dǎ () shū。</small>
A	กระเป๋า	20)	他要带 () 棉衣。 <small>tā yào dài () mián yī。</small>
B	ถุง	(21-25) 走、到、在、满 <small>zǒu dào zài mǎn</small>	
C	เห็นด้วย	21)	我坐 () 教室里上课。 <small>wǒ zuò () jiào shì lǐ shàng kè。</small>
D	ชัดเจน	22)	我们学 () 第20课了。 <small>wǒ men xué () dì 20 kè le。</small>
13)	ข้อใดคือความหมายของ 做法 <small>zuò fǎ</small>	23)	他带 () 了。 <small>tā dài () le。</small>
A	ค่าธรรมเนียม	24)	我住 () 宾馆。 <small>wǒ zhù () bīn guǎn。</small>
B	คิดเงิน	25)	车里已经坐 () 了。 <small>chē lǐ yǐ jīng zuò () le。</small>
C	วิธี(ทำ)	ให้นักเรียนวงกลมคำตอบที่ถูกต้องเหมาะสมกับ บริบท (26-40)	
D	เงินย่อย	26)	你 (看看见) 这是什么书 。 <small>nǐ (kàn kàn jiàn) zhè shì shén me shū</small>
14)	ข้อใดคือความหมายของ 年轻人 <small>nián qīng rén</small>	27)	我没有 (看看见) 他。 <small>wǒ méi yǒu (kàn kàn jiàn) tā。</small>
A	จ่าย	28)	你的作业 (做/做完) 了马 ？ <small>nǐ de zuò yè (zuò / zuò wán) le mǎ</small>
B	วัยรุ่น	29)	你爸爸 (做/做完) 什么工 作。 <small>nǐ bà ba (zuò / zuò wán) shén me gōng zuò。</small>
C	วาง	30)	他早上五点 (才/就) 起床 。 <small>tā zǎo shàng wǔ diǎn (cái / jiù) qǐ chuáng</small>
D	ตนเอง	31)	他们 (所有/都) 来了。 <small>tā men (suǒ yǒu / dōu) lái le。</small>

15)	ข้อใดคือความหมายของ 大多数	32)	他们 (所有/都) 是泰国人。
A	ห้องพัก	33)	我 (付/结账) 钱。
B	จำนวนมาก	34)	他的 (做/做法) 我觉得不好。
C	โรงแรม	35)	他在 (联系/练习) 听力课。
D	เหล่านี้	36)	李老师很 (年轻/年轻人) 。
37)	麦克是 (年轻/年轻人)	38)	她 (拿/放) 走她的钱包。
39)	玛丽是哪 (国/国家) 人。	40)	你想去哪个 (国/国家) 。

ภาคผนวก ง

แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนภาษาจีน ผ่าน
กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิง

สร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาความยึดมั่นผูกพันและความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้สอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาความยึดมั่นผูกพันและความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียน หลังจากการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ โดยแบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบประเมิน

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของผู้เรียน ที่มีต่อการเรียนภาษาจีน ผ่านกิจกรรม
เชิงสร้างสรรค์ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนรู้ และด้าน
ประโยชน์ที่ได้รับ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

วิธีการประเมิน

แบบสอบถามฉบับนี้เป็นแบบอันดับคุณภาพมาตราส่วนประมาณค่า ระดับ ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจระดับมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจระดับปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจระดับน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีระดับความพึงพอใจระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ทำแบบประเมิน

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่อง และกรอกข้อมูลในช่องที่ตรงกับความจริง

1. เพศ หญิง ชาย

2. ผลการเรียนวิชาภาษาจีนในภาคเรียนการศึกษาล่าสุด

คะแนนเฉลี่ย 1 คะแนนเฉลี่ย 1.5 คะแนนเฉลี่ย 2

คะแนนเฉลี่ย 2.5 คะแนนเฉลี่ย 3 คะแนนเฉลี่ย 3.5 คะแนนเฉลี่ย 4

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาจีน ผ่านกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ตามความพึงพอใจของท่าน ที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุดเพียงหมายเลขเดียว

ข้อ	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้						
1	กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย (เช่น การเล่นเกม การทำงานเป็นคู่ การทำงานเป็นกลุ่ม)					
2	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับบทเรียนและสร้างความผูกพันต่อการเรียนรู้ภาษาจีน					
3	กิจกรรมที่การเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเข้าร่วมและมีส่วนร่วม					
4	กิจกรรมสนุกและน่าสนใจ					
5	ช่วยฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม					
ด้านสื่อการเรียนรู้						
6	สื่อที่ใช้ทำกิจกรรมมีความหลากหลาย					
7	สื่อที่ใช้ทำกิจกรรมช่วยส่งเสริมให้นักเรียนอยากเรียนภาษาจีน					
8	สื่อที่ใช้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับเนื้อหา					

ข้อ	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
ด้านสื่อการเรียนรู้						
9	สื่อที่ใช้ทำกิจกรรมมีความแปลกใหม่ สร้างสรรค์					
10	สื่อที่ใช้ทำกิจกรรมมีความชัดเจน เข้าใจง่าย					
ประโยชน์ที่ได้รับ						
11	นักเรียนจำคำศัพท์ได้มากขึ้น					
12	นักเรียนชอบภาษาจีนมากขึ้น และพร้อมจะพัฒนาการสื่อสารภาษาจีนต่อไป					
13	นักเรียนมีความรับผิดชอบมากขึ้น					
14	นักเรียนเรียนอย่างมีความสุข					
15	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สามารถนำไปประยุกต์ในวิชาอื่น ๆ					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล

นางสาว ลลนา เลิศจิระวงศ์

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2560 ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาการสอน
ภาษาจีนระหว่างประเทศ คณะภาษาต่างประเทศ
มหาวิทยาลัยอิเล็กทรอนิกส์และเทคโนโลยีฮุ่ยหลิน มณฑล
กวางสี ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน

ครู กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ภาษาจีน
โรงเรียนเพชรรัชต์ในพระอุปถัมภ์ ฯ
กรุงเทพมหานคร

